

کتابِ اوّلِ سموئیل

القانه و تولّد سموئیل

۱ دَ امزو زمان یگ آدم که از رامه‌تایم-صوفیم بُود، دَ کوهستونِ اِفرایم زندگی مُوکد؛ اُو القانه نام دَشت و باچه یروحام، نوسه اِلیهو، کوسه توحو و اولادِه صوف بُود از طایفه اِفرایم. ۲ اُو دُو خاتو دَشت که نام یگ شی حنا و نام دیگه شی فینّه بُود. فینّه اولاد دَشت، لیکن حنا بے اولاد بُود.

۳ امو آدم هر سال بلده عبادت کدو و قُرَبانی تقدیم کدو دَ خُداوندِ لشکرها از شارِ خود خُو دَ شیلوه مورفت؛ دَ اُونجی دُو باچه عیلی حُفنی و فینحاس از طرفِ خُداوند پیشوایو بُود. ۴ وختی روز قُرَبانی میرسید و القانه قُرَبانی تقدیم مُوکد، اُو دَ خاتون خُو فینّه و پگِ باچه‌ها و دُخترن خُو دَ هر کُدم شی یگ تقسیم میدد؛ ۵ لیکن دَ حنا یگ تقسیم اضافه میدد، چراکه حنا ره دوست دَشت، باوجودِ که خُداوند رَحِم ازو ره بسته کُدد. ۶ اَمباقِ حنا اُو ره غدر طعنه میدد و قار شی ره باله میورد، چراکه خُداوند رَحِم حنا ره بسته کُدد. ۷ فینّه هر سال امی رقم مُوکد؛ هر وختیکه حنا دَ خانه خُدا میمد، فینّه اُو ره طعنه میدد و اُو چخرا مُوکد و هیچ چیز نُمُخورد. ۸ و شُوی شی القانه دَرُو مُوکفت: ”حنا، چرا چخرا مونی و چیز نُمُخوری؟ چرا دل تو غمگی آسته؟ آیا ما بلده تو از ده باچه کده بهتر نیستم؟“

۹ زمانی که اونا دَ شیلوه بُود بعد از خوردو و وچی کدو حنا باله شده بلده دُعا رفت، و عیلی پیشوا دَ چوکی خُو دَ پیش چوکاتِ درگه خانه خُداوند ششند. ۱۰ اُو از سوزِ دل دَ پیش خُداوند دُعا کده زار زار چخرا کد ۱۱ و نذر گرفته کُفت: ”ای خُداوندِ لشکرها،

اگه واقعا دَ مُصِيبَت-و-پَرِيشَانِي كَنِيز خُو نَظَر كَنِي و مَرِه دَ ياد بِيرِي و كَنِيز خُو ره پُرْمُشَت نَكَنِي، بَلَكِه دَ كَنِيز خُو يِگ باچِه پَدِي، اوخته ما اُو ره دَ تَمَامِ رُوَزاي زِندَگِي شِي دَ خُداوند مِيدِيم و هَرگِز تِيغ دَ سَر اَزُو زَدِه نَمُوشِه.

۱۲ ازی که او دُعای خُو ره دَ حُضُورِ خُداوند دِراز کد، عیلي سُون دانِ اَزُو تُوخ کد. ۱۳ حَتَا دَ دِل خُو توره مُوگُفَت و تَنها لَباي شِي شور مُوخورَد و آواز شِي شَنِيدِه نَمُوشُد؛ امزِي خَاطِر عیلي گُمان کد که او نَشِه آسْتِه. ۱۴ پَس عیلي دَزُو گُفَت: ”تا كِي خود ره نَشِه مُونِي؟ دُور كُو شراب ره از خُو.“ ۱۵ حَتَا دَ جَواب شِي گُفَت: ”نَه بادار مه، ما يِگ خَا تُونِ دِل-مِيدِه آسْتَم؛ ما نَه شرابِ اِنگُور وُچِي كَدِيم و نَه شرابِ هاي دِيگِه، بَلَكِه دِل خُو ره دَ حُضُورِ خُداوند واز كَدَم. ۱۶ كَنِيز خُو ره دَ جَم خَا تُونُوي بَد-و-بِيكارِه حِساب نَكُو، چِراکه ما از غَم و زَنِجِ كَلُوي خُو تا آلي ره توره مُوگُفْتَم.“ ۱۷ عیلي دَ جَواب شِي گُفَت: ”بَخِير-و-سَلَامَت بُوَرُو و خُدايِ اِسْرَائِيلِ دِرخواست تُو ره که اَزُو طَلب كَدِي، دَز تُو پُورِه كَنِه.“ ۱۸ و حَتَا گُفَت: ”بِيَل كِه نَظَرِ لُطْفِ تُو دَ بِلِه كَنِيز تُو قَرار بَگِيرِه.“ اوخته حَتَا سُون رَاهِ خُو رَفَت و خُورَد و وُچِي كَد و دِيگِه دَ چِهرِه شِي غَم نَبُود.

۱۹ اُونَا صَباح گاه باله شُدِه دَ حُضُورِ خُداوند عِبَادَت كَد و پَس دَ خَا نِه خُو دَ رامِه رَفَت. دَ اُونَجِي اِلْقَانِه قَد خَا تُونِ خُو حَتَا خَاو شُد و خُداوند حَتَا ره دَ ياد اُورَد؛ ۲۰ و بَعَد از چِنَد وخت حَتَا حَامِلِه شُدِه يِگ باچِه دَ دُنْيا اُورَد و اُو ره سَموئِيلِ نَام اِيشَت، چُون گُفَت: ”ما اِي ره از خُداوند طَلب كَدِيم.“

وَقْفِ كَدُونِ سَموئِيلِ

۲۱ سَالِ دِيگِه اُمُو آدَم، يَعْنِي اِلْقَانِه قَد تَمَامِ خَا نُوارِ خُو رَفَت تا قُرْبَانِي سَالانِه و نَذَر خُو ره دَ حُضُورِ خُداوند تَقْدِيم كَنِه، ۲۲ لِيكِن حَتَا نَرَفَت، چُون دَ شُوي خُو گُفَت: ”تا كِه باچِه از شِيرِ جَدَا نَشْنِه، ما نَمِيِيم، وختِي جَدَا شُد، اُو ره مِيرَم تا دَ حُضُورِ خُداوند حَاضِر شُنِه و بَلَدِه هَمِيشِه دَ اُمُونَجِي بُمْنِه.“

۲۳ شوی شی إلقانه دَزُو كُفْت: "هر رقم كه دَ نظر تُو خُوب معلوم موشه، امو رقم كو؛ تا وختيکه او ره از شير جدا نکدی معطل کو و فقط بیل كه خُداوند توره خُو ره برقرار کنه. " پس امو خاتُو دَ اُونجی مند و او ره شير دَد تا وختِ جدا کدونِ شی از شير رسيد. ۲۴ وختيکه باچه ره از شير جدا کد، حَتّا او ره قد يگ نَرگاوِ سِه ساله^a و يگ ایفه آرد و يگ مَشک شرابِ انگور قد خُو دَ خانه خُداوند دَ شيلوه بُرد؛ و او باچه هنوز ريزه بُود. ۲۵ اوخته اونا نَرگاو ره حلال کد و باچه ره پيشِ عیلي اُورد. ۲۶ و حَتّا دَزُو كُفْت: "ای بادار مه، زنده-و-سلامت بشی. بادار مه، ما امو خاتُو اَسْتُم كه دَ اینجی دَ پيش تُو ایسته شُده دَ خُداوند دُعا کدُم. ۲۷ ما بلده امزی باچه دُعا کدُم و خُداوند درخاست مَره كه ازُو طلب کدُم، بلده مه پوره کد. ۲۸ و ما ام ای ره دَ خُداوند وَقْف کدُم؛ ای دَ تمام روزای كه زنده بَشه وَقْفِ خُداوند اَسْتِه. " اوخته اونا خُداوند ره دَ اُمونجی عبادت کد.

دُعای حَتّا

۱ و حَتّا دُعا كده كُفْت:

"دِل مه دَ حُصُورِ خُداوند خوشی مونه؛

و سر^b مه دَ وسيله خُداوند بلند شُده.

دان مه دَ سرِ دُشمنای مه واز شُده،

چون دَ نِجاتِ ازتو خوش اَسْتُم.

۲ هيچ كس مِثِلِ خُداوند مُقَدَّس نييه؛

چون بغيرِ ازُو هيچ خُداي ديگه نييه؛

و مِثِلِ خُداي مو هيچ قاده-و-پناهگاه وجود ندره.

۳ ديگه غدر مغرورانه توره نَكيد

^a ۱:۲۴ دَ جای «نَرگاوِ سِه ساله» دَ بعضی نُسَخه های عبرانی «سِه نَرگاو» نوشته يه. ^b ۲:۱ دَ جای

«سر» دَ زبونِ عبرانی «شاخ» نوشته يه.

و نیلید که تورای پُر کِبِر-و-غُرور از دان شمو بُر شنه،
 چُون خُداوند، خُدای دانا آسته
 و اعمال دَ وِسیله اَزو سَنجیده مُوشه.
 ۴ کمون زورآورا میده شُده
 و کسای که میلخشیید کمر شی بقوت بسته شُده.
 ۵ کسای که سیر بُود، بلده نان مُزدور ششته،
 لیکن کسای که گُشنه بُود، دیگه مُحْتَاجِ نان نییه.
 خاتون سَنده هفت باچه دَ دُنیا اُورده،
 لیکن کسی که اولادای کلو دشت، خار-و-ذلیل شُده.

۶ خُداوند مُوکُشه و زنده مُونه؛
 او دَ گور تاه مُوبره و دُوباره باله مُونه.
 ۷ خُداوند غریب مُونه و تُرَوتمند جور مُونه؛
 خار-و-ذلیل مُونه و سریلند مُوکُنه.
 ۸ او آدم بیچاره ره از خاک باله مُونه
 و آدم مُحْتَاجِ ره از کوڈِ خگِشتر رُست مُوکُنه
 تا اونا ره قد حُکمرانا بِشندنه
 و وارثِ تَخْتِ عَزتِ-و-حُرمتِ کنه،
 چُون سَتونای زمی دَ خُداوند تعلقِ دَره
 و او دُنیا ره دَ بله ازوا قرار دده.
 ۹ او از قدم های مُقَدَّسینِ خُو حِفَاظتِ مُونه،
 لیکن شریرو دَ تریکی نابود^{۱۰} مُوشه،

^a ۲:۹ دَ جای «نابود» دَ زبونِ عبرانی «چپ» نوشته یه.

چراکه انسان دَ قُدْرَتِ خُود خُو کامیاب نَمُوشه.

۱۰ کسای که قد خُداوند مُخَالِفَتِ کنه، از پای موفته؛
أُو از آسمو دَ بِلَه ازوا گُرگُردراغ کده آتَشک رِبِی مُونه.

خُداوند تا آخِرای زمی ره قضاوتِ مُوکنه؛

أُو دَ پادشاهِ خُو قُوتِ مِیدیه

و سِر^{۱۰} مَسَحِ شُدِه خُو ره بلند مُونه.

۱۱ اوخته اِلْقانه دَ خانه خُو دَ رامه رفت، مگم باچه مند تا دَ حُضُورِ عِیلی پیشوا خُداوند

ره خِدمت کنه.

باچه های عیلی پیشوا

۱۲ باچه های عیلی بد-و-بیکاره بُود؛ اونا خُداوند ره نَمِیشَنخت. ۱۳ اونا و ظِیفَه پیشوا یو
ره بلده قوم دُرُست انجام نَمِیدد، چُون وختیکه یگو کس قُربانی تقدیم مُوكد، دَ حالیکه
گوشت جوش مُوخورد، خادمِ پیشوا قد پَنجِه سِه شاخه دَ دِست شی میمد ۱۴ و اُو ره دَ
بِلَه تاوه یا دَ مَنَه کرایبی یا دیگلی یا دیگِ کتِه چقی مُوكد و هر چیزی ره که پَنجِه بُر
مُوكد اُو ره پیشوا بلده خُو میگیرفت. اونا قد تمامِ اِسْرائیلیا که دَ شیلوه میمد امی رقم
رفتار مُوكد.

۱۵ حتی پیش از سوختن دُون چربی، خادمِ پیشوا میمد و دَ کسی که قُربانی تقدیم
مُوكد مُوگفت: ”بلده پیشوا گوشتِ بدی که کباب کنی، چُون اُو گوشتِ پُخته ره از تُو
نَمِیگیره، بلکه گوشتِ خام ره میگیره.” ۱۶ و اگه اُو آدم دَزُو مُوگفت: ”بیل که اُو
چربی سوختنده شنه، بعد اَزُو هر چیزی که دِل تُو مُوشه بگیر. ” خادمِ مُوگفت: ”نه،

^a ۱۰:۲ دَ جای «سر» دَ زیونِ عبرانی «شاخ» نوشته یه.

امی آلی بدی؛ اگه نه، د زور میگیرم. ”^{۱۷} پس گناه های امزو جوانا د نظر خُداوند غدر کنه بود، چون امو آدما د قربانی های خُداوند بے احترامی مُوکد.

^{۱۸} لیکن سموئیل د حُضور خُداوند خدمت مُوکد؛ او یگ باچه ریزه بود و د کمر شی ایفود کتانی بسته بود. ^{۱۹} آبه سموئیل بلده شی یگ چپن ریزه جور مُوکد و هر سال عیبتیکه قد شوی خو باله مورفت تا قربانی سالانه ره تقدیم کنه، او ره دز شی مُویرد. ^{۲۰} اوخته عیلی إلقانه و خاتون شی ره برکت دده مُوگفت: ”خُداوند تو ره امزی خاتو د عوض باچه که د خُداوند وقف کده، اولاد بدیه. ” بعد ازو اونا پس د خانه خو مورفت. ^{۲۱} خلاصه خُداوند د بله حنا نظر لطف کد و او شکامتو شده سه باچه و دو دختر د دنیا آورد. و امو باچه، یعنی سموئیل د حُضور خُداوند کنه شده مورفت.

^{۲۲} د امزی زمان عیلی غدر پیر شد. او تمام چیزای ره که باچه های شی د حق پگ اسرائیلیا انجام میدد، شنید و ام د باره ازی که اونا قد خاتونوی که د دان درگه خیمه ملاقات خدمت مُوکد خاو مُوشد، خبر شد. ^{۲۳} اوخته او دزوا گُفت: ”چرا شمو ای رقم کارا ره مُونید؟ ما د باره کارای بد شمو از تمام امزی قوم میشتنوم. ”^{۲۴} نه، باچه های مه؛ خبرای که د مینکل قوم خُداوند تیت شده و ما ام میشتنوم خوب نییه. ^{۲۵} اگه یگ آدم د خلاف دیگه آدم گناه کنه، قاضی برحال^b بلده ازو شفاعت مُونه،[‡] لیکن اگه یگ آدم د خلاف خُداوند گناه کنه، کی آسته که بلده ازو شفاعت کنه؟ ” مگم اونا تورِه آیه خو ره گوش نکد، چون خُداوند خاست که اونا ره نابود کنه. ^{۲۶} امو باچه، یعنی سموئیل کنه شده مورفت؛ ام خُداوند او ره پسند مُوکد و ام مردم.

^a ۲:۲۲ یعنی جایگاه مُقدس ^b ۲:۲۵ د جای «قاضی برحال» د زیون عبرانی «خُدا» نوشته یه، که صاحب اختیار ام معنی میدیه.

[‡] ۲:۲۵ عددها ۱۲-۶:۳۵

پیشگویی دَ ضِدِ خانوارِ عیلی

۲۷ یگ روز یگ مردِ خُدا دَ پیشِ عیلی آمد و دَزُو گُفت: "خُداوند اینی رقمِ مُوگیه، تُو میدنی که ما خود ره دَ خانوارِ آتِه تُو وختیکه اونا دَ مصر دَ خانِه فرعونِ غُلام^۳ بُود، ظاهر کُدم^{۲۸} و اُو ره از مینکلِ تمامِ طایفه های اسرائیلِ اِنْتِخابِ کُدم تا از طرف مه پیشوا بَشه، نزدیکِ قُربانگاهِ مه بییه، بْخورِ خوشبوی بُسوزنه و دَ حُضُورِ مه ایفود بْپوشه. امچنان تمامِ هدیه های خاصِ بنیِ اسرائیلِ ره دَ خانوارِ آتِه تُو بخشیدم. ۲۹ پس چرا قُربانی ها و هدیه های مَره که امرِ کدیم دَ جایگاهِ مه اُورده شُنه، قد پای خُو میزینید و خودون ره دَ وسیله خُوبترینِ حِصّه هر هدیه قومِ مه اسرائیلِ چاق مُونید؟ آیا تُو قد ازی کار دَ باچه های خُو از مه کده کلو احترامِ نَمونی؟" ۳۰ امزی خاطر خُداوند، خُدا ی اسرائیلِ مُوگیه: 'یقیناً ما گُفتیم که خانوارِ ازتُو و خانوارِ آتِه تُو دَ حُضُورِ مه تا ابدِ خِدمتِ کُنه، لیکن آلی خُداوند مُوگیه: 'دُور بَشه از مه که خِدمتِ شُمُو ره قَبُولِ کُنم! چُون کسای که مَره احترامِ کُنه، ما احترامِ مُونم، لیکن کسای که مَره تحقیر-و-تَوهینِ کُنه، خار-و-ذلیلِ موشه. ۳۱ اینه، روزی مییه که بازوی ازتُو و بازوی خانوارِ آتِه تُو ره قطع مُونم تا دَ خانِه تُو آدمِ پیرِ پیدا نَشُنه. ۳۲ خانوارِ تُو دُچارِ مُصِیبتِ موشه، چُون تمامِ خُوبی های ره که دَ حقِ بنیِ اسرائیلِ موشه مینگری، لیکن دَ خانوارِ ازتُو هرگز مردِ پیرِ و جُودِ نَمیدَشته بَشه. ۳۳ کسی ره که از خانوارِ ازتُو از خِدمتِ کدو دَ قُربانگاهِ خُو قطع نَمُونم، اُو بلده تریکِ کدونِ چیم خُو و رنجندونِ دِلِ خُو باقی مومنه؛ دیگه تمامِ اولادای خانِه تُو دَ جوانی مومره. ۳۴ و اینی بلده تُو یگ علامتِ آسته که دَ بله دُو باچه تُو حُفنی و فینحاسِ مییه: هر دُوی ازوا دَ یگ روز مومره. ۳۵ ما یگ پیشوای صادق-و-باوفا بلده خُو تعیین مُونم تا دَ مَیلِ دِلِ و جانِ مه رفتار کُنه. ما بلده ازو خانِه مُستَحکمِ آباد

^a ۲:۲۷ کلمه «غُلام» دَ بعضی نُسَخه ها نوشته نییه.

مُونَم و اُو همیشه دَ حُضُورِ مَسَحِ شُدِه^۳ مه خِدْمَتِ مُونِه. ^{۳۶} اوخته هر کسی که دَ خانوار تُو باقی مَنده، اَمده دَ پِيشِ اَزُو بلده يگ سِکِه نُقره و يگ نان سر خَم مُونِه و مُوگيه: "لُطفاً مَرِه دَ يکي از وظيفه های پيشوايي مُقرر کُو تا يگ لُغمه نان بُوخُورُم." "

خُداوند قد سموئيل توره مُوگيه

۳ اُمُو باچه، يعنی سموئيل دَ پِيشِ عيلى خِدْمَتِ خُداوند ره مُوکد. دَ امزُو روزا کلامِ خُداوند کَم ميمد و روبا عَدَر کم ديده موشُد. ^۲ دَ امزُو غيت يگ شاو عيلى دَ جاگه خُو خاو بُوَد و چيمای شى شروع دَ خيره شُدو کدُد، دَ اندازه که ديده نَميتنست؛ ^۳ چراغِ خُدا هنوز گل نَشُدُد و سموئيل دَ خانه خُداوند، دَ جايی که صندوقِ خُدا بُوَد، خاو کدُد.

۴ اوخته خُداوند سموئيل ره کُوى کد و سموئيل گُفت: "اَمر کُو صاحب." ^۵ و دَويده پِيشِ عيلى رفت و گُفت: "اينه، حاضر اَسْتُم؛ تُو مَرِه کُوى کدى." اُو گُفت: "ما تُو ره کُوى نَکديم؛ بورُو، خاو کُو." پس اُو رفته خاو کد. ^۶ خُداوند بسم اُو ره کُوى کد: "سموئيل!" و سموئيل باله شُدِه پِيشِ عيلى رفت و گُفت: "اينه، حاضر اَسْتُم؛ تُو مَرِه کُوى کدى." مگم اُو گُفت: "باچه مه، ما تُو ره کُوى نَکديم؛ بورُو، خاو کُو." ^۷ سموئيل تا هنوز خُداوند ره نَميشنخت، چُون کلامِ خُداوند تا اُو غيت دَزُو نازل نَشُدُد. ^۸ خُداوند دفعه سُوَم سموئيل ره کُوى کد و اُو باله شُدِه پِيشِ عيلى رفت و گُفت: "اينه، حاضر اَسْتُم؛ تُو مَرِه کُوى کدى." اوخته عيلى فاميد که خُداوند اُو باچه ره کُوى کده. ^۹ و عيلى دَ سموئيل گُفت: "بورُو، خاو کُو و اگه بسم تُو ره کُوى کد، بُوگي: 'خُداوندا اَمر کُو، خِدْمَتگار تُو ميشنوه.'" پس سموئيل رفته دَ جاي خُو خاو کد.

۱۰ اوخته خُداوند اَمده ايسته شُد و رقمِ دفعه های پِيشِ کُوى کده گُفت: "سموئيل! سموئيل!" و سموئيل گُفت: "اَمر کُو، خِدْمَتگار تُو ميشنوه."

^{۳۵:۲} مقصدِ «مَسَحِ شُدِه» دَ اينجى «پادشاهِ اِيتِخاب شُدِه» اَسْتِه.

۱۱ و خُداوند دَ سموئیل گُفت: «اینه، ما دَ اسرائیل کاری مُونم که گوشای هر کسی که بِشَنَوَه، دَ جَرینگس بییه. ۱۲ دَ امزُو روز هر چیزی که دَ باره خانوارِ عیلی گُفتم، از شروع تا آخر دَ بِلَه اَزُو عملی مُونم. ۱۳ چُون ما دَزُو خبر دَدیم که خانوارِ اَزُو ره بخاطرِ گناهی که اُو میدَنه تا اَبَد جزا میدیم، چراکه باچه های شی دَ بِلَه خُو نالَت اُورده و اُو اونا ره مَنع نکد. ۱۴ امزی خاطر دَ باره خانوارِ عیلی قَسَم خوردُم که گناهِ خانوارِ عیلی دَ وسیله قُربانی و هدیه تا اَبَد کِفاره نَمُوشه.»

۱۵ سموئیل تا صَباح خاو کد و صَباح باله شُدِه درگه های خانِه خُداوند ره واز کد. سموئیل ترس مُوخورد که رویا ره دَ عیلی نَقَل کنه. ۱۶ مگم عیلی سموئیل ره کُوی کده گُفت: «سموئیل، باچه مه.» اُو گُفت: «اَمَر کُو صَاحِب.» ۱۷ عیلی پُرسان کد: «خُداوند دَز تُو چی گُفت؟ از مه تاشه نَکُو. خُدا دَ حق تُو اُمُو چِیز، بلکه کَلوتر اَزُو ره انجام بَدیه، اگه تُو یگ چیز ره ام از تمامِ تورای که دَز تُو گُفته از مه تاشه کنی.» ۱۸ پس سموئیل پگ چِیزا ره دَزُو نَقَل کد و هیچ چیز ره اَزُو تاشه نکد. اوخته عیلی گُفت: «اُو خُداوند آسته؛ هر چیزی که دَ نَظَرِ اَزُو خُوب معلوم مُوشه، اُمُو ره انجام بَدیه.» ۱۹ سموئیل کته شُدِه مورفت و خُداوند قد اَزُو بُود و نَمی ایشَت که یگ تورِه شی ام دَ زمی بوفته. ۲۰ و تمامِ اسرائیل از منطِقِه دان تا بَئیر شَبیع فامید که سموئیل بَحیثِ نَبی خُداوند مُقَرَّر شُدِه. ۲۱ خُداوند دَ شَیلوه ظاهِر شُدِه مورفت، چُون خُداوند دَ شَیلوه خود ره دَ وسیله کلام خُو دَ سموئیل ظاهِر مُوکد. ۲ و توره سموئیل دَ تمامِ اسرائیل تیت شُد.

صندوقِ عهدِ خُداوند ره فَلَسطینیا میگیره

دَ امزُو غَیبتِ مَرَدایِ اسرائیل رفت که قد فَلَسطینیا جنگ کنه؛ اونا دَ ایبن-عزیر خیمه زَد و فَلَسطینیا دَ اَفیق. ۲ و فَلَسطینیا دَ برابرِ لشکرِ اسرائیل آماده شُد؛ غَیبتیکه

^a ۳:۱۳ دَ جای «دَ بِلَه خُو نالَت اُورده» دَ ترجمه یونانی «دَ خُدا بے خرمتی کد» نوشته یه.

جنگ شدت گرفت، لشکر اسرائیل از پیش فلسطینیا شکست خورد و فلسطینیا چار هزار نفر ازوا ره د میدان جنگ کُشت. ^۳ اوخته لشکر پس د خیمه‌گاه آمد و ریش سفیدای اسرائیل گفت: ”چرا امروز خداوند مو ره د پیش فلسطینیا شکست دد؟ ببید که صندوق عهد خداوند ره از شیلوه د پیش خودون خو بیری تا د مینکل مو آمده مو ره از دست دشمنای مو نجات بدیه.“ ^۴ پس قوم اسرائیل چند نفر ره د شیلوه ری کد و اونا صندوق عهد خداوند لشکرها ره که د مینکل کرویا^۵ قرار دشت، باله کده ازونجی ری شد و حُفنی و فینحاس دو باچه عیلی قد صندوق عهد خدا د اونجی حضور دشت. ^۵ وختیکه صندوق عهد خداوند د خیمه‌گاه داخل شد، پگ مردای اسرائیل غدر چیغ بلند زد، د اندازه که زمی لرزه کد. ^۶ وختی فلسطینیا آواز چیغ زدو ره شنید، اونا گفت: ”ای چیغ بلند د خیمه‌گاه عبرانیا از چی خاطر آسته؟“ پس اونا فامید که صندوق خداوند د خیمه‌گاه آمده ^۷ و فلسطینیا غدر ترسید، چون اونا گفت: ”خدايو د خیمه‌گاه ازوا آمده.“ اونا امچنان گفت: ”وای د حال مو، چون ازی پیش ای رقم چیز رُخ نده. ^۸ وای د حال مو! کی میتنه مو ره از دست امزی خدایون زورآور خلاص کنه؟ امیا خدایونی آسته که مصریا ره د بیابو د هر رقم بلا ها گرفتار کد. ^۹ ای فلسطینیا خودون ره قوی کنید و مردانگی خو ره نشو بدید تا غلام عبرانیا نشنید، رقمی که اونا غلام از شمو بود. آر، مردانه جنگ کنید!“

^{۱۰} پس فلسطینیا جنگ کد و مردای اسرائیل شکست خورده هر کدم شی د خیمه خو دوتا کد. د امزو روز غدر یگ کُشتار کته شد و از لشکر اسرائیل سی هزار نفر شی کُشته شده اُفتد. ^{۱۱} صندوق عهد خدا ره فلسطینیا گرفت و دو باچه عیلی حُفنی و فینحاس ام کُشته شد.

فوتِ عیلى

۱۲ د امرؤ روز یگ مردِ بنیامینی که کالایِ خو ره چک-و-چیره کده د سرِ خو خاک پاش دده بود از خطِ جنگ دویده د شیلوه آمد. ۱۳ وختیکه او رسید، عیلى د بغلِ راه د چوکیِ خو ششند و راه ره توخ موكد، چراکه دلِ شى د باره صندوقِ خدا ناآرام بود. امی که او نفر د شار داخل شد و خبر آورد، پگِ مردمِ شار چیغ زد. ۱۴ وختی عیلى آوازِ چیغ ره شنید، او گفت: "ای چیغ-و-شور از چی خاطر آسته؟" اوخته او نفر د زودی آمد و خبر ره د عیلى رسند. ۱۵ د امرؤ غیتِ عیلى نود و هشت ساله بود؛ چیمای ازو خیره شد و دیده نَمیتست. ۱۶ امو مرد د عیلى گفت: "ما از خطِ جنگ آمدیم؛ آر، ما امروز از جنگ دوتا کدیم." عیلى پرسید: "باچه مه، چی گپ شد؟" ۱۷ خبرسان د جواب شى گفت: "لشکرِ اسرائیل از پیشِ فلسطینیا دوتا کد و د مینکل قومِ اسرائیلِ غدر یگ کشتارِ کته رخ دد؛ دو باچه تو حُفنى و فینحاس ام کشته شد و صندوقِ خدا ره فلسطینیا گرفت." ۱۸ وختیکه او از صندوقِ خدا نقل کد، عیلى که د پالوی درگه شار د چوکیِ خو ششند قد پشتِ خو اُفتد و گردون شى میده شده مرد، چراکه او یگ مردِ پیر و وزن شى گرنگ بود. او چل سال قاضی بنی اسرائیل بود.

۱۹ بیری عیلى، خاتونِ فینحاس شکامتو بود و وختِ زیدونِ شى نزدیک شد. وختی او شنید که صندوقِ خدا ره فلسطینیا گرفته و خُسر و شوی شى مرده، او خَم شده زبید، چراکه دردِ زیدو د بله ازو آمد. ۲۰ د وختِ مردونِ شى خاتونوی که د پالوی شى ایسته بود، دزو گفت: "غمِ نخور، چراکه باچه زبیدی." مگم او نه جواب دد و نه شور خورد. ۲۱ او د وختِ زیدو نلغه ره «ایخابود»^a نام کد، چون مقصد شى اینی بود: "جلال-و-بزرگی از اسرائیل رفت،" چراکه صندوقِ خدا ره فلسطینیا گرفتند و خُسر و

^a ۴:۲۱ «ایخابود» یعنی پدونِ جلال-و-بزرگی.

شوی شی مُرْدُد. ۲۲ پس او گُفت: «جلال-و-بُزرگی از اسرائیل رفت، چراکه صندوقِ خدا ره فلسطینیا گرفت.»

صندوقِ خدا دَ پیشِ فلسطینیا

۱ فلسطینیا صندوقِ خدا ره گرفت و او ره از ایبن-عزیر دَ شارِ اشدود آورد. ۲ و فلسطینیا صندوقِ خدا ره گرفته دَ بُتخانِه داگون داخل کد و دَ پالوی بُت داگون ایشت. ۳ روزی دیگه شی صباح‌گاه وختیکه مردمِ اشدود از خاو باله شد، دید که بُتِ داگون دَ پیشِ صندوقِ خداوند قد رُوی خُو دَ زمی اُفتده. اوخته اونا بُتِ داگون ره باله کد و دُوباره دَ جای شی قرار دد. ۴ لیکن صباح‌گاهِ روزِ دیگه شی وختیکه اونا از خاو باله شد، دید که بُتِ داگون بسم دَ پیشِ صندوقِ خداوند قد رُوی خُو دَ زمی اُفتده و سرِ داگون قد دُو دست شی قطع شده دَ لَحَکِ درگه ایشته یه و فقط تنه شی باقی منده. ۵ امزی خاطر پیشوایونِ بُتخانِه داگون و هر کس دیگه که دَ اشدود دَ بُتخانِه داگون داخل موشه، تا امروز پای خُو ره دَ لَحَکِ درگه بُتخانِه داگون نمیله. ۶ پس دستِ خداوند دَ بله مردمِ اشدود باله شد و او اونا ره تباہ کده دَ دانه های بیخ‌کنه مُبتلا کد، ام اشدود و ام چارطرف شی ره. ۷ وختی مردمِ اشدود دید که چی بلای دَ سرِ ازوا آمده، اونا گُفت: «صندوقِ خُدایِ اسرائیل نَباید دَ پیشِ ازمو بُمنه، چراکه دستِ اَزُو دَ خِلافِ ازمو و دَ بله خُدایِ مو داگون باله شده.» ۸ پس اونا نفر رِبی کده پگِ حُکمرانایِ فلسطینیا ره جم کد و گُفت: «قد صندوقِ خُدایِ اسرائیل چیز کار کنی؟» اونا گُفت: «بیلید که صندوقِ خُدایِ اسرائیل دَ جَت بُرده شنه.» پس صندوقِ خُدایِ اسرائیل ره دَ اُمونجی بُرد. ۹ لیکن امی که اونا صندوقِ ره دَ جَت بُرد، دستِ خداوند دَ بله امزو شار باله شد و غدر یگ هرَج-و-مَرَج کُته دَ اُونجی رُخ دد، چُون باشنده های شار پیر و جوان شی دَ دانه های بیخ‌کنه مُبتلا شد. ۱۰ پس اونا صندوقِ خدا

^a ۵:۶ دَ جای «باله» دَ زیونِ عبرانی «گَرنگ» نوشته یه. دَ آیه ۷ عینِ چیز آسته.

ره اَزونجی دَ عِقرون بُرد. امی که صندوقِ خُدا دَ عِقرون رَسید، مردُمِ عِقرون چیخ-و-شور کده گُفت: "صندوقِ خُدا یِ اسرائیل ره دَ پیشِ ازمو اُورده تا مو و قوم مو ره نابُود کنه!"^{۱۱} پس اونا نفر ریی کده تمام حُکمرانایِ فِلَسطینیا ره جم کد و گُفت: "صندوقِ خُدا یِ اسرائیل ره ریی کنید تا دُوباره دَ جای خود خُو بوره و مو و قوم مو ره نابُود نکنه."^{۱۲} چون دَ تمام شارِ وَحشتِ مَرگ و جُود دَشت و دِستِ خُدا دَ بِلِه امزو شارِ سخت باله شُدُد. کسای که نَمرده بُود، دَ دانه های بیخ کتِه مُبتلا شُدُد و چیخ-و-شورِ مردُمِ شار دَ آسمو باله شُدُد.

صندوقِ پسِ دَ اسرائیل مییه

۶ صندوقِ خُداوند مُدتِ هفت ماه دَ مُلکِ فِلَسطینیا مند.^۲ اوخته فِلَسطینیا پیشوایو و پالگرای خُو ره کوی کده گُفت: "قد صندوقِ خُداوند چیز کار کنی؟ دَز مو بُگید که اُو ره قد چیز خیلِ پس دَ جای شی ریی کنی."^۳ اونا گُفت: "اگه صندوقِ خُدا یِ اسرائیل ره پس ریی مُونید، اُو ره خالی ریی نکنید، بلکه جُرمانه حتماً بلده اَزو ریی کنید؛ اوخته شُمو شفا پیدا مُونید و دَز شُمو معلوم موشه که چرا دِست شی از سر شُمو دُور نَموشُد."^۴ اونا پُرسان کده گُفت: "قُربانِ جُرم چی آسته تا مو بلده اَزو ریی کنی؟" اونا دَ جوابِ ازوا گُفت: "پنج دانه بیخ کتِه طَلائی و پنج موشِ طَلائی دَ مُطابقِ تَعدادِ حُکمرانایِ فِلَسطینیا ریی کنید، چراکه عینِ بلا دَ بِلِه پگِ از شُمو و دَ بِلِه حُکمرانایِ شُمو آمده."^۵ پس شُمو مَجسمه های بیخ کتِه ها و مَجسمه های موشا ره که سرزمینِ شُمو ره بیرو مونه جور کنید و بُزرگی-و-جلالِ خُدا یِ اسرائیل ره اعلان کنید؛ شاید اُو دِست خُو ره از بِلِه از شُمو و خُدا یون شُمو و سرزمینِ شُمو دُور کنه.^۶ چرا شُمو باید دِلِ های خُو ره سخت کنید، رقمی که مِصریا و فِرَعون دِلِ های خُو ره سخت کد؟ آیا وختیکه خُدا قد ازوا دَ سختی رفتار کد، اونا اسرائیلیا ره ایله نکد که بوره؟ ایله کد و اونا رفت.

۷ پس آلی رفته یگ کراچی نو جور کنید و دُو گاوِ شیری ره که یوغ دَ گردون شی ایشته نَشده بَشه بَگیرید و امو دُو گاو ره دَ کراچی بسته کنید؛ لیکن گوسله های ازوا ره ازوا جدا کده خانه بُبرید. ^۸ اوخته صندوقِ خُداوند ره گِرِفته دَ بِلَه کراچی بیلید و چیزای طَلائی ره که دَ عنوانِ قُربانی جُرم بَلده ازو ریی مُونید دَ یگ صندوقچه دَ پالوی شی بیلید و او ره ریی کنید که دَ راهِ خُو بوره. ^۹ و نظر شُمُو دَرُو بَشه، اگه او دَ راه گُت شُده سُون باله دَ جای خود خُو، یعنی سُون بَیت-شَمس رفت، بَدَنید که خُدا یِ اسرائیل امی بَلای کُته ره دَ بِلَه مو اُورده؛ لیکن اگه نَرفت، اوخته مو مِیدنی که دِستِ ازو دَ بِلَه مو باله نَشده، بَلکه چیزای که دَ بِلَه مو اَمده، یگ اِتفاق اَسته.

۱۰ پس مردُم امو رقم کد: اونا دُو گاوِ شیری ره گِرِفته دَ کراچی بسته کد و گوسله های ازوا ره دَ خانه نگاه کد. ^{۱۱} و صندوقِ خُداوند ره دَ بِلَه کراچی باله کد و صندوقچه ره قد موش های طَلائی و مَجَسمه های بیخ کُته دَ پالوی شی ایشته. ^{۱۲} اوخته گاوو دَ راه گُت شُده مُستَقیم سُون بَیت شَمس ریی شُد؛ اونا دَ امزُو راه رفته بوغ مِیزد و طرف چَپ یا راست تاو نَمُوخورد و حُکمرانای فَلَسطِینیا تا سرحدِ بَیت شَمس از پُشتِ ازوا رفت. ^{۱۳} دَ امزُو غَیت مردُم بَیت-شَمس دَ دَرَه گندُم دَرُو مَوکد. وختی اونا سر خُو ره باله کد و صندوق ره دید، اونا از دیدون شی خوشحال شُد. ^{۱۴} کراچی دَ کِشتِ یوشع بَیت-شَمسی دَر اَمد و دَ اُونجی ایسته شُد، دَ امزُو جای که یگ سنگِ کُته بُوَد. اوخته اونا چیو کراچی ره مِیده کد و گاوو ره دَ عنوانِ قُربانی سوختنی دَ خُداوند تقدیم کد. ^{۱۵} پیش ازی که اونا امی کار ره کُنه، لاویا صندوقِ خُداوند و صندوقچه ره که دَ پالوی شی بُوَد و چیزای طَلائی دَشت، تاه کد و اونا ره دَ بِلَه امزُو سنگِ کُته ایشته. اوخته مردُم بَیت شَمس دَ امزُو روز قُربانی های سوختنی و قُربانی های دیگه دَ خُداوند تقدیم کد. ^{۱۶} وختی امو پَنج حُکمرانِ فَلَسطِینیا امی چیزا ره دید، اونا دَ امزُو روز پس دَ عَقرون رفت.

۱۷ اینمیا بیخ کته های طَلَّایی آسته که فَلَسطینیا دَ عِنوانِ قُرَبانی جُرم دَ خُداوند رَبی کد: یگ بَلدِه آشدود، یگ بَلدِه غَزِه، یگ بَلدِه أَشقیلون، یگ بَلدِه جَت و یگ بَلدِه عِقرُون. ۱۸ امچنان موش های طَلَّایی دَ مُطابِقِ تَعَدادِ شارای فَلَسطینیا که دَ پَنج حُکمران تَعَلُق دَشت، پَنج بُود، دَ شُمُولِ شارای دیوالدار و آغیلای بے دیوال. سنگِ کِئِه که صَندُوقِ خُداوند ره دَ بَلِه اَزُو ایشُتُد، تا اِمروز مِثَلِ شَاهِدِ دَ زمینِ یوشعِ بَیتِ شَمسی باقی آسته. ۱۹ مگم خُدا مَرَدای بَیت-شَمس ره زَد، چَراکه اونا مَنِه صَندُوقِ خُداوند ره توخ کُدد. اُو هفتاد^{۱۶} نَفَرِ قَوْمِ ره کُشت و مَرَدُمِ مَاتَمِ گِرِفت، چَراکه خُداوند مَرَدُمِ ره دَ بَلای کِئِه گِرِفتار کُدد. ۲۰ اوخته مَرَدُمِ بَیت-شَمس گُفت: ”کی مِیْتَنِه که دَ حُضُورِ خُداوند ایسته شَنه، دَ حُضُورِ امزی خُدای مُقَدَّس؟ و امی صَندُوقِ از پِیشِ اَزمو دَ پِیشِ کی مِیخایه بوره؟“ ۲۱ پس اونا قاصِدا ره پِیشِ باشنده های قِریت-یعاریم رَبی کده گُفت: ”فَلَسطینیا صَندُوقِ خُداوند ره پس رَبی کده. بَیید و اُو ره دَ پِیشِ خودون حُو بُبرید.“

۱ پس مَرَدُمِ قِریت-یعاریم اَمده صَندُوقِ خُداوند ره گِرِفت و اُو ره دَ خانِه اَیناداب که دَ بَلِه تِپِه بُود بُرد و باچه شی اِلعازار ره تقدیس کد تا از صَندُوقِ خُداوند نِگاهوانی کنه.

سموئیل قاضی اسرائیل

۲ از روزی که صَندُوقِ دَ قِریت-یعاریم جای-د-جای شُد، غَدَرِ وخت تیر شُد، یعنی بیست سال؛ و تمامِ خانوارِ اسرائیل از پُشتِ خُداوند کوْثیو مُوکد. ۳ و سموئیل دَ پَگِ خانوارِ اسرائیل گُفت: ”اگه قد تمامِ دِلِ سُونِ خُداوند پس بَیید و خُدا یونِ بیگنه و بُتِ های عَشْتاروت ره از مینکل حُو دُور کده دِلِ های حُو ره بَلدِه خُداوند اَماده کُنید و تنها اُو ره

^{۱۶} ۱۹:۶ دَ جای «هفتاد» دَ بعضی نُسَخه ها «هفتاد نفر پنجاه هزار نفر» نوشته یه که یگ معنای شی «هفتاد نفر از پنجاه هزار نفر» مِیْتَنِه بَشِه.

عبادت کنید، اوخته او شمو ره از دستِ فلسطینیا خلاص مونه. ^۴ پس بنی اسرائیل بُت های بعل و عشتاروت ره از مینکل خو دُور کد و تنها خُداوند ره عبادت کد. ^۵ اوخته سموئیل گُفت: ”پگ اسرائیل ره دِ مِصفه جَم کنید تا ما بلده شمو دِ پیش خُداوند دُعا کنم.“ ^۶ و اونا دِ مِصفه جَم شد و از چاه او کشید و او ره دِ حُصور خُداوند شیو کده دِ امزو روز روزه گرفت و دِ اونجی گُفت: ”مو دِ ضدِ خُداوند گناه کده.“ ^۷ دِ امزی رقم سموئیل بنی اسرائیل ره دِ مِصفه رهبری کد.

^۸ وختی فلسطینیا شنید که بنی اسرائیل دِ مِصفه جَم شده، حُکمرانای فلسطینیا دِ خِلاف اسرائیلیا آمد. وختیکه بنی اسرائیل ای توره ره شنید، از فلسطینیا ترس خورد. ^۹ اوخته بنی اسرائیل دِ سموئیل گُفت: ”دِ پیش خُداوند، خُدای مو بلده مو ناله-و-فریاد کدو ره بند نکو تا او مو ره از دستِ فلسطینیا نجات بده.“ ^{۱۰} پس سموئیل یگ باره شیرخور ره گرفته دِ عنوانِ قُرَبانی سوختنی کامل دِ خُداوند تقدیم کد و بعد ازو بلده اسرائیل دِ پیش خُداوند ناله-و-فریاد کد و خُداوند دُعای شی ره قبول کد. ^{۱۱} دِ حالیکه سموئیل قُرَبانی سوختنی ره تقدیم مَکد، فلسطینیا نزدیک آمد تا دِ بله اسرائیل حمله کنه؛ لیکن دِ امزو روز خُداوند دِ خِلافِ فلسطینیا دِ آوازِ عَدَر بلند گرگرداغ کده اونا ره دِ گلگلمیری آندخت و اونا دِ پیشِ اسرائیل شکست خورد. ^{۱۲} و مردای اسرائیل از مِصفه بُر شده فلسطینیا ره دُمال کد و اونا ره تا تیلون بیت-کار زد.

^{۱۳} اوخته سموئیل یگ سنگ ره گرفته دِ مینکلِ مِصفه و شین قرار دد و او ره ایبن-عزیر^{۱۴} نام کده گُفت: ”تا آلی ره خُداوند دز مو کومک کده!“ ^{۱۵} دِ امزی رقم فلسطینیا شکست خورد و دیگه دِ مُلکِ اسرائیل داخل نشد، چراکه دستِ خُداوند دِ تمامِ روزهای زندگی سموئیل دِ خِلافِ فلسطینیا سخت باله بود. ^{۱۶} شارای ره که فلسطینیا از اسرائیل گرفتد، از عقرون تا جت پس دِ دستِ اسرائیلیا اُفتد؛ و اسرائیلیا مناطقای گرد-و-بر ره ام از دستِ فلسطینیا آزاد کد. و دِ مینکلِ اسرائیل و اموریا صلح برقرار شد.

^{۱۲:۷} ایبن-عزیر یعنی سنگِ کومک یا سنگِ مدد.

۱۵ سموئیل دَ تمامِ روزای عُمَر خُو اسرائیل ره رهبری-و-قضاوتِ کد. ۱۶ او هر سال رفته دَ بیت-ئیل، جِلجال و مِصفه میگشت و دَ پگِ امزی جای ها بَنی اسرائیل ره قضاوتِ مُوکد. ۱۷ بعد ازُو پس دَ رامه میمد، چُون خانِه شی دَ اُمونجی بُود و دَ اُونجی بَنی اسرائیل ره ام قضاوتِ مُوکد و دَ امزُو جای بلده خُداوند یگِ قُربانگاه آباد کد.

مردُمِ اسرائیل پادشاه میخایه

۱ وختیکه سموئیل پیر شُد، او باچه های خُو ره دَ بله اسرائیل قاضی مُقرر کد. ۲ نامِ باچه اولباری شی یوئیل و نامِ باچه دوُمی شی آبیاه بُود؛ اونا دَ بئیرشبع قاضی بُود. ۳ لیکن باچه های شی دَ مطابقِ راه های ازُو رفتار نَموکد، بلکه دَ پشتِ فایده رفته رشوتِ میگرفت و عدالت ره تی پای مُوکد.

۴ پس تمامِ ریش سفیدای اسرائیل جم شُده دَ رامه دَ پیشِ سموئیل آمد ۵ و دزُو گُفت: ”اینه، تُو پیر شُدے و باچه های تُو دَ مطابقِ راه های ازتُو رفتار نَمونه؛ پس آلی بلده ازمو یگِ پادشاه تعیین کُو تا رقمِ پادشاهِ دیگه ملّت ها دَ بله مو حُکمرانی کنه.“ ۶ امی توره دَ سرِ سموئیل خوش نَخورد که اونا گُفت: ”دز مو پادشاه بدی تا دَ بله مو حُکمرانی کنه.“ و سموئیل دَ پیشِ خُداوند دُعا کده هدایتِ طلب کد ۷ و خُداوند دَ سموئیل گُفت: ”آوازِ قوم ره دَ باره پگِ چیزای که دز تُو موگیه بَشنو، چراکه اونا تُو ره ایله نکده، بلکه مَره ایله کده تا دَ بله ازوا پادشاهی نکنم. ۸ امو رقمِ پگِ کارای ره که اونا از روزی که اونا ره از مصر بُرو اوردُم تا امروز دَ خلافِ ازمه انجام دده و مَره ایله کده خُدا یونِ بیگنه ره عبادت کده، امو رقمِ اونا قد ازتُو ام رفتار مونه. ۹ پس آلی آوازِ ازوا ره بَشنو، لیکن تاکید کده اونا ره اخطار بدی و اونا ره از راه-و-رسمِ پادشاه که دَ بله ازوا حُکمرانی مونه، باخبر کُو.“

۱۰ اوخته سموئیل پگِ تورای خُداوند ره دَ قوم خُو که ازُو پادشاه طلب کُدد، بیان کده ۱۱ گُفت: ”راه-و-رسمِ پادشاهی که دَ بله شمو حُکمرانی مونه ازی قرار آسته:

اُو باچه های شُمو ره گِرِفته مُقَرَر مُونه تا مسْئُولِ گاڈی های شی بَشه، اَسپ-سوارای شی بَشه و پیشِ رُوی گاڈی اَزُو بَدُوه؛^{۱۲} اُو اونا ره بَلده خُو قومندان های هزار نفری و قومندان های پَنجاه نفری جور مُونه و بعضی ازوا ره بَلده قُلبه کدونِ زمی و دِرُو کدونِ حاصِلاتِ خُو و بَلده جور کدونِ سلاح های جنگی و اَسبابِ گاڈی های خُو تعیین مُونه.^{۱۳} اُو دُخترن شُمو ره بَلده عَطَر جور کدو، اَشپزی و نان پُخته کدو میگیره.^{۱۴} اُو بَهِتَرین زمینا، باغ های اَنگُور و باغ های زَبُنُون شُمو ره گِرِفته دَ خِدْمَتگاری خُو میدیه.^{۱۵} اُو دَه-یگِ غَلَّه-و-دانه و باغ های اَنگُور شُمو ره گِرِفته دَ نفرای دَربار و خِدْمَتگاری خُو میدیه.^{۱۶} اُو بَهِتَرین غُلاما و کَنبِزا و کارگرای^a شُمو ره قد اُلاغای شُمو گِرِفته بَلده کارِ خود خُو مُقَرَر مُونه.^{۱۷} اُو دَه-یگِ گَله های شُمو ره ام میگیره و شُمو غُلام های اَزُو جور مُوشید.^{۱۸} و دَ امزُو روز شُمو از دِسْت پادشاهِ خُو که بَلده خو اِنْتِخاب کدید ناله-و-فرباد مُونید، ولے خُداوند دَ اُو روز دَ داد شُمو نَمیرسه.

^{۱۹} لیکِن مَرْدُم توره سَموئیل ره گوش نَکد و گُفت: ”نَه، باید دَ بَله مو یگ پادشاه بَشه^{۲۰} تا مو ام رَقم دِیگه مِلت ها بَشی و پادشاهِ مو دَ بَله مو حُکمرانی کنه و پیشِ رُوی مو رفته دَ جنگای مو بَلده مو جنگ کنه.

^{۲۱} سَموئیل پَگِ تورای مَرْدُم ره گوش گِرِفت و اونا ره دَ گوش خُداوند رَسند.
^{۲۲} و خُداوند دَ سَموئیل گُفت: ”توره ازوا ره بَشَنو و دَ بَله ازوا یگ پادشاه تعیین کُو.“
 اوخته سَموئیل دَ امزُو مَرْدای اِسرائیل گُفت: ”هر کُدُم شُمو پس دَ شار خُو بورید.“

شائول پادشاه اِنْتِخاب مُوشه

^۱ دَ اُونجی یگ مرد از طایفه بَنیامین بُود که قیس نام دَشْت. قیس باچه اَبِئیل، نوسه صرور، کوسه بَکوزت و اولادِه اَفیح بُود. اُو یگ بَنیامینی و مَرْدِ قَدْرَتَمند بُود.^۲ اُو یگ باچه دَ نامِ شائول دَشْت که یگ جوانِ خوش اَندام بُود و دَ مینکلِ بَنی

^a ۸:۱۶ دَ جای «کارگرا» دَ بعضی ترجمه ها «گاو ها» یا «حیوانات» نوشته یه.

اسرائیل ازو کده مرد خوش اندامتَر و جود نَدشت؛ او از پگ قوم کده یگ سر-و-گردو بلندتر بود.

۳ یگ روز الاغای قیس آته شائول گم شد؛ اوخته او د باجه خو شائول گُفت: ”یکی از جوانا ره قد خو بگير و رفته الاغا ره بپال.“ ۴ پس او از کوهستون افرایم تیر شده سرزمین شلیشه ره گشت، مگم الاغا ره پیدا نَتَنست. ازونجی د سرزمین شعلیم تیر شد، و د اونجی ام نبود. بعد ازو د سرزمین بنیامین گشت، ولی باز ام پیدا نَتَنست. ۵ وختیکه اونا د سرزمین صوف رسید، شائول د امزو جوان که قد شی قتی بود گُفت: ”بیه که پس بوری، اگه نه، آته مه فکر کدو د باره الاغا ره ایله مونه و د فکر ازمو موشه.“ ۶ مگم امو جوان د جواب شی گُفت: ”اینه، د امزی شار یگ مرد خدا آسته؛ او یگ آدم محترم آسته و هر چیزی که موهیه همیشه حقیقت پیدا مونه. بیه که امی آلی د اونجی بوری؛ شاید او دز مو بگیه که از کدم راه باید بوری.“ ۷ شائول د امزو جوان گُفت: ”اگه مو بوری، بلده ازو آدم چیز خیل ببری؛ چون نان از خرچین مو خلاص شده و مو هیچ تحفه ندری که د امزو مرد خدا ببری. آیا کدم چیز دیگه دری که ببری؟“ ۸ امو جوان د جواب شائول گُفت: ”اینه، چارم حصه یگ مِثقال نقره د دست مه آسته. امی ره د امزو مرد خدا میدی تا راه مو ره بلده مو نشو بدیه.“ ۹ د زمان قدیم د اسرائیل وختی یگو کس مورفت که از خدا درخاست کنه، اینی رقم موگُفت: ”بیید که پیش غیبگوی بوری.“ چون کسای ره که امروز نبی موهیه، سابق غیبگوی موگُفت. ۱۰ اوخته شائول د امزو جوان گُفت: ”خوب گبه؛ بیه که بوری.“ پس اونا د امزو شار رفت که مرد خدا د اونجی بود.

۱۱ غیبیکه اونا د تپه باله موشد تا د شار بوره، قد چند دختر که بلده او کشیدو میمد روی د روی شد و دزوا گُفت: ”آیا غیبگوی د امینجی آسته؟“ ۱۲ اونا د جواب شی گُفت: ”آره، اونه او از شمو پیش د شار داخل شد. عجله کنید؛ او امی امروز د شار آمده، چون مردم امروز د جای بلند قربانی دَره.“ ۱۳ امی که شمو د شار داخل شنید او

ره پیدا مَونید. عَجَلَه کَنید، پیش ازی که او دَ جای بلند بلده خورده و بوره خود ره دَزُو برسَید؛ چُون تا وختیکه او نَرَوَه مردُم نان نَمُوخوره، چراکه او باید اول قُرَبانی ره بَرکت بدیه و بعد ازُو کسای که کوی شده مِیَنه بُوخوره. پس آلی بورید، چُون امی آلی او ره پیدا مَونید. ” ۱۴ اوخته اونا دَ شار رفت و امی که از درگه شار داخل شد، دید که سموئیل از پیش رُوی ازوا مییه تا دَ جای بلند بوره.

۱۵ یگ روز پیش از آمدونِ شائول خُداوند گوشِ سموئیل ره واز کده گُفتد: ” ۱۶ صَباح دَ امزی وخت ما یگ آدم ره از سرزمینِ بنیامین دَ پیش تُو ری مَونم. تُو او ره مَسَح کُو تا دَ بله قوم مه اسرائیل حُکمران بَشه و قوم مَره از دِستِ فَلَسطینیا نِجات بدیه؛ چُون ما دَ بله قوم حُو نَظَر لُطف کدیم، چراکه ناله-و-فریادِ ازوا دَ حُضور مه رسیده.

۱۷ وختیکه سموئیل شائول ره دید، خُداوند دَزُو گُفت: ” اینه، ای اُمُو آدم آسته که دَ باره شی دَز تُو گُفتم؛ اینمی دَ بله قوم مه حُکمرانی مونه. ” ۱۸ اوخته شائول دَ درگه شار دَ سموئیل نزدیک شده گُفت: ” لُطفاً دَز مه بُگی که خانه غیبگوی دَ کجا یه؟ ”

۱۹ سموئیل دَ جوابِ شائول گُفت: ” اُمُو غیبگوی ما آستم. پیش پیش مه دَ جای بلند بورو، چُون اِمروز شُمو باید قد ازمه نان بُوخورید و صُبح تُو ره ری مَونم و هر چیزی که دَ دل تُو آسته دَز تُو بیان مَوکنم. ” ۲۰ دَ باره اُلاغای تُو که سه روز پیش گُم شد، غُصّه ازوا ره نَخور، چراکه اونا پیدا شده. آلی یگ چیز مَهم ره دَز تُو مَوکم: باارزشتَرین چیزِ اسرائیل نَصیبِ ازتُو و پَگِ خانوارِ آته تُو موشه. ” ۲۱ شائول دَ جوابِ شی گُفت:

” ما یگ بنیامینی آستم، از ریزه‌تَرین طایفه اسرائیل؛ اولادِ بابِه مه ام از تمام اولادِ بابِه های طایفه بنیامین کده ریزه‌تَر آسته. پس چرا ای رقم تورا ره دَز مه مَوگی؟ ” ۲۲ اوخته سموئیل شائول و اُمُو جوان ره که قد شی قتی بود گِرَفته دَ مهمونخانه بُرد و اونا ره از پَگِ کوی شده ها کده باله شند؛ تعدادِ کوی شده ها تقریباً سی نفر بود. ” ۲۳ و سموئیل دَ آشپز گُفت: ” اُمُو حِصّه گوشت ره که دَز تُو دَدَم و دَز تُو گُفتم که دَ پیش حُو نِگاه کُو، گِرَفته بَیر. ” ۲۴ پس آشپز ران ره قد هر چیزی که دَزُو بود، آورد و دَ پیشِ شائول

ایشته. اوخته سموئیل گُفت: ”اینه، ای چیزی آسته که نگاه شُد؛ دَ پیش خُو بیل و بُخور. ای تا امزی زمانِ مُعینِ بلده ازتو نگاه شُد، یعنی از وختیکه گُفتم، ‘مردم ره مهمو مُونم.’“ دَ امزی رقم شائول امو روز قد سموئیل نان خورد.

۲۵ وختیکه اونا از جای بلند تاه شُده دَ شار امد، سموئیل قد شائول دَ بله بامِ خانه توره گُفت. ۲۶ اونا صَباح‌گاه از خاو باله شُد و دَ غَیتِ روز واز شُدو سموئیل شائول ره که دَ بله بامِ خانه بُود کوی کده گُفت: ”باله شو که تُو ره دَ راهِ تُو ریی کنم.“ پس شائول باله شُد و هر دوی ازوا، یعنی شائول و سموئیل بُر شُده رفت.

۲۷ وختیکه اونا دَ آخِرِ شار رسید، سموئیل دَ شائول گُفت: ”دَ امزی جوان که قد تُو آسته بگی که پیشلون مو بوره و غَیتیکه او پیش رفت، تُو دَ امینجی ایسته شو تا ما پیغامِ خُدا ره دز تُو برسَنم.“

سموئیل شائول ره دَ عِنوانِ پادشاه مَسَح مونه

۱ اوخته سموئیل یگ بوتلِ روغو ره گِرِفته دَ سِرِ شائول شیو کد و اُو ره ماخ کده گُفت: ^a ”خُداوند تُو ره مَسَح کد تا دَ بله قوم شی اسرائیل حُکمرانی کنی. تُو دَ بله قومِ خُداوند حُکمرانی مونی و اونا ره از دِستِ دُشمنای چار طرفِ ازوا نجات میدی. و علامتِ ازی که خُداوند تُو ره مَسَح کده تا دَ بله قوم ^b شی حُکمرانی کنی اینی آسته: ۲ امروز وختیکه از پیش مه بوری قد دُو مرد دَ نزدیکِ قبرِ راحیل دَ سرحدِ بنیامین دَ صلصَح رُوی دَ رُوی موشی؛ اونا دز تُو مَوگیه: ‘الاغای که بلده پالیدون ازوا رفتدی، پیدا شُده؛ آته تُو فِکر کدو دَ باره الاغا ره ایله کده و دَ فِکرِ ازشمو شُده و مَوگیه: ‘بلده پیدا کدون باچه خُو چیز کار کنم؟’“ ^۳ وختیکه ازونجی پیشتر

^a ۱۰:۱ ای ترجمه دَ مطابقِ نُسَخه یونانی آسته، ولی دَ نُسَخه عبرانی اینی رقم نوشته یه: ”خُداوند تُو ره مَسَح کد تا دَ بله میراث شی حُکمرانی کنی.“ ^b ۱۰:۱ دَ جای «قوم» دَ ترجمه یونانی «میراث» نوشته یه.

بوری و دَ نَزْدِیکِ دِرَخْتِ بَلُوَطِ تَابورِ بَرَسِی دَ اُونَجِی قَد سِه مَرَد رُوی دَ رُوی مُوشِی
 که دَ حُضُورِ خُدا دَ بَیتِ-تَیْل موره؛ یکی ازوا سِه بَزغله دَره، دِیگِه شی سِه دانه نان
 و سِوَمِی شی یگ مَشک شرابِ اَنگُور. ^۴ اونا قَد تُو احوالِ پَرسی مُونه و دَز تُو دُو نان
 مِیدیه و تُو اونا ره از دِستِ ازوا مِیگِیری. ^۵ بعد ازو تُو دَ جِبَعَة-ابِلوهِیم مِیی، دَ امزُو
 جای که پیره دارخانِه فَلَسطِینیا آسته؛ دَ اُونَجِی وختی دَ نَزْدِیکِ شارِ بَرَسِی قَد یگ دِستِه
 اَنبیا رُوی دَ رُوی مُوشِی که از جای بِلند تاه مِییه و دَ پِیشِ ازوا چَنگ، دِیره، سُرَنی و
 بَرِبَط آسته و نَبُوتِ مُونه. ^۶ اوخته روحِ خُداوند دَز تُو قرار مِیگیره و تُو ام قَد ازوا نَبُوتِ
 مُونی و تَبَدیل شُدِه یگ آدمِ دِیگِه جورِ مُوشِی. ^۷ وختیکه امی علامتِ ها قَد تُو رُخ دَد،
 اوخته هر چیزی که از دِستِ تُو مِییه انجامِ بَدی، چراکه خُدا قَد تُو آسته. ^۸ آلی از مه
 کده پِیشِ دَ جِلجالِ بورُو؛ اوخته ما دَ پِیشِ تُو مِییم و قُرَبانی های سوختنی و قُرَبانی
 های سلامتی ره تقدیمِ مِوئم. تُو باید هفت روز معطل کنی تا مه دَ پِیشِ تُو مِییم و دَز تُو
 بَگِیم که چیز کار باید بَکنی.

^۹ امی که شائول تاو خورد که از پِیشِ سموئیل بوره، خُدا دَ شائولِ قلبِ دِیگِه دَد و دَ
 امزُو روزِ پِگِ امزُو علامتِ ها رُخ دَد. ^{۱۰} وختیکه شائول و امُو جوان دَ جِبَعه رَسید، دَ
 اُونَجِی قَد یگ دِستِه اَنبیا رُوی دَ رُوی شُد و روحِ خُدا دَزُو قرارِ گِرِفَت و اُو ام دَ وَجَد
 اَمَدِه قَد ازوا دَ نَبُوتِ کدو شُد. ^{۱۱} کسای که اُو ره از گاه مِینَخشید، وختی دید که اُو قَد
 اَنبیا نَبُوتِ مُونه، اونا دَ طَعنه قَد یگدِیگِه حُو گُفت: ”قَد باچِه قِیس چی گپ شُدِه؟ آیا
 شائول ام از جُمَلِه اَنبیا آسته؟“ ^{۱۲} یکی امزُو نفرای که دَ اُونَجِی حاضرِ بُوَد، دَ جوابِ
 ازوا گُفت: ”آته امزُو اَنبیا دِیگِه کی آسته؟“ امزی خاطر ای یگ مَثَلِ جورِ شُد که،
 ”آیا شائول ام از جُمَلِه اَنبیا آسته؟“ ^{۱۳} وختیکه شائول از نَبُوتِ کدو خلاص شُد، اُو دَ
 جای بِلند رفت.

^{۱۴} کاکای شائول ازو و امزُو جوان پُرسان کده گُفت: ”کُجا رفته بُویدید؟“ اُو دَ جوابِ
 شی گُفت: ”بَلدِه پالیدونِ اَلَاغا رَفْتُدی؛ و غَیْتیکه پَیدا نَتَنستی، پِیشِ سموئیل رفتی.“

۱۵ کاکای شائول گفت: "دز مه بگویی که سموئیل دز شمو چیز خیل گفت." ۱۶ شائول د کاکای خو گفت: "او دز مو گفت که الاغا پیدا شده." لیکن د باره موضوع پادشاهی که سموئیل دز شی گفتد، دزو هیچ چیز نگفت.

۱۷ اوخته سموئیل قوم اسرائیل ره د مصف د حضور خداوند جم کد ۱۸ و دزوا گفت: "خداوند، خدای اسرائیل اینی رقم موگه، ما بتی اسرائیل ره از مصر برو آوردیم؛ اری، ما شمو ره از دست مصریا و از دست تمام مملکت های که د بله شمو ظلم موکد، نجات ددم. ۱۹ لیکن امروز شمو خدای خو ره که شمو ره از پگ بلا ها و مصیبت ها نجات دد، ابله کدید و دزو گفتید: "د بله مو پادشاه مقرر کو." پس آلی قد طایفه های خو و اولادِ بابه های خو د حضور خداوند حاضر شنید."

۲۰ اوخته سموئیل تمام طایفه های اسرائیل ره پیش آورد و پشک د نام طایفه بنیامین بر شد. ۲۱ و او طایفه بنیامین ره قد اولادِ بابه های شی پیش آورد و پشک د نام اولادِ بابه مطری بر شد. و د مینکل ازوا پشک د نام شائول باچه قیس بر شد؛ لیکن وختیکه او ره طلب کد او پیدا نشد. ۲۲ پس اونا از خداوند بسم پُرسان کده گفت: "ایا او آدم د اینجی آسته؟" خداوند گفت: "اونه، او خود ره د منه کالا-و-اسباب تاشه کده." ۲۳ اوخته اونا دوبده رفت و او ره ازونجی آورد. وختیکه او د مینکل مردم ایسته شد، از پگ ازوا کده یگ سر-و-گردو بلندتر بود. ۲۴ و سموئیل د تمام قوم گفت: "اینمی نفر ره که مینگرید، خداوند ای ره انتخاب کده. رقم ازی وری د مینکل پگ قوم کس نییه!" و پگ قوم چیغ زده گفت: "زنده باد پادشاه!"

۲۵ اوخته سموئیل راه-و-رسم پادشاه ره د مردم بیان کده د یگ طومار نوشته کد و او ره د حضور خداوند ایشت. بعد ازو سموئیل پگ قوم ره پس د خانه های شی ربی کد. ۲۶ شائول ام پس د خانه خو د جبعه رفت و یگ دسته از مردای که خدا د دل ازوا شور-و-شوق آندختد قد ازو قتی رفت. ۲۷ مگم بعضی نفرای بد-و-بیکاره گفت: "ای

آدم چطور میتونه مو ره نجات بدیه؟“ اونا او ره توهین-و-تحقیر کد و دزو هیچ تحفه نورد. و له شائول خود ره آرام گرفت.

شائول عمونی ها ره شکست میدیه

۱ چند وخت بعد ناحاش پادشاه عمونی رفته روی د روی یابیش جلعاد خیمه زد و تمام مردم یابیش د ناحاش گفت: “قد ازمو عهد بسته کو و مو تو ره خدمت مونی.”^۲ لیکن ناحاش عمونی دزوا گفت: “ما د اینی شرط قد شمو عهد بسته مونم که مره بیلید چیم راست پگ شمو ره بر کنم و قد ازی کار تمام اسرائیل ره سرخم کنم.”^۳ ریش سفیدای یابیش دزو گفت: “بلده مو هفت روز مهلت بدی تا قاصدا ره د تمام ملک اسرائیل ری کنی؛ اوخته اگه هیچ کس بلده نجات مو نمده، مو خودون ره دز تو تسلیم مونی.”

۴ وختی قاصدا د جبعه شائول آمد و امو تورا ره د گوش قوم رسند، تمام قوم د آواز بلند چخرا کد.^۵ د امزو غیت شائول گاوون خو ره هی کده از زمینا میمد؛ او پرسان کده گفت: “چیز گپ شده که مردم چخرا مونه؟” اوخته اونا تورای مردای یابیش ره دزو نقل کد.^۶ وختی شائول امو تورا ره شنید، روح خداوند دزو قرار گرفت و قار ازو غدر باله آمد.^۷ پس اویگ جوره گاو ره گرفته توته توته کد و از دست قاصدا د تمام ملک اسرائیل ری کده گفت: “هر کسی که از پشت شائول و سموئیل نیه، قد گاو های شی امی کار موشه.” اوخته ترس خداوند د بله قوم قرار گرفت و اونا مثل یگ مرد بر شده آمد.^۸ وختیکه شائول اونا ره د بزق حساب کد، مردای بنی اسرائیل سه صد هزار نفر بود و مردای یهودا سی هزار نفر.^۹ اونا د قاصدا ی که آمده بود گفت: “د باشنده های یابیش جلعاد اینی رقم بگید، صباح د وخت آفتو گرم شدو شمو نجات پیدا مونیده.” وختی قاصدا رفته ای خبر ره د باشنده های یابیش رسند، اونا خوشحال

شُد. ۱۰ پس مردای یابیش دَ عمونیا گُفت: ”صباح مو خودون ره دَز شُمو تسلیم مونی و هر چیزی که دَ نظر شُمو خوب معلوم موشه دَ حق مو انجام بَدید.“

۱۱ صباح امزُو روز شائول مردُم ره دَ سه دِسته تقسیم کد؛ اونا دَ پیره صُبح دَ خیمه‌گاهِ عمونیا دَر آمد و تا غَیتِ گرم شُدونِ آفتو اونا ره کُشتار کد؛ کسای که زنده مندُد تیت پَرَک شُد، دَ اندازه که حتی دُوی ازوا یگجای نَبود.

۱۲ اوخته مردُم دَ سموئیل گُفت: ”کی آسته امو کسای که مُوگُفت: ’ایا شائول دَ بله مو حُکمرانی کنه؟‘ امو کسا ره پیش بیرید تا اونا ره بُکشی.“ ۱۳ لیکن شائول گُفت: ”امروز هیچ کس کُشته نَموشه، چراکه امروز خُداوند دَ اسرائیل نجات اُورده.“

۱۴ و سموئیل دَ مردُم گُفت: ”ببید که دَ جلجال بوری و دَ اُونجی پادشاهی ره سر از نو برقرار کنی.“ ۱۵ پس تمامِ مردُم دَ جلجال رفت و دَ اُونجی شائول ره دَ حُضورِ خُداوند پادشاه جور کد. دَ اُونجی اونا قُربانی های سلامتی دَ حُضورِ خُداوند قُربانی کد و شائول قد تمامِ قومِ اسرائیل غُدر خوشی کد.

سُخرنانی سموئیل دَ غَیتِ پادشاه شُدونِ شائول

۱۲ اوخته سموئیل دَ تمامِ اسرائیل گُفت: ”اینه، تمامِ چیزیای ره که شُمو دَز مه گُفتید، ما شنیدُم و دَ بله شُمو یگ پادشاه مقرر کدُم؛ ۲ و آلی امی پادشاه شُمو ره رهبری مونه. ما پیر و موی سفید شدیم، و لے باچه های مه قد شُمو آسته. ما از جوانی خُو تا امروز شُمو ره رهبری کدُم. ۳ آلی ما دَ اینجی ایسته یُم و شُمو دَ حُضورِ خُداوند و دَ پیشِ پادشاهِ مَسح شِدِه شی دَ بله مه شاهدی دده بُگید که گاوِ کی ره گِرفتیم؟ اَلاغِ کی ره گِرفتیم؟ کی ره بازی دَدیم؟ دَ بله کی ظلم کدیم؟ و از دِستِ کی رشوتِ گِرفتیم تا چیمای خُو ره قد شی کور کُنم؟ بُگید تا دَز شُمو پس بَدیم.“ ۴ اونا گُفت: ”تو مو ره بازی نَدده و دَ بله مو ظلم نَکده و هیچ چیز از دِستِ هیچ کس نَگرفته.“ ۵ پس سموئیل دَزوا گُفت: ”خُداوند دَ بله شُمو شاهدِ آسته و پادشاهِ مَسح

شده شی امروز د بِلِه شُمُو شاهدِ آسته که شُمُو هیچ چیز دِ دِست مه پیدَا نکدید. ” و اونا گُفت: ” او شاهدِ آسته. ”

۶ و سموئیل دِ مردُم گُفت: ” خُداوند، خُدای آسته که مُوسی و هارون ره تعیین کد و بابه کلونای شُمُو ره از سرزمینِ مصر بُرو اُورد. ۷ پس آلی ایسته شُنید تا دِ حُضُورِ خُداوند قد شُمُو دِ بارِه تمامِ کارای عادِلانه خُداوند که دِ حقِ از شُمُو و دِ حقِ بابه کلونای شُمُو کده، حساب-و-کِتَاب کُتم. ۸ وختیکه یعقُوب دِ مصر رفت و مصریا دِ بِلِه اولادِه ازو ظلم کد، بابه کلونای شُمُو دِ پیشِ خُداوند ناله-و-فریاد کد و خُداوند مُوسی و هارون ره ریی کد و اونا بابه کلونای شُمُو ره از مصر بُرو اُورده دِ امزی سرزمی جای-د-جای کد. ۹ لیکن اونا خُداوند، خُدای خُو ره پُرمُشت کد و خُداوند اونا ره سَودا کده دِ دِستِ سبیرا قومندانِ لشکرِ حاصور، دِ دِستِ فِلَسطینیا و دِ دِستِ پادشاهِ موآب تسلیم کد و اونا دِ خِلافِ بابه کلونای شُمُو جنگ کد. ۱۰ اوخته اونا دِ پیشِ خُداوند ناله-و-فریاد کده گُفت: ’ مو گُناه کدی، چراکه خُداوند ره ایله کده بُت های بعل و عشتاروت ره عبادت کدی. لُطفاً آلی مو ره از دِستِ دُشمنای مو نجات بَدی و مو تُو ره عبادت مونی. ’ ۱۱ پس خُداوند یروُب-بعل، باراق، اِیفتاح و مره^b ریی کده شُمُو ره از دِستِ دُشمنای گُرد-و-بَر شُمُو خلاص کد و شُمُو آرام-و-آسوده زندگی کدید.

۱۲ لیکن وختی دیدید که ناحاش پادشاهِ عمونیا دِ خِلافِ شُمُو مییه، دز مه گُفتید: ’ ای رقمِ نَمُوشه، یگ پادشاه دِ بِلِه مو حُکمرانی کنه؛ ’ دِ حالیکه خُداوند، خُدای شُمُو پادشاهِ شُمُو بُود. ۱۳ اینه، ای امو پادشاهِ آسته که شُمُو اِنتِخاب کدید؛ کسی که دِ بارِه شی درخاست دَدید. اینه، خُداوند دِ بِلِه شُمُو یگ پادشاه مقرر کد. ۱۴ اگه از خُداوند ترسیده او ره عبادت کِنید و از آید شی شده از امر شی سرپیچی نکِنید و ام شُمُو و ام امی پادشاه که دِ بِلِه شُمُو حُکمرانی مونه از خُداوند، خُدای خُو پیروی کِنید

^a ۱۲:۱۱ «باراق» از ترجمه یونانی آسته، ولس دِ نُسَخه عبرانی «بدان» نوشته یه. ^b ۱۲:۱۱ دِ جای

«مره» دِ زیونِ عبرانی «سموئیل» نوشته یه.

خوب موشه.^{۱۵} لیکن آگه از آید خُداوند نَشْنِید و از امرِ خُداوند سرپیچی کنید، اوخته دستِ خُداوند اُمُو رقم که دَ خِلافِ بابِه کَلونای شُمو باله شُدُد، دَ خِلافِ از شُمو ام باله موشه.^{۱۶} پس آلی ایسته بَشِید و امی کارِ بزرگ ره که خُداوند دَ پیشِ چیمای شُمو انجام میدیه، بَنگَرِید. ^{۱۷} آیا امی آلی وختِ گندُم دَرَوِ نِیسته؟ دَ امزی روز ما از خُداوند درخاست مُونُم که گرگردراغ و بارشِ رِبی کنه تا شُمو بَدَنِید و بَنگَرِید که قد طلب کدوِن پادشاه بلده خُو دَ نظرِ خُداوند چی شرارتِ کته کدید.

^{۱۸} اوخته سموئیل از خُداوند درخاست کد و خُداوند دَ امزُو روز گرگردراغ و بارشِ رِبی کد و تمامِ مردُم از خُداوند و سموئیل غدر ترس خورد. ^{۱۹} و تمامِ قوم دَ سموئیل گُفت: ”دَ پیشِ خُداوند، خُدای خُو بلده خِدمتگاری خُو دُعا کُو تا مو نَمری، چراکه مو دَ بله تمامِ گناه های خُو امی شرارتِ ره ام اضافه کدی و بلده خُو پادشاه طلب کدی.“

^{۲۰} سموئیل دَ قوم گُفت: ”تترسید، ما میدنُم که شُمو پگِ امزی شرارتِ ره کدید؛ ولے از پیروی خُداوند رُوی گِردو نَشْنِید، بلکه خُداوند ره قد تمامِ دلِ خُو عبادت کنید؛

^{۲۱} گمراه نَشْنِید و از پُشتِ چیزای باطل که فایده رَسنده نَمیتنه و نجات دده نَمیتنه نَرَوید، چراکه اونا باطل آسته. ^{۲۲} خُداوند بخاطرِ نامِ بزرگ خُو قوم خُو ره ایله نَمونه، چُون ای رضای خُداوند بُود که شُمو ره قوم خُو جور کنه. ^{۲۳} و دَ باره ازمه، از مه دُور بَشه که ما دُعا کدو ره بلده از شُمو بند کَنُم و دَ ضِدِ خُداوند گناه کَنُم. علاوه ازی ما راه نیک و راست ره دَز شُمو تعلیم دده مورُم. ^{۲۴} فقط مُتَوَجِه بَشِید که از خُداوند بَتَرسید و اُو ره از راستی قد تمامِ دلِ خُو عبادت کنید و دَ باره کارای بزرگی که بلده شُمو کده، فِکر کنید. ^{۲۵} ولے آگه دَ شرارتِ خُو اِدامه بَدید، ام شُمو و ام پادشاهِ شُمو نابُود موشید.“

^a ۱۲:۱۵ دَ بعضی نُسَخه ها و ترجمه ها «دَ خِلافِ از شُمو و پادشاهِ شُمو» نوشته یه.

سموئیل شائول ره سرزنش مونه

۱۳

۱ شائول سن-و-سال پُخته دشت^a که پادشاه شُد. او بعد از دُو سال پادشاهی دَ بِلِه اسرائیل^۲ سِه هزار نفر ره از اسرائیل اِنْتِخاب کد که دُو هزار نفر ازوا قد شائول دَ مِخماس و دَ کوهستون بیت-ئیل بُود و یگ هزار نفر ازوا قد باچه شی یوناتان دَ جِبِعَه بِنیامین؛ و باقی مردُم ره پس دَ خیمه های ازوا رِبی کد. ۳ یوناتان پیره دارخانه فَلَسطینیا ره که دَ جِبِع بُود، زَد و فَلَسطینیا دَری باره شِنید. اوخته شائول دَ تمام سرزمین اسرائیل شیپور ره دَ صدا اُورده کُفت: ”بیلید که عبرانیا بَشَنوه!“^۴ اوخته تمام اسرائیل شِنید که شائول پیره دارخانه فَلَسطینیا ره زده و امچنان اسرائیلی ها دَ نظر فَلَسطینیا بد شده. پس قوم اسرائیل کوی شُد تا دَ پیش شائول دَ جِلجال جَم شنه.

۵ فَلَسطینیا ام جَم شُد تا قد اسرائیلی ها جنگ کنه، سِه^b هزار گاڈی جنگی، شَش هزار سوار و لشکری که تعداد شی مِثل ریگ دریا بے حساب بُود جَم شُد؛ اونا باله اَمده دَ مِخماس طرفِ شَرَقِ بیت-آون خیمه زَد. ۶ وختی اسرائیلی ها دید که دَ مُصِیبت قرار گِرفته، چُون لشکر ازوا زیرِ فشار بُود، اونا خودون ره دَ غار ها، صوف ها، قاده ها، کاریز های خُشک شُدّه و چُفُوری ها تاشه کد. ۷ و بعضی عبرانیا از دریای اُردُن تیر شده دَ سرزمینِ جاد و جِلعاد رفت. شائول هنوز دَ جِلجال بُود و تمام مردُم که قد ازو قتی بُود مِیلرزید.

۸ شائول دَ مُطابِقِ وختی که سموئیل تعیین کُدد، هفت روز اِنْتِظار کشید؛ لیکن سموئیل دَ جِلجال نَمَد و مردُم از دَورِ شائول آهسته آهسته تیت مُوشُد. ۹ پس شائول کُفت: ”قربانی سوختنی و قربانی های سلامتی ره پیش ازمه بَیرید.“ اوخته او قربانی

^a ۱۳:۱ دَ نُسَخه عبرانی بلده عُمَرِ شائول کُدم شُماره و جُود ندره، بلکه اینی رقم نوشته یه: ”شائول ... ساله بُود که پادشاه شُد.“ دَ بعضی ترجمه های یونانی عُمَرِ شائول «سی ساله» نوشته شده.

^b ۱۳:۵ «سه هزار» دَ ترجمه یونانی آسته، ولی دَ نُسَخه عبرانی «سی هزار» نوشته یه.

سوختنی ره تقدیم کد. ^{۱۰} امی که او از تقدیم کدون قُربانی سوختنی خلاص شد، سموئیل رسید و شائول دَم راه شی رفت که قد ازو احوال پُرسی کنه. ^{۱۱} سموئیل پُرسان کده گُفت: ”چی کدی؟“ شائول دَ جواب شی گُفت: ”وختی دیدم که مردم از دور مه تیت موشه و تُو دَ وختِ تعیین شده نمدی و فلَسطِینیا ام دَ میخماس جم شُده، ^{۱۲} اوخته قد خُو گُفتُم: ’آلی فلَسطِینیا دَ خِلاف مه دَ جِلجال تاه موشه و ما هنوز رضای خُداوند ره طلب نکدیم.‘ پس مجبور شُدُم که خود مه قُربانی سوختنی ره تقدیم کنم.“

^{۱۳} سموئیل دَ شائول گُفت: ”تُو لوڈگی کدی و حُکم خُداوند، خُدای خُو ره که دَز تُو امر کد، دَ جای نوردی. خُداوند پادشاهی تُو ره دَ بِلَه اسرائیل بلده همیشه برقرار می‌ایشت، ^{۱۴} لیکن آلی پادشاهی تُو برقرار نَمومنه، چُون خُداوند مردی ره که دَ طَبِ دِل شی آسته پیدا کده و خُداوند او ره تعیین کده که دَ بِلَه قوم شی حُکمران بشه، چراکه تُو چیزی ره که خُداوند دَز تُو امر کد، دَ جای نوردی.“ ^{۱۵} اوخته سموئیل باله شُده از جِلجال حَرکت کد [و دَ راه خُو رفت. باقی قوم از پُشت شائول از جِلجال حَرکت کده] دَ جِبعه بنیامین رفت [تا قد لشکر یگجای شُنه]. ^{۱۶} شائول مردای ره که قد شی قتی بُود حساب کد و تعدادِ ازوا شش صد نفر بُود.

^{۱۶} پس شائول، باچه شی یوناتان و مردمی که قد ازوا قتی بُود دَ جِبعه بنیامین مند و فلَسطِینیا دَ میخماس خیمه زد. ^{۱۷} اوخته حمله کُننده ها از خیمه‌گاهِ فلَسطِینیا دَ سه دِسته بُرو آمد: یگ دِسته طرفِ عفره دَ سرزمینِ شوعال تاو خورد، ^{۱۸} دِیگه دِسته سُون بیت-حورون رفت و دِسته سِوم طرفِ راهِ سرحدی که دَ بِلَه دَرّه صِبعیم سُون بیابو آسته، حَرکت کد.

^{۱۹} دَ امزو غیت دَ تمامِ سرزمینِ اسرائیل یگ آینگر ام پیدا نَموشُد، چراکه فلَسطِینیا مَوگُفت: ”نَشْنه که عبرانیا بلده خُو شمشیر و نیزه جور کنه.“ ^{۲۰} پس پگِ اسرائیلیا

^{۱۵:۱۳} متنی داخلِ قوس دَ نُسْخه های عبرانی و جُود ندره، ولی دَ بعضی ترجمه های یونانی آسته.

بلده تیز کدونِ سوغمه، کُلنگ، تَوَر و داس^a دَ پیشِ فَلَسطینیا تاه مورفت. ^{۲۱} اَجْرَه تیز کدونِ سوغمه و کُلنگ دُو حِصّه از سِه حِصّه یگ مِثقال نُقره بُود، از شاخی، تَوَر و داس یگ حِصّه از سِه حِصّه یگ مِثقال نُقره. ^{۲۲} پس دَ روزِ جنگِ شمشیر و نیزه دَ دِستِ یگِ مردُمی که قد شائول و یوناتان بُود دیده نَمُوشد، تنها شائول و یوناتان دَشت. ^{۲۳} دَ امزُو غیتِ یگِ دِسته از پیره‌دارایِ فَلَسطینیا دَ کوتلِ مِخماس بُر شُدُد.

حمله یوناتان دَ بِلَه فَلَسطینیا

۱۴
^۱ یگ روز یوناتان باچه شائول دَ امزُو جوان که سلاح-بَردار شی بُود گُفت: ”بیه که دَ بِلَه پیره‌دارخانه فَلَسطینیا که دَ اُو طرف آسته بوری. “ لیکن آته خُو ره خبر نکد. ^۲ شائول دَ نزدیکِ جِبعه دَ تیِ دِرختِ آناری که دَ مِگرون آسته، شِشْتُد و مردای که قد شی قتی بُود تقریباً شَش صد نفر بُود. ^۳ و یکی امزُو مردا آخیا باچه اخیطوب بُود که ایفود ره قد خُو دَشت؛ اخیطوب برارِ ایخابود باچه فینحاس نوسه عیلی بُود و عیلی دَ زمانِ خُو از طرفِ خُداوند دَ شیلوه پیشوا بُود. مردُم از رفتونِ یوناتان خبر نَدَشت. ^۴ از کوتلی که یوناتان قصد دَشت تیر شُدّه دَ پیشِ پیره‌دارخانه فَلَسطینیا بوره، دَ اُونجی یگِ قاده شیخ دَ یگِ طرف و یگِ قاده شیخ دَ دِیگه طرف بُود که نامِ یگِ شی بوصیص و نامِ دِیگه شی سِنّه بُود. ^۵ یکی امزُو قاده ها سُون شمالِ رُوی دَ رُوی مِخماس و دِیگه شی طرفِ جَنُوبِ رُوی دَ رُوی جِبعه قرار دَشت. ^۶ یوناتان دَ امزُو جوان که سلاح-بَردار شی بُود گُفت: ”بیه که دَ بِلَه پیره‌دارخانه امزی ناختنه ها بوری؛ اُمید آسته که خُداوند بلده مو یگو کار کنه، چُون نِجاتِ خُداوند بَستگی دَ تِعدادِ کلو و کَم نَدَره. “ ^۷ سلاح-بَردار شی گُفت: ”هر چیزی که دِلِ تُو مُوشه، اَمُو کار ره کُو. پیش بورُو؛ اینه، ما قد تُو اَسْتُم و مُطابقِ خاهشِ دِلِ تُو عملِ مُونُم.“

^a ۱۳:۲۰ «داس» دَ ترجمه یونانی آسته، ولے دَ نَسِخه عبرانی بسم «آین کُنْدَه قلبه» نوشته یه.

۸ اوخته یوناتان گفت: "توخ کُو، مو طرفِ امزُو نفرِ موری و خود ره دزوا نِشو میدی. ۹ اگه دز مو گُفت: 'ایسته شُنید که مو د پیش شمو بییی،' اوخته مو د جای خُو ایسته موشی و د پیش ازوا نَموری. ۱۰ لیکن اگه گُفت: 'باله د پیش ازمو بیید،' اوخته مو باله موری، چُون ای بلده ازمو یگ علامت آسته که خُداوند اونا ره د دستِ ازمو تسلیم کده. ۱۱" پس هر دوی ازوا خودون ره د پیره‌دارخانه فلسطینیا نِشو دد و فلسطینیا گُفت: "توخ کنید، عبرانیا از سولاخای که خودون ره دزوا تاشه کده، بُرو مییه. ۱۲" اوخته پیره‌دارا د یوناتان و سلاح-بردار شی گُفت: "باله د پیش ازمو بیید تا زورِ فلسطینیا ره بلده شمو نِشو بدی. ۱۳" یوناتان د سلاح-بردار خُو گُفت: "از پُشت مه بیه، چُون خُداوند اونا ره د دستِ اسرائیل تسلیم کده."

۱۳ پس یوناتان قد دست و پای خُو چار-چمبلده کده د پیش ازوا باله رفت و سلاح-بردار شی از پُشتِ ازُو آمد. فلسطینیا پیش روی یوناتان اُفتده مورفت و سلاح-بردار شی از پُشتِ ازُو آمده موکُشت. ۱۴ د امزُو کُشتارِ اوّل یوناتان و سلاح-بردار شی تقریباً بیست نفر ره د ساجه یگ جریب زمی کُشت. ۱۵ و ترس-و-وَحْشَت د خیمه‌گاه و د بُرو از خیمه‌گاه جای گرفت و تمام نفرای پیره‌دارخانه و حمله‌کننده‌های ازوا ام وَحْشَت زده شد و زمی لَرزه کد. پس ترس-و-وَحْشَتِ عَدَر کته د بین ازوا جای گرفت.

۱۶ پیره‌دارای شائول د جِبعه بنیامین دید که اونه، یگ گروه کته دست-پیچه شده و هر سو مُدوه. ۱۷ اوخته شائول د مردای که قد شی بُود، گُفت: "لشکر ره جَم کُنید و بِنگرید که از مینکل مو کی بُرو رفته." وختی اونا لشکر ره جَم کد، یوناتان و سلاح-بردار شی د اُونجی نَبود. ۱۸ شائول د اَخیا گُفت: "صندوقِ خُدا ره پیش بیر." چُون صندوقِ خُدا د امزُو زمان د پیشِ بنی اسرائیل بُود. ۱۹^a د حالیکه شائول قد پیشوا توره موگُفت، گدوڈی د خیمه‌گاهِ فلسطینیا کلوتر شده مورفت؛ و شائول د پیشوا گُفت:

^a ۱۴:۱۸ د ترجمه یونانی اینی رقم نوشته یه: "ایفود ره اینجی بیر. چُون دَمزُو زمان او (آخیا) ایفود ره د پیش روی بنی اسرائیل موبوشید."

”دست خوره پس گو.“^{۲۰} اوخته شائول و پگ مردای که قد شی قتی بود، جم شده د جنگ رفت و دید که شمشیر هر فلسطینی د ضدِ دیگه شی استفاده موشه و غدر یگ گلگلمیری کته آسته.^{۲۱} د امزو غیتِ عبرانیای که سابق قد فلسطینیا یگجای شد و د خیمه‌گاه ازوا رفتند، دوباره د پیشِ اسرائیلی های آمد که قد شائول و یوناتان بود.^{۲۲} امچنان پگ مردای اسرائیل که خودون ره د کوهستون افرایم تاشه کدد، وختی شنید که فلسطینیا دوتا کده، اونا ام د جنگ شامل شده فلسطینیا ره د مبال کد.^{۲۳} پس خداوند د امزو روز اسرائیل ره نجات دد و جنگ از بیت-آون ام تیر شد.

قسم ناستنجیده شائول

^{۲۴} مردای اسرائیل د امزو روز سخت زیر فشار بود، چراکه شائول مردم ره قسم دده گفتد: ”نالت د کسی که تا شام نان بخوره، تا غیتیکه ما از دشمنای خو انتقام نگریتیم.“ پس هیچ کدم امزو مردا نان ره د دان خو نزد.^{۲۵} د امزو غیت تمام لشکر د یگ جنگل رسید و د اونجی عسل د روی زمی بود.^{۲۶} وختی مردم د جنگل داخل شد، دید که عسل میچقه، لیکن هیچ کس دست خو ره د دان خو نبرد، چون اونا از قسم ترس خوردد.^{۲۷} مگم یوناتان وختیکه آته شی مردم ره قسم دده بود نشنیدد، پس او نوک تیاقی ره که د دست شی بود دراز کده د شانه عسل چقی کد و دست خو ره د دان خو برد؛ و چیمای شی روشو شد.^{۲۸} اوخته یکی امزو مردا گفت: ”آته تو مردم ره سخت قسم دده گفته: نالت د کسی که امروز نان بخوره.“ و امزی خاطر مردم بیحال آسته.“^{۲۹} یوناتان گفت: ”آته مه لشکر مو ره د مصیبت اندخته. توخ کنید، ازی که ما یگ کم وری امزی عسل چشیدیم چیمای مه چطور روشو شده.“^{۳۰} چیقس کلوتر خوب موشد اگه امروز مردم آزادانه امزو ولجه که از دشمنای خو گرفته مخورد. اگه مخورد، آیا آلی د مینکل فلسطینیا ازی کده کشتارِ غدر کته رخ نمیدد؟“

۳۱ دَ امزُو روز اونا فَلَسطِینیا ره از مِخماس تا ایلون زَد و مرُدُم کَلو بیحال بُود. ۳۲ اوخته مرُدُم دَ بِلِه وُلجِه ها هُجوم بُرد و گوسپندو، گاوو و گوسله ها ره گِرِفته دَ بِلِه زمی حلال کد و اونا ره قد خُون شی قَتی خورد. ۳۳ دَ امزُو عَیت چند نفر دَ شائول خِبر رَسنده گُفت: ”اونه، مرُدُم دَ ضِدِ خُداوند گُناه مُونه، اونا گوشت ره قد خُون شی مُوخوره. “ شائول گُفت: ”شُمُو خیانت کدید؛ آلی یگ سنگِ کنه ره دَ پیش مه بَغَلطَینید. “ ۳۴ و شائول ادامه دَده گُفت: ”خودون شُمُو دَ مینکلِ مرُدُم تیت شُدِه دَزوا بَگَید: ’هر کُدُم شُمُو گاو و گوسپون خُو ره دَ اینجی حلال کنید و بُخورید و دَ ضِدِ خُداوند دَ وسیله خوردونِ گوشت قد خُون شی گُناه نَکنید. ‘ “ پس تمامِ مرُدُم دَ امزُو شاو هر کُدُم شی گاو خُو ره قد خُو اُورد و دَ اُونجی حلال کد. ۳۵ و شائول دَ اُونجی بلده خُداوند یگ قُربانگاه آباد کد؛ ای اُولین قُربانگاه بُود که او بلده خُداوند آباد کد.

۳۶ اوخته شائول گُفت: ”ببید که دَ عَیتِ شاو از پُشتِ فَلَسطِینیا بوری و اونا ره تا روشنی صُبح غارت کنی و هیچ کُدُم ازوا ره زنده نه ایلی. “ اونا گُفت: ”هر چیزی که دَ نظر تو خُوب معلوم مُوشه، انجام بدی. “ لیکن پیشوا گُفت: ”ببید که دَ اینجی دَ خُدا نزدیک شنی و خاست شی ره بدنی. “

۳۷ و شائول از خُدا پُرسان کده گُفت: ”آیا مو از پُشتِ فَلَسطِینیا بوری؟ آیا اونا ره دَ دِستِ اسرائیل تسلیم مونی؟“ لیکن خُداوند دَ امزُو روز بلده ازو هیچ جواب نَدَد.

۳۸ اوخته شائول گُفت: ”آی تمام رهبرای قَوْم دَ اینجی نزدیک ببید و تحقیق کده بنگرید که امروز ای گُناه چی رقم سر زده. ۳۹ چُون دَ زندگی خُداوند نجات دِهنده اسرائیل قَسَم که اگه گُناهکار باچه مه یوناتان ام بَشه، اُو حتماً کُشته مُوشه. “ لیکن از پَگِ مرُدُم یگ شی ام دَ جوابِ ازو چیز نَگُفت. ۴۰ اوخته او دَ تمامِ قَوْمِ اسرائیل گُفت: ”شُمُو دَ یگ طرف ایسته شنیید و ما و باچه مه یوناتان دَ یگ طرف ایسته مُوشی. “ مرُدُم دَ شائول گُفت: ”هر چیزی که دَ نظر تو خُوب معلوم مُوشه، انجام بدی. “

۴۱ پس شائول دَ خُداوند، خُداىِ إِسْرَائِيلِ كُفْتُ: ”أى خُداوند، يِگِ جِوابِ واضِحِ بَدىِ.“^a اوخته شائول و يوناتان گِرِفْتِه شُد و مَرْدُم ايله شُد. ۴۲ و شائول كُفْتُ: ”دَ مِينَكِلِ ازمه و باچِه مه يوناتان پِشَكِ بِنْدَزِيد.“ و يوناتان گِرِفْتِه شُد. ۴۳ اوخته شائول دَ يوناتان كُفْتُ: ”دَ مِه بَگى كه چِيزِ كارِ كَدِ؟“ يوناتان دَ زُو كُفْتُ: ”قَدِ سِرِ تِياقى كه دَ دِستِ مه آسته يِگِ كَمِ و رى عَسَلِ چِشِيدُمِ و آلَى بايد بُمُرْم.“ ۴۴ شائول كُفْتُ: ”خُدا دَ حَقِ مه امى كار، بَلِكِه كَلوَتَرِ اِزى رِه كَنه؛ تُو حَتَمًا بايد بُمُرى يوناتان!“ ۴۵ لِيكِنِ مَرْدُمِ دَ شائول كُفْتُ: ”آيا يوناتان كه امى پيروزى بَزُرگِ رِه نَصِيبِ إِسْرَائِيلِ كَدِه، بايد بُمَرِه؟ هِرگِزِ نَه! دَ زِنْدَگىِ خُداوند قَسَمِ كه يِگِ تَارِ مَوىِ امِ اِزِ سِرِ شىِ دَ زَمىِ نَمُوفْتِه، چِراكه اُو اِمروزِ قَدِ كُومَكِ خُدا اِىِ كارِ رِه كَدِه.“ دَ اِمزىِ رَقَمِ مَرْدُمِ يوناتان رِه نِجَاتِ دَدِ و اُو نَمُرْد. ۴۶ پس شائول اِزِ دُمبالِ كَدونِ فَلَسطِينِيا تِيرِ شُد و فَلَسطِينِيا دَ جَاىِ خُو رَفْت.

۴۷ و خَتِيكِه شائول پادشاهى خُو رِه دَ بِلِهِ إِسْرَائِيلِ مُسْتَحَكَمِ كَد، اُو قَدِ تَمَامِ دُشْمَنِياىِ گِرَد-و-بَرِ خُو، يِعْنىِ قَدِ مَوايِيا، عَمونِيا، اِدومِيا، پادشايونِ صوبِه و فَلَسطِينِيا جَنگِ كَد؛ اُو دَ هَرِ طَرَفِ كه مَورَفْت، پيروزِ مَوشُد. ۴۸ اُو دَ دَليرىِ جَنگِ كَد و عَماليقِيا رِه شِكِستِ دَدِه إِسْرَائِيلِ رِه اِزِ دِستِ غارَتِگِراىِ اِزِوا نِجَاتِ دَدِ.

خاتوارِ شائول

۴۹ باچِه هاىِ شائولِ يوناتان، پِشوىِ و مَلِكِيشُوعِ بُوْد؛ نامِ هاىِ دُو دُخترِ شىِ اِينىِ بُوْد: نامِ اَوَّلِبارىِ شىِ مِيرَبِ و نامِ رِيزِه شىِ مِيخال. ۵۰ نامِ خاتُونِ شائولِ آخِينوعَمِ بُوْد و آخِينوعَمِ دُخترِ آخِيمعاصِ بُوْد؛ و نامِ قَوْمندانِ لَشكرِ شىِ اَبنيرِ باچِه نيرِ كاكايِ شائولِ بُوْد. ۵۱ قيسِ آتِه شائولِ و نيرِ آتِه اَبنيرِ باچِه اَبِيثيلِ بُوْد.

^a ۱۴:۴۱ دَ تَرْجُمِه يُونانِىِ اِينىِ رَقَمِ نَوشْتِه يِه: ”أى خُداوند، خُداىِ إِسْرَائِيلِ، چِرا اِمروزِ دَ خِدْمَتِگارِ خُو جِوابِ نَدَدى؟ اِگِه گُناهِ اِزِ مِه يِا اِزِ باچِه مِه يُوناتانِ سِرِ زَدِه، اَىِ خُداوند، خُداىِ إِسْرَائِيلِ قَدِ اُورِيمِ جِوابِ بَدىِ، لِيكِنِ اِگِه گُناهِ اِزِ قَوْمِ تُو إِسْرَائِيلِ سِرِ زَدِه، قَدِ تُمِيمِ جِوابِ بَدىِ.“

۵۲ دَ تمام روزای پادشاهی شائول دَ خِلافِ فَلَسطینیا جنگِ سخت بُود و شائول هر مردِ دلیر و هر مردِ زورثُور ره که میدید او ره قد خُو یگجای مُوکد.

جنگ قد عمالیقیا

۱۵ سموئیل دَ شائول گُفت: "خُداوند مَره رَبی کد که تُو ره مَسَح کُنم تا دَ بِلَه قَوْمِ اَزُو اسرائیل پادشاه شُنی. پس آلی پَیغامِ خُداوند ره بِشَنَو. ۲ خُداوند لشکرها اینی رقم مُوگیه: 'چیزی که عمالیقیا دَ حقِ مردُمِ اسرائیل کد، دَ یاد مه آسته. اَره، دَ یاد مه آسته که وختی بَنی اسرائیل از مِصر بُرو مِیَمَد عمالیقیا چطور قد ازوا دَ راهِ مُخالفَت کد. ۳ پس آلی رفته عمالیقیا ره بَزَن و تمام دارایی ازوا ره کاملاً نابُود کُو؛ دَ بِلَه ازوا رَحَم نَکُو، بلکه مرد و خاتُو، بچکیچه و نِلغِه شیرخور، گاو و گوسپو و اَشتر و اَلاغ ره بُکُش.'"

۴ پس شائول لشکر ره کُوی کد و اونا ره دَ طَلایم حساب کد که دُو صد هزار مردِ پیده از دیگه طایفه ها بُود و ده هزار مرد از یهُودا. ۵ شائول دَ شارِ عمالیق رفت و دَ درّه کمین گرفت. ۶ و شائول دَ قینیا ها گُفت: "بورید، کوچ کنید، خودون ره از مینکل عمالیقیا بکشید، نَشنه که شُمور ره ام قد ازوا قَتی از بَین بُبُرُم؛ چُون شُمور دَ حقِ پَگِ بَنی اسرائیل خُوبی کدید وختیکه اونا از مِصر بُرو اَمَد." پس قینیا ها از مینکل عمالیقیا کوچ کد. ۷ اوخته شائول عمالیقیا ره از حَویله تا شُور که رُوی دَ رُوی مِصر آسته، زَد. ۸ او اَجاج پادشاهِ عمالیق ره زنده گرفت و باقی مردُم ره قد دَم شمشیر کاملاً نابُود کد. ۹ لیکن شائول و لشکرِ اسرائیل از نابُود کدونِ اَجاج، بَهِترین گوسپندو، گاوو، چارپایای چاق، باره‌گو و تمام چیزای خُوبِ دِریغ کد و نَخاست که اونا ره نابُود کنه؛ مگم چیزیای ایله‌یی و بے اَرزِش ره کاملاً نابُود کد.

۱۰ اوخته کلامِ خُداوند دِ سموئیلِ آمده گُفت: ۱۱ "ما افسوسِ مُونُم که شائولِ ره پادشاهِ جورِ کدُم، چراکه او از پیرویِ مه رُویِ گشتننده و حُکمِ مَره دِ جای نُوُرده. " سموئیلِ عَدرِ قارِ شُد و تمامِ شاو دِ پیشِ خُداوندِ ناله-و-فریادِ کد. ۱۲ صَباحِ گاهِ سموئیلِ باله شُد که دِ مُلاقاتِ شائولِ بوره، لیکن دِ سموئیلِ گُفته شُد که: "شائولِ دِ کَرَمَلِ رفته، دِ اُونجیِ بِلده خُو یگِ مَنارِ یادگاریِ ایستلجیِ کده و اَزونجیِ تاو خورده دِ جِلجالِ تاهِ شُدِه. " ۱۳ وختیِ سموئیلِ دِ پیشِ شائولِ رسید، شائولِ دَزُو گُفت: "خُداوندِ تُو ره بَرکتِ بدیهه! ما حُکمِ خُداوندِ ره دِ جای اُورْدُم. " ۱۴ سموئیلِ گُفت: "پسِ ایِ آوازِ گوسپندو که دِ گوشِ مه مییه و بوغَسِ گاوو ره که ما میشنومِ چیِ آسته؟" ۱۵ شائولِ گُفت: "اونا ره ازِ عمالِیقیا اُورده؛ چُونِ لشکرِ ازِ نابودِ کدونِ بهترینِ گوسپندو و گاووِ دِریغِ کد تا اونا ره بِلده خُداوند، خُدایِ تُو قُربانیِ کنه، لیکنِ باقیِ شیِ ره کامِلًا نابودِ کدی. "

۱۶ سموئیلِ دِ شائولِ گُفت: "چُپِ بَش! و ببیلِ که چیزیِ ره دَز تُو بُگیمِ که خُداوندِ دیشاو دِز مه گُفت. " شائولِ دِز شیِ گُفت: "بُگی. " ۱۷ اوخته سموئیلِ گُفت: "وختیکه تُو دِ نظِرِ خودِ خُو یگِ آدمِ ریزه بودی، آیا کِنه طایفه هایِ اسرائیلِ نَشُدی؟ اَره شُدی؛ خُداوندِ تُو ره مَسَحِ کد تا دِ بِلِه اسرائیلِ پادشاهِ شُنی. ۱۸ پسِ وختیکه خُداوندِ تُو ره دِ یگِ وِظیفه رِبیِ کده گُفت: 'بورُو، عمالِیقیا یِ کُناهکارِ ره کامِلًا نابودِ کُو و قدِ ازوا تا غِیتیِ ره جنگِ کُو که اونا ازِ بَینِ بوره، ۱۹ چرا تُو ازِ آیدِ خُداوندِ نَشُدی؟ چرا دِ بِلِه وُلجه ها هُجومِ بُردی و کاریِ ره که دِ نظِرِ خُداوندِ شَرارتِ آسته انجامِ ددی؟" ۲۰ ولِ شائولِ دِ سموئیلِ گُفت: "ما ازِ آیدِ خُداوندِ شُدُم و دِ وِظیفه که خُداوندِ مَره رِبیِ کدُدِ رِفْتُم و اَجاجِ پادشاهِ عمالِیقِ ره گِرِفته اُورْدُم و عمالِیقیا ره کامِلًا نابودِ کدُم. ۲۱ مگمِ لشکرِ بهترینِ گوسپندو و گاوو، یعنیِ چیزیِ ره که بِلده نابودِ کدو وَقفِ شُدُد، ازِ وُلجه گِرِفْت تا بِلده خُداوند، خُدایِ تُو دِ جِلجالِ قُربانیِ کنه. "

۲۲ سموئیلِ گُفت:

"آیا خُداوندِ دِ وِسیله قُربانیِ هایِ سوختنیِ و قُربانیِ هایِ دِیگه خوشحالِ موشه

یا دَ وَسِیْلَه ازی که از حُکْمِ خُداوندِ اِطَاعَتِ کنی؟
 بدن که اِطَاعَتِ کدو از فُرْبانِی ها کده بهتَرِ آسته
 و گوشِ گِرِفْتو از چربی قُوچِ ها کده،
 ۲۳ چراکه سرکشی رَقْمِ جادُوگریِ اَلّی گُناه آسته
 و کِبَر-و-غُرورِ رَقْمِ شَرارتِ و بُت-پرستیِ یه.
 ازی که تُو کلامِ خُداوندِ ره رَدِ کدی،
 او ام تُو ره از پادشاهی برطرف کده.

۲۴ اوخته شائول دَ سموئیلِ گُفت: ”ما گُناه کدیم، چُون از اَمْرِ خُداوندِ و توره از تُو
 سرپیچی کدیم، چراکه ما از مردُمِ ترسِ خوردُم و از ایدِ ازوا شُدُم. ۲۵ پس اَلّی ما خاهش
 مُونُم که گُناهِ مَره بُبُخشی و قد ازمه پس بوری تاکه ما خُداوندِ ره پرستشِ کُنم.“
 ۲۶ لیکن سموئیلِ دَ شائولِ گُفت: ”ما قد از تُو پس نَمورُم، چراکه تُو کلامِ خُداوندِ ره رَدِ
 کدے و خُداوندِ ام تُو ره از پادشاهیِ اِسرائیلِ برطرف کده.“

۲۷ وختی سموئیلِ تاو خورد که بوره، شائول از دامونِ چَپِنِ اَزُو گِرِفْتِ و چَپِنِ شی
 چَکِ شُد. ۲۸ سموئیلِ دَزُو گُفت: ”امروز خُداوندِ پادشاهیِ اِسرائیلِ ره از تُو چَکِ کده
 گِرِفْتِ و دَ همسایه تُو دَدِ که از تُو کده خُبترِ آسته. ۲۹ و خُداِ پُرْجلالِ اِسرائیلِ دروغِ
 نَموگیه و خاست-و-اراده خُو ره تغِییرِ نَمیدیه، چُون او اِنسانِ نبیهه که خاست-و-اراده خُو
 ره تغِییرِ بدیه.“ ۳۰ شائولِ بَسْمِ گُفت: ”ما گُناه کدیم، لُطْفاً اِیمدفعه مَره دَ پیشِ ریشِ
 سفیدایِ قَوْمِ مه و دَ پیشِ اِسرائیلِ بے حُرْمَتِ نَکُو و قد مه پس بورُو تا خُداوندِ، خُداِ تُو
 ره پرستشِ کُنم.“ ۳۱ خُلاصه، سموئیلِ پس تاو خورد و قد شائولِ رفت و شائولِ خُداوندِ
 ره پرستشِ کد.

۳۲ اوخته سموئیل گفت: "آجاج پادشاهِ عمالقیبا ره دَ پیشِ ازمه بیرید." و آجاج لرزیده دَ پیشِ ازو آمد و قد خود خو گفت: "حتماً ای تلخی مرگ آسته." ۳۳^a سموئیل گفت: "امو رقم که شمشیر تو خاتونو ره بے اولاد کد، امو رقم آبه تو دَ مینکل خاتونو بے اولاد موشه." اوخته سموئیل آجاج ره دَ حضورِ خداوند دَ دلجال تکه تکه کد.

۳۴ بعد ازو سموئیل دَ رامه رفت و شاتول سون باله دَ خانه خو دَ جبعه شاتول رفت. ۳۵ سموئیل شاتول ره دیگه ندید، حتی تا روزِ مردون خو. مگم سموئیل بلده شاتول غصه موخورد؛ و خداوند ازی که شاتول ره دَ بله اسرائیل پادشاه جور کدد، افسوس موکد.

سموئیل داوود ره مسح مونه

۱ خداوند دَ سموئیل گفت: "تا چی وخت بلده شاتول غصه موخوری؟ ما او ره از پادشاهی اسرائیل برطرف کدیم. آلی شاخ خو ره پر از روغو کو و ری شوتا که تو ره دَ پیشِ یسی بیت-لحمی ری کئم، چراکه از مینکل باچه های ازو بلده خو یگ پادشاه تعیین کدیم." ۲ سموئیل گفت: "چطور میتئم بورم. اگه شاتول دزی باره بشنوه، مره موکشه." خداوند گفت: "یگ گوسله ره قد خو ببر و بگی که، ما بلده تقدیم کدون قربانی دَ خداوند آمدیم." ۳ یسی ره ام دَ قربانی کوی کو و ما دَ اونجی دز تو نشو میدیم که چی باید بکنی؛ و کسی ره مسح کو که ما دز تو امر مونم." ۴ سموئیل چیزی ره که خداوند دزو گفتد دَ جای آورد و او دَ بیت-لحم آمد. وختیکه دَ اونجی رسید ریش سفیدای شار قد ترس-ولرز دَ دم راه شی آمده گفت: "بخیر آمدی؟" ۵ او گفت: "بخیر بشید؛ ما بلده تقدیم کدون قربانی دَ خداوند آمدیم؛ خودون ره تقدیس کئید و قد ازمه دَ مراسم قربانی بیید." اوخته دَ امر سموئیل یسی و باچه های شی ام تقدیس شد و دَ مراسم قربانی کوی شد.

^a ۱۵:۲۲ امی آیه دَ نسخه عبرانی واضح نیست؛ دَ بعضی ترجمه ها اینی رقم نوشته یه: آجاج خوش خوشو دَ پیشِ ازو آمد و قد خود خو گفت: "حتماً تلخی مرگ تیر شده."

۶ وختیکه اونا آمد، سموئیل سون ایاب توخ کد و قد خود خو گُفت: ”یقیناً مسح شُده خُداوند دَ حُضُور شی ایسته یه.“^۷ لیکن خُداوند دَ سموئیل گُفت: ”دَ چهره و بلندی قد شی توخ نکو، چراکه ما او ره رد کدیم، چُون خُداوند رقمِ اِنسان توخ نَمونه؛ اِنسان دَ ظاهرِ نفر توخ مونه، لیکن خُداوند دِل ره توخ مونه.“

۸ اوخته یسی اَیناداب ره کوی کده از پیشِ رُوی سموئیل تیر کد، لیکن سموئیل گُفت: ”خُداوند ای ره ام اِنِتخاب نکده.“^۹ بعد ازو یسی شَمَاه ره از پیشِ رُوی شی تیر کد، لیکن او گُفت: ”خُداوند ای ره ام اِنِتخاب نکده.“^{۱۰} دَ امزی رقمِ یسی هفت باچه خو ره از پیشِ رُوی سموئیل تیر کد، لیکن سموئیل دَ یسی گُفت: ”خُداوند هیچ کدم امزیا ره اِنِتخاب نکده.“^{۱۱} اوخته سموئیل دَ یسی گُفت: ”ایا باچه های تو خلاص شُد؟“ یسی گُفت: ”ریزه پگ شی هنوز مند؛ اونه، او رمه ره میچرنه.“ سموئیل دَ یسی گُفت: ”نفر ربی کو و او ره بیر، چُون تاکه او دَ اینجی نیه، مو سرِ دسترخو نمیشینی.“^{۱۲} پس نفر ربی کده او ره اُورد. او سُرخ چهره بود، چیمای نوری دشت و خوشنمای بود.

اوخته خُداوند گُفت: ”باله شو و او ره مسح کو، چُون امو خود شی آسته.“^{۱۳} و سموئیل شاخِ پُر روغو ره گِرِفته امو باچه ره دَ پیشِ رُوی برارون شی مسح کد؛ و امزو روز بعد روحِ خُداوند دَ بله داوود قرار گِرِفت. و سموئیل باله شُده دَ رame رفت.

داوود دَ خدمتِ شائول

۱۴ دَ امزو غَیبت روحِ خُداوند از شائول دُور شُد و یگ روحِ آزار-دهنده از طرفِ خُداوند او ره اذیت موکد.^{۱۵} اوخته خدمتگاری شائول دزو گُفت: ”توخ کو، روحِ آزار-دهنده از طرفِ خُدا تو ره اذیت مونه.^{۱۶} ای بادار مو، دَ خدمتگاری خو که دَ حُضُور تو ایسته یه امر کو تا یگ نفر ره که دَ برِبط زدو لایق بشه پیدا کده بیر؛ و هر وختیکه روحِ آزار-دهنده از طرفِ خُدا دَ بله تو بییه او برِبط ره دَ دست خو گِرِفته بزنه و تو

احساسِ آرامشِ مونی. ” ۱۷ پس شائول دَ خدمتگاریِ خُو گُفت: ”آلی یگ نفر ره که دَ بَربطِ زَدو لایقِ بَشه پَیدا کده دَ پیشِ ازمه بَیرید. ” ۱۸ یکی از خدمتگاریِ شی دَ جوابِ اَزو گُفت: ”ما یگ باچه یسّی بیتِ لَحَمی ره دیدیم که دَ بَربطِ زَدو لایقِ آسته؛ اُو یگ مَرِدِ دلیر و جنگی و یگ توره‌گویِ حُوب و آدمِ خوشنُمایِ آسته؛ و خُداوند قدِ اَزو یه. ” ۱۹ پس شائول قاصدا ره دَ پیشِ یسّی رَبی کده گُفت: ”باچه خُو داوود ره که قدِ گوسپندویه، دَ پیشِ ازمه رَبی کُو. ” ۲۰ اوخته یسّی یگ اُلاغ ره گِرِفته دَ بله شی نان، یگ مَشکِ شراب و یگ بَزغله بار کد و از دِستِ باچه خُو داوود دَ شائولِ رَبی کد. ۲۱ داوود دَ پیشِ شائول اَمَد و خدمتگارِ اَزو شُد. شائول از داوود غَدَرِ خوش شی اَمَد و اُو سلاح-بردار شی شُد. ۲۲ پس شائول دَ یسّی پیغامِ رَبی کده گُفت: ”بیل که داوود دَ خدمتِ ازمه باقی بُمَنه، چُون دَ نظرِ ازمه خوش خورده. ”

۲۳ هر وختیکه روحِ آزار-دِهنده از طرفِ خُدا دَ بله شائول میمَد، داوود بَربطِ ره دَ دِستِ خُو گِرِفته مِیَزَد و شائول احساسِ آرامشِ کده حُوب مَوشَد و روحِ آزار-دِهنده اَزو مورفت.

داوود و جلیات

۱ دَ امزُو غَیتِ فَلَسطِینیا لشکرِ خُو ره بلده جنگِ جم کد و دَ سوکوه که دَ منطقه یهودا آسته جم شُدِه دَ بَینِ سوکوه و عزیزه دَ اِفس-دَمیمِ خَیمه زَد. ۲ شائول و مَرَدایِ اِسرائیل ام جَم شُدِه دَ دَرّه ایلایه خَیمه زَد و دَ برابرِ فَلَسطِینیا آماده شُد. ۳ فَلَسطِینیا دَ بله کوه یگ طرفِ دَرّه ایسته شُد و اِسرائیلیا دَ بله کوه دِیگه طرفِ دَرّه، و دَرّه دَ مینکلِ ازوا بُود. ۴ اوخته از خَیمه‌گاهِ فَلَسطِینیا یگ مَرِدِ جنگی نامتُو دَ نامِ جلیات که از شارِ جَت بُود بُر شُدِه اَمَد و قدِ اَزو شَشِ توغی و یگ قَریش بُود. ۵ اُو دَ سرِ خُو کوله برونزی دَشت و زَرِه برونزی دَ جان شی بُود که وَزَنِ زَرِه شی پنج هزارِ مِثقال برونز بُود. ۶ دَ دلگایِ پایِ شی پوشِ هایِ برونزی بُود و دَ مینکلِ شانهِ هایِ شی نِیزه بریگِ برونزی قرار دَشت. ۷ چِیو نِیزه دِستِ شی رقمِ تیرِ کارگاهِ بافندگی بُود و سرِ نِیزه

شی از شش صد مثقال^۹ آیین جور شد. سپردار ازو پیشلون شی مورفت. ^۸ جلیات ایسته شد و د بله لشکر اسرائیل چیغ زده گفت: ”چرا د اینجی آمده بلده جنگ آمادگی گرفتید؟ اینه، ما یگ فلسطینی د اینجی ایسته یم و شمو که خدمتگرای شائول استید یگ نفر ره بلده خو انتخاب کُنید تا د پیش ازمه بییه. ^۹ اگه او بتنه قد ازمه جنگ کنه و مره بکُشه، مو خدمتگرای شمو موشی؛ لیکن اگه ما د بله ازو زور شئم و او ره بکُشم، شمو خدمتگرای ازمو موشید و مو ره خدمت مُونید.“ ^{۱۰} امو فلسطینی بسم گفت: ”ما امروز د مینکل لشکر اسرائیل ننگ پورته مُونم! یگ نفر ره د پیش مه ربی کُنید تا قد ازمه جنگ کنه.“ ^{۱۱} وختیکه شائول و پگ اسرائیلیا امی تورای فلسطینی ره شنید، اونا وحشت زده شد و کلو ترس خورد.

^{۱۲} دَمَرُو غَیت داوود چوپونی موكد، او باچه یگ آدم د نام یسی از مردمِ افراته از بیت-لحم یهودا بود. یسی هشت باچه دشت و د روزای پادشاهی شائول از جمله مردای پیر و سالخورده بود. ^{۱۳} سه باچه کته یسی از دُمبالِ شائول د جنگ رفت و نام های سه باچه شی که د جنگ رفت، اینیا بود: باچه اولباری شی ایلب، دو می شی آییناداب و سومی شی شماه. ^{۱۴} داوود ریزه ترین بود و امو سه کته از دُمبالِ شائول رفت. ^{۱۵} داوود گاهی د پیش شائول میمد و گاهی مورفت تا گوسپندوی آته خو ره د بیت-لحم بچرنه. ^{۱۶} امو فلسطینی چل روز صبح و شام میمد و د میدو ایسته موشد. ^{۱۷} یگ روز یسی د باچه خو داوود گفت: ”امی یگ ایفه^{۱۸} غله بریو شده ره قد ده نان بگیر و د ویده بلده برارون خو د خیمه گاه ببر. ^{۱۸} امچنان، اینی ده گلچه پئیر ره بلده قومندان هزار نفری ازوا ببر و احوال سلامتی برارون خو ره پُرسان کده یگ نشانی ازوا گرفته ببر. ^{۱۹} اونا قد شائول و پگ مردای اسرائیل د دره ایلاه آسته و قد فلسطینیا جنگ مونه.“

^{۲۰} پس داوود صبحگاه باله شده رمه ره د چوپو تسلیم کد و امو چیزا ره گرفته حرکت کد، امو رقم که یسی دز شی امر کد. او د امرو غیت د خیمه گاه رسید که لشکر د

^۹ ۱۷:۷ صد مثقال تقریباً هفت کیلو موشه. ^b ۱۷:۱۷ یگ ایفه تقریباً پوزده کیلو موشه.

میدان جنگ مورفت و بلده جنگ چیغ-و-شور موكد. ^{۲۱} اسرائیلیا و فلسطینیا لشکر د برابر لشکر د حالت آماده-باش ایسته شد. ^{۲۲} داوود چیزای ره که قد خو دشت د دست مسؤل اسباب-و-آزوقه تسلیم کد و دویده سون لشکر رفت و قد برارون خو احوال پرسی کد. ^{۲۳} د حالیکه داوود قد ازوا توره موگفت، امو مرد جنگی فلسطینی که از جت بود و جلیات نام دشت از لشکر فلسطینیا بر شده آمد و مثل دفعه های پیش توره گفت و داوود شنید. ^{۲۴} پگ مردای اسرائیل وختیکه امو مرد ره دید، از پیش شی دوتا کد، چون غدر ترس خوردد.

^{۲۵} مردای اسرائیل گفت: "امی مرد ره که آمده، مینگرید؟ یقیناً ای مییه که اسرائیل ره خار-و-حقیر کنه. هر کسی که ای ره بکُشه، پادشاه او ره صاحب مال-و-دولت غدر مونه و دختر خو ره دزو میدیه و خانوار آته شی ره د اسرائیل از عسکری-و-مالیه معاف مونه." ^{۲۶} داوود د کسای که پالوی شی ایسته بود، گفت: "کسی که امی فلسطینی ره بکُشه و ای ننگ ره از اسرائیل دور کنه، بلده ازو چیز کار موشه؟ چون ای فلسطینی ناختنه کی بشه که لشکرهای خدای زنده ره خار-و-حقیر کنه؟" ^{۲۷} و مردم امو تورا ره تکرار کده دزو گفت: "کسی که او ره بکُشه، اینی رقم چیزا بلده ازو انجام دده موشه."

^{۲۸} وختیکه او قد مردم توره موگفت برار کته شی ایاب شنید و قار ایاب د بله داوود باله آمده گفت: "چرا د اینجی آمده؟ او ریمه ریزه ره د بیابو د پیش کی ایله کده؟ ما تکبر و شرارت دل تو ره میدتم؛ تو د اینجی آمده که جنگ ره بنگری." ^{۲۹} داوود گفت: "آلی ما چی کدیم؟ آیا توره گفته نمیتتم؟" ^{۳۰} او از پالوی ازو تاو خورده د پیش دیگر رفت و عین توره ره گفت؛ و مردم بسم دزو رقم دفعه پیشنه جواب دد.

^{۳۱} تورای ره که داوود گفت، د گوش مردم رسید و د شائول خبر دده شد و شائول او ره کوی کد. ^{۳۲} داوود د شائول گفت: "هیچ کس بخاطر امزو فلسطینی کم دل نشنه؛ خدمتگار تو موره و قد ازو جنگ مونه." ^{۳۳} شائول د داوود گفت: "تو توان ازی ره

نَدَری که دَ خِلَافِ امْرُو فَلَسطِیْنی بوری و قد شی جنگ کنی؛ چُون تُو یگ جوان اَسْتی و اُو از جوانی خُو یگ مردِ جنگی بُوْدِه. ”^{۳۴} لیکن داوود دَ شائول گُفت: ”خِدمتگار تُو چوپونِ رَمِه آتِه خُو اَسْتِه؛ هر وختیکه یگ شیر یا یگ خِرس اَمْدِه و یگ باره ره از رمه بُرْدِه، ^{۳۵} ما از پُشت شی رفتیم و اُو ره زده باره ره از دان شی نجات دَدیم. و هر غَیْتیکه دَ بِلِه ازمه تُو پ کده، ما از ریش شی گِرفتیم و اُو ره زده کُشتیم. ”^{۳۶} خِدمتگار تُو ام شیر ره کُشته و ام خِرس ره؛ سَرنوشتِ امزی فَلَسطِیْنی ناخْتنه ام مِثلِ یکی امزوا مُوشه، چراکه ای لشکرهاي خُدای زنده ره خار-و-حَقیر کده. ”^{۳۷} و داوود اِدامه دَده گُفت: ”خُداوندی که مَرِه از چنگِ شیر و از چنگِ خِرس نجات دَد، از دِستِ امْرُو فَلَسطِیْنی ام نجات میدیه. ” پس شائول دَ داوود گُفت: ”بورُو، خُداوند قد تُو بَشِه. ”

^{۳۸} اوخته شائول کالای جنگی خُو ره دَ داوود پوشند: کوله برونزی ره دَ سر شی اِیشت و زِرِه ره دَ جان شی کد. ^{۳۹} داوود شمشیر ره دَ بِلِه کالای خُو بسته کد، و لِه راه رفته نَتِیست، چُون اُو دَ پوشیدونِ امْرُو چیزا عادت نَدشت. اوخته داوود دَ شائول گُفت: ”ما قد امزی چیزا رفته نَمِیتنم، چُون عادت نَدَرُم. ” پس داوود اَمُو چیزا ره از جان خُو بُر کد. ^{۴۰} بعد ازُو سوته چپو خُو ره دَ دِستِ خُو گِرفت و پَنج دانه سنگِ لَخْشُم ره از جوی جدا کده دَ جیبِ توبره چوپونی خُو اِیشت و پَلخمون خُو ره دَ دِستِ خُو گِرفته دَ امْرُو فَلَسطِیْنی نزدیک شُد.

^{۴۱} اَمُو فَلَسطِیْنی اَمْدِه اَمْدِه دَ داوود نزدیک شُد و سپر-بَردار شی پیش رُو شی میمَد. ^{۴۲} وختی فَلَسطِیْنی توخ کد و داوود ره دید، اُو داوود ره تحقیر-و-توهین کد، چُون اُو یگ جوانِ سُرْخ چهره و خوشنمای بُوْد. ^{۴۳} فَلَسطِیْنی دَ داوود گُفت: ”آیا ما سگ اَسْتُم که قد سوته چپو دَ جنگ مه اَمْدَر؟ ” و فَلَسطِیْنی داوود ره دَ نامِ خُدایون خُو نالْت کد. ^{۴۴} و فَلَسطِیْنی اِدامه دَده دَ داوود گُفت: ”دَ پیش مه بیه تا گوشت تُو ره دَ مُرغکوی هَوا و جانورای درِنْدِه بیابو بَدیم. ”

۴۵ داوود دَ فَلَسطِیْنی گُفت: "تُو قد شمشیر و نِیزه و نِیزه برِیگ دَ جنگ مه مییی، مگم ما دَ نامِ خُداوندِ لشکرها، خُدا ی نیرو های اسرائیل که تُو اُو ره تحقیر-و-توهین کدی دَ جنگ تُو مییم. ۴۶ امروز خُداوند تُو ره دَ دِست مه تسلیم مونه و ما تُو ره زده سر تُو ره از تَن تُو جدا مونت؛ و امروز ما لاش های لشکرِ فَلَسطِیْنیا ره دَ مُرغکوی هوا و جانورای درنده زمی میدییم تا تمام مردم زمی بدنه که دَ اسرائیل خُدا وجود دَره ۴۷ و ام تمام امزی جَم بدنه که خُداوند دَ وسیله شمشیر و نِیزه نجات نمیدیه؛ چُون ای جنگ از خُداوند آسته و اُو شمو ره دَ دِست ازمو تسلیم مونه."

۴۸ وختی فَلَسطِیْنی حرکت کده نزدیک آمد تا قد داوود جنگ کنه، داوود ام دَ زودی سُون میدانِ جنگ دَوید تا قد فَلَسطِیْنی جنگ کنه. ۴۹ داوود دِست خُو ره دَ منِه جیبِ توبره خُو چقی کده یگ سنگ ره گرفت و دَ پَلخمو ایشته دَ پیشانه فَلَسطِیْنی زد؛ سنگ دَ پیشانه ازو دَر آمد و اُو قد رُو خُو دَ زمی اُفتند.

۵۰ دَ امزی رقم داوود قد یگ پَلخمو و یگ سنگ دَ بله فَلَسطِیْنی زور شد و فَلَسطِیْنی ره زده کُشت، باوجودِ که دَ دِست شی شمشیر نَبود. ۵۱ اوخته داوود دَویده رفت و دَ بله سرِ فَلَسطِیْنی ایسته شد و شمشیر شی ره گرفته از غلاف بُر کد و سرِ ازو ره از تَن شی جدا کده کار شی ره خلاص کد. وختی فَلَسطِیْنیا دید که مردِ جنگی ازوا کُشته شد، اونا دوتا کد. ۵۲ دَ امزو غیت مردای اسرائیل و یهودا باله شد و چیغ-و-شور کده تا جت و تا درکه های عقرون فَلَسطِیْنیا ره دُمبال کد و زخمی های فَلَسطِیْنیا دَ راهِ شَعَرِیم تا جت و عقرون اُفتند. ۵۳ اوخته بنی اسرائیل از دُمبال کدونِ فَلَسطِیْنیا پس آمد و خیمه گاه ازوا ره غارت کد. ۵۴ و داوود سرِ جُلیاتِ فَلَسطِیْنی ره گرفته دَ اورشلیم اُورد، لیکن سلاح شی ره دَ خیمه خُو ایشت.

۵۵ دَ امزو غیت که داوود دَ جنگِ فَلَسطِیْنی مورفت شائول اُو ره دیده دَ اَبنیر قومندانِ لشکر خُو گُفت: "اَبنیر، امی جوان باچه کی آسته؟" اَبنیر گُفت: "ای پادشاه، دَ زندگی تُو قسم که ما نمیدنم." ۵۶ پادشاه گُفت: "پُرسان کو که امی جوان باچه کی آسته."

۵۷ امی که داوود از کشتونِ فَلَسطِیْنی پس آمد، اَبْنیر اُو ره گِرِفْتَه دَ پِیشِ شائول اُورِد و سرِ فَلَسطِیْنی دَ دِستِ شی بُود. ۵۸ شائول دَزُو گُفت: ”اَی جوان، تُو باچه کِی اَسْتی؟“ داوود دَ جوابِ شی گُفت: ”ما باچه خِدْمَتگَار تُو یَسِی بَیت-لَحْمی اَسْتُم.“

حَسَادَتِ شائول

۱ وختی داوود از توره گُفتو قد شائول خلاص شُد، دِل-و-جانِ یوناتان گِرِفتارِ داوود شُد و یوناتان اُو ره رَقْمِ جانِ خُو دوست مِیْدَنِست. ۲ و شائول دَ امزُو روز اُو ره قد خُو گِرِفت و نَه اِیشت که پس دَ خَانَه آتِه خُو بوره. ۳ اوخته یوناتان قد داوود یگِ عَهْد بَسْتَه کد، چِرَاکه اُو ره رَقْمِ جانِ خُو دوست مِیْدَنِست. ۴ و یوناتان چِپَنی ره که دَ جانِ شی بُود کَشِیدَه دَ داوود دَد؛ اُو کالایِ جَنگِ خُو و حتّی شَمشیر، کَمو و کَمربندِ خُو ره ام دَزُو دَد. ۵ داوود دَ هر جایی که شائول اُو ره رَی مَوکد مورفت و کامیاب مَوشَد. امزی خاطرِ شائول اُو ره دَ بِلَه مَرْدایِ جَنگی خُو قَوْمندان مَقَرر کد. ای ام دَ نَظَرِ پَگِ مَرْدُم خُوب معلوم شُد و ام دَ نَظَرِ خِدْمَتگَارایِ شائول.

۶ وختیکه داوود از کشتونِ فَلَسطِیْنی پس آمد، دَ حالیکه اونا مِیْمَد، خائونو از تمامِ شارایِ اِسْرَائیلِ بَیتِ خَانَدَه و بازی و خوشی کده قد دایره ها و دِیگَه اَلاتِ مَوسِیقِی دَ دَمِ راهِ شائول پادشاه آمد. ۷ خائونو دَ حالیکه بازی مَوکد بَیتِ خَانَدَه دَ یِگدِیگَه خُو مَوگُفت:

”شائول هزاران دُشْمونِ خُو ره کُشته
و داوود دهها هزار دُشْمونِ خُو ره.“

۸ شائول عَدَر قار شُد و ای توره دَ نَظَرِ شی خوش نَخورد. اُو قد خود خُو گُفت: ”اونا دهها هزار نفر ره دَ داوود نَسَبَتِ مِیْدِیَه و هزاران نفر ره دَز مَه. پس بَعِیر از پادشاهی چی مَنده که بَلدِه اَزُو دَدَه شُنَه.“ ۹ و امزُو روز بعد شائول داوود ره دَ چِیمِ بَد مِیْدِید.

۱۰ صَباحِ امزُو روزِ رُوحِ آزار-دِهِنْدَه از طرفِ خُدا دَ بِلَه شائول آمد و اُو دَ مَنَه خَانَه خُو ایله گویي کد؛ و داوود مِثَلِ هر روز بَرِیْطِ دَ دِستِ شی بُود و مِیَزَد. شائول دَ دِستِ خُو

یگ نَیزه دَشت ^{۱۱} و اُمُو نَیزه ره گَزَلک کده قد خود خُو گُفت: ”ما داوود ره دَ دیوال میخ مُونم.“ مگم داوود دُو دَفعه خود ره از پیشِ رُوی اَزُو گوشه کد.

^{۱۲} شائول از داوود میترسید، چراکه خُداوند قد اَزُو بُود و از شائول دُور شُدُد.

^{۱۳} پس شائول اُو ره از پیشِ خُو دُور کد و اُو ره قومندانِ هزار نفری مُقَرر کد و

داوود پیشِ رُوی لشکر بُرو مورفت و داخلِ میمَد. ^{۱۴} داوود دَ تمامِ کارای خُو کامیاب

مُوشُد، چُون خُداوند قد اَزُو بُود. ^{۱۵} وختی شائول دید که اُو غَدَر کامیاب آسته، اُو از

داوود کَلوتر ترس خورد. ^{۱۶} لیکن تمامِ اسرائیل و یهودا داوود ره دوست دَشت، چراکه

اُو پیشِ رُوی لشکرِ ازوا بُرو مورفت و داخلِ میمَد.

^{۱۷} اوخته شائول دَ داوود گُفت: ”اینه، ما دُخترِ کُنه خُو میرب ره دَ عِنوانِ خاتو دَز تُو

میدیم؛ فقط بلده مه یگ مَرِدِ دلیر-و-جنگی بَش و دَ جنگِ های خُداوند جنگ کُو.“ چُون

شائول قد خود خُو گُفت: ”ما دِست خُو ره دَ بِلَه اَزُو باله نُمُونم؛ بیل که دِستِ فَلَسطینیا

دَ بِلَه شی باله شُنه.“ ^{۱۸} داوود دَ شائول گُفت: ”ما کی آسْتَم و خانوار مه یا اولادِ بابَه

آتِه مه دَ اسرائیل چی آسته که ما دامادِ پادشاه شُنم؟“ ^{۱۹} لیکن دَ وختیکه میرب دُخترِ

شائول باید دَ داوود دَده مُوشُد، اُو دَ عَدَرئیلِ مِحولاتی دَ عِنوانِ خاتو دَده شُد.

^{۲۰} دَ عینِ حالِ میخال دُخترِ شائول داوود ره دوست دَشت؛ وختیکه دَ شائول دَزی باره

گُفته شُد، امی توره اُو ره خوشحال کد. ^{۲۱} و شائول قد خود خُو گُفت: ”اُو ره دَ داوود

میدیم تا بلده شی یگ دام شُنه و تا دِستِ فَلَسطینیا دَ بِلَه اَزُو باله شُنه.“ پس شائول

دَفعه دُوم دَ داوود گُفت: ”امروز تُو داماد مه موشی.“ ^{۲۲} و شائول دَ خِدمتگاری

خُو گُفت: ”قد داوود تاشکی گپ زده بُگید، تُوخ کُو، پادشاه از تُو راضی آسته و

خِدمتگاری شی تُو ره دوست میدنه؛ پس آلی دامادِ پادشاه شو.“

^{۲۳} وختی خِدمتگاری شائول امی توره ها ره دَ گوشِ داوود رَسند، داوود دَزوا گُفت:

”آیا دَ نَظَرِ از شُمُو دامادِ پادشاه شُدو آسو آسته؟ شُمُو میدنید که ما یگ آدمِ فقیر و حقییر

آسْتَم.“ ^{۲۴} خِدمتگاری شائول اَمَدَه دَزُو گُفت: ”داوود اینی رقم مُوگیه.“ ^{۲۵} اوخته

شائول گفت: "دَ داوود بُگید که، 'پادشاه از تو مهرِ دخترِ خو ره طلب ندره، فقط صد پوستِ ختنه فَلَسطینیا ره بَیر تا از دُشمنای پادشاه اِنتِقامِ گِرِفته شُنه." " شائول قَصَد دَشت که داوود ره دَ دِستِ فَلَسطینیا پورته کده دَ قتل بَرَسنه.

۲۶ وختیکه خِدمتگاری پادشاه امی تورا ره دَ داوود گُفت، دَ نظرِ داوود خوش خورد و دِل شی شُد که دامادِ پادشاه شُنه. پس روزای تعیین شده هنوز پوره نَشُدَد ۲۷ که داوود باله شُده قد نفرای خُو رفت و دُوصد فَلَسطینی ره کُشته پوستای ختنه ازوا ره اُورد و پگ شی ره دَ پادشاه نِشو دَد تا دامادِ پادشاه شُنه. اوخته شائول دُخترِ خُو میخال ره دَ عِنوانِ خاتو دَزُو دَد.

۲۸ وختی شائول پی بُرد و فامید که خُداوند قد داوود آسته و میخال دُختر شی ام داوود ره دوست دره، ۲۹ اُو از پیش کده کلوتر از داوود ترس خورد؛ پس شائول دَ تمامِ روزای زِندگی خُو دُشمون داوود بُود.

۳۰ دَ امزو عَیت قومندانای فَلَسطینیا همیشه بلده جنگ میمد و هر وختیکه اونا میمد، داوود از پگِ خِدمتگاری شائول کده کلوتر عاقلانه رفتار مُوکد، دَ اندازه که نام شی عَدر مشهور شد.

شائول قَصَدِ کُشتونِ داوود ره مونه

۱ شائول دَ باچه خُو یوناتان و دَ پگِ خِدمتگاری خُو گُفت که داوود ره بُکُشه. لیکن یوناتان باچه شائول داوود ره عَدر خوش دَشت. ۲ امزی خاطر یوناتان دَ داوود خبر دده گُفت: "آته مه شائول قَصَدِ کُشتونِ تو ره دره. پس آلی صَباح صُبح جان خُو ره نِگاه کُو و دَ یگ جای نامعلُوم رفته خود ره تاشه کُو. ۳ اوخته ما بُر شُده مییم و دَ پالوی آته خُو دَ صحرای که تو آستی ایسته مُوشم و قد آته خُو دَ باره ازتو توره مُوگیم. بِنگرم که چیزخیل مُوگیه، اوخته دَز تو خبر میدیم."

۴ پس یوناتان دَ باره خوبی های داوود گپ زد و دَ آینه خُو شائول گفت: ”بِهتر آسته که پادشاه دَ حقِ خِدمتگار خُو داوود گناه نَکنه، چراکه او دَ حقِ ازتو گناه نَکده، بلکه کارای ازو عَدَر دَ خوبی تو تمام شده. ۵ او خُون خُو ره دَ قفِ اَلْغِه خُو گِرِفته اُمُو فِلَسْطِیْنی ره کُشت و خُداوند نِجاتِ بُررگ ره نَصیبِ تمامِ اِسْرَائیلِ کد؛ تُو ام او ره دیدی و خوشحال شُدی. پس چرا باید داوود ره بے دلیل بُکُشی و دَ حقِ آدمِ بے گناه گناه کنی؟“ ۶ شائول توره یوناتان ره گوش کد و قَسَم خورده گُفت: ”قَسَم دَ زندگی خُداوند که او کُشته نَمُوشه.“ ۷ اوخته یوناتان داوود ره کُوی کد و پگ امزی تورا ره دَزُو نَقْل کد؛ و یوناتان داوود ره دَ پیشِ شائول اُورد و او رقمِ وختای سابقِ دَ حُضُورِ ازو بُود.

۸ دَ امزُو غَیْت بسمِ جنگِ دَرِ گِرِفْت و داوود رفته قد فِلَسْطِیْنیا جنگ کد. او فِلَسْطِیْنیا ره زده عَدَر یگ شِکستِ کُته دَد و اونا از پیشِ ازو دُوتا کد. ۹ یگ روز دَ حالیکه شائول دَ خانِه خُو شِشْتُد روحِ آزار-دِهِنده از طرفِ خُداوند دَ بِلِه ازو اَمَد؛ دَمزُو غَیْت نِیزه شائول دَ دِست شی بُود و داوود قد دِست خُو بَرِیط مِیَزِد. ۱۰ شائول قَصْد کد که داوود ره قد نِیزه خُو دَ دیوال میخ کنه، لیکن او از پیشِ شائول دُوتا کد و نِیزه دَ دیوال خورد. پس داوود دُوتا کده خود ره خطا دَد.

۱۱ اُمُو شاو شائول چند کِشِیکچی ره دَ خانِه داوود رَبی کد تا او ره زبرِ نظر دَشته بَشه و دَ وختِ صُبح او ره بُکُشه. لیکن میخال خاتونِ داوود او ره خبردار کده گُفت: ”اگه اِمشاو جان خُو ره نِجات نَدی، صَباح کُشته مُوشی.“ ۱۲ پس میخال داوود ره از راهِ کِلِکین تاه کد و او دُوتا کده رفت و خود ره خطا دَد. ۱۳ اوخته میخال یگ مَجَسْمه ره گِرِفته دَ جاگه اِشْت و یگ بالِشْتِ موی بُزی ره دَ تَی سر شی اِشْتِه او ره قد یگ رَخت پُوشِنْد.

۱۴ وختی شائول کِشِیکچی ها ره رَبی کد که داوود ره دِستگیر کنه، میخال گُفت: ”او ناجور آسته.“ ۱۵ اوخته شائول کِشِیکچی ها ره رَبی کد که داوود ره بِنِگره و ام گُفت: ”او ره دَ بِلِه جاگه شی دَ پیشِ ازمه بَیْرِید تا او ره بُکُشَم.“ ۱۶ وختیکه کِشِیکچی ها

داخل رفت، دید که یگ مُجَسَمه دَ جاگه ایشته یه و یگ بالِشتِ موی بُزی دَ تَی سر شی. ۱۷ شائول دَ میخال گُفت: ”چرا مَره ای رقم بازی ددی و دُشمون مَره ایله کدی که خطا بُخوره؟“ میخال دَ جواب شائول گُفت: ”اُو دز مه گُفت که، مَره ایله کُو؛ اگه نه، تُو ره مُوکُشَم.“

۱۸ پس داوود دوتا کده خود ره خطا دد و دَ پیشِ سموئیل دَ رامه اَمد و پگ چیزای ره که شائول دَ حقِ اَزو کُدد دَزو گُفت. اوخته داوود و سموئیل رفتنه دَ نایوت جای-د-جای شُد. ۱۹ و دَ شائول گُفته شُد که، ”اونه، داوود دَ نایوتِ رامه آسته.“ ۲۰ اوخته شائول نفرای ره رَبی کد که داوود ره دستگیر کنه. لیکن وختی اونا یگ دِسته انبیا ره دید که دَ وَجد اَمدَه نَبوتِ مونه و سموئیل ایسته شُدَه پیشوایی ازوا ره مُوکُنه، روحِ خُدا دَ بِلَه نفرای شائول اَمد و اونا ام دَ وَجد اَمدَه دَ نَبوتِ کدو شُد. ۲۱ وختیکه دَ شائول خَبر دده شُد، اُو دِیگه نفرای ره رَبی کد و اونا ام دَ وَجد اَمدَه دَ نَبوتِ کدو شُد. شائول بلده دَفِعَه سِوَم بسم نفرای ره رَبی کد و اونا ام دَ وَجد اَمدَه دَ نَبوتِ کدو شُد. ۲۲ اوخته خودِ اَزو دَ رامه رفت و دَ پیشِ چاهِ کُنه که دَ سیخو آسته اَمد و پُرسان کده گُفت: ”سموئیل و داوود دَ کُجا یه؟“ یگ نفر گُفت: ”اونا دَ نایوتِ رامه آسته.“ ۲۳ پس شائول از اُونجی دَ نایوتِ رامه رفت و دَ راهِ روحِ خُدا دَ بِلَه اَزو ام اَمد؛ اُو دَ حالیکه مورفت نَبوتِ مُوکد تاکه دَ نایوتِ رامه رسید. ۲۴ اوخته اُو ام دَ وَجد اَمدَه کالایِ خُو ره چک کد و دَ خُصُورِ سموئیل دَ نَبوتِ کدو شُد و دَ تمامِ امزُو روز و تمامِ امزُو شاولُچ اُفتَد. امزی خاطر گُفته شُد: ”آیا شائول ام از جُمِلَه انبیا آسته؟“

داوود و یوناتان

۲۰^۱ داوود از نایوتِ رامه دوتا کده دَ پیشِ یوناتان اَمد و گُفت: ”ما چی کدیم؟ گُناهِ مه چی آسته؟ و ما دَ حقِ آته تُو چی بدی کدیم که اُو قَصدِ گِرِفَتونِ جانِ مَره دَره؟“ ۲ یوناتان دَزو گُفت: ”هرگِر نه! تُو نَمُومری. توخ کُو، آته مه هیچ رقم کارِ

کنه یا ریزه ره انجام نَمیدیه تا که مَره خبر نکنه. پس چرا آتِه مه ای توره ره از مه تاشه کنه؟ امکان ندره. ”^۳ و داوود ام قَسَم خورده گُفت: ”آتِه تُو خُوب مِیدنه که نظرِ لُطف تُو دَ بِلَه مه آسته؛ و اُو قد خود خُو مُوگیه، یوناتان باید ازی توره خبر نَشنه، اگه نه عَمگی مُوشه.‘ ولے مَره دَ زندگی خُداوند و دَ زندگی از تُو قَسَم که دَ مینکلِ ازمه و مرگ از یگ قَدَم کلوتر فاصِله نییه. ”^۴ اوخته یوناتان دَ داوود گُفت: ”هر چیزی که دِل تُو بخایه اُو ره بلده تُو انجام مِیدیم.“

^۵ داوود دَ یوناتان گُفت: ”اینه، صَباح ماهِ نو آسته و ما باید قد پادشاه بلده نان خوردو دَ سِرِ دِستَرخو بِشِینم، لیکن مَره رُخصتِ بَدی که تا شامِ سِوَم خود ره دَ صحرا تاشه کنم. ”^۶ اگه آتِه تُو مُتَوَجِه شُنه که ما نیسْتَم، بُگی که، ‘داوود غَدَر زاری کده از مه اجازَه گِرِفت که دَ شار خُو بَیت-لَحَم بوره، چُون تمامِ خانوارِ شی دَ اُونجی قُرَبانی سالانه تقدیم مونه. ‘^۷ اگه گُفت، ‘خیره.‘ اوخته دَ خُوبی خِدمتگار تُو تمام مُوشه؛ لیکن اگه غَدَر قار شُد، بَدَن که اُو قَصِدِ بَدی کدو ره دَره. ^۸ پس قد خِدمتگار خُو مِهَرَبانی کُو، چراکه تُو قد خِدمتگار خُو دَ حُضُورِ خُداوند عهد بسته کدے. لیکن اگه کَدَم گُناه از مه سر زده، خود تُو مَره بُکش! چی حاجت دَره که مَره دَ پِیشِ آتِه خُو بیری؟“

^۹ یوناتان گُفت: ”هرگِز ای رقمِ فِکر نَکُو! اگه ما حتی احساسِ مُوکدَم که آتِه مه قَصَد دَره که دَز تُو بَدی بَرَسنه، آیا ما دَز تُو خبر نَمیددُم؟“ ^{۱۰} داوود دَ یوناتان گُفت: ”اگه آتِه تُو دَز تُو جِوابِ سختِ بَدیه، کی دَز مه خبر مِیدیه؟“ ^{۱۱} اوخته یوناتان دَ داوود گُفت: ”بیه که دَ صحرا بوری.“ و هر دُوی ازوا دَ صحرا رفت. ^{۱۲} دَ اُونجی یوناتان دَ داوود گُفت: ”دَ زندگی خُداوند، خُدایِ اِسْرائیلِ قَسَم که صَباح یا دَ روزِ سِوَم دَ امزی غَیت از آتِه خُو کُنْج-و-کاو مُونم. اگه نَیْتِ شی دَ خَیر تُو بُوَد، دِستی دَز تُو پِیغامِ رَبی کده تُو ره باخبر مُونم. ^{۱۳} لیکن اگه آتِه مه قَصَد دَشت که دَز تُو ضَررِ بَرَسنه، خُداوند اُمُو ضَررِ ره دَز مه بَرَسنه، بَلکِه کلوتر اَزو ره، اگه ما دَز تُو خبر نَدِیم و تُو ره سُون راهِ تُو رَبی نَکنم تا صَحیح-و-سَلامت بوری. آلی خُداوند قد تُو بَشه، اُمُو رقم که قد آتِه مه بُوَد.“

۱۴ تُو ام تا وختیکه ما زنده آسْتُم، رَحمت-و-مُحَبَّتِ خُداوند ره دَ حَقِ ازمه دَ جای بَیر تا نَمْرُم؛ ۱۵ تَننِها ای، بَلکِه مِهْرَبانی خُو ره از خایِه مه ام هرگز قَطع نَکُو، حتی زمانی که خُداوند پَگِ دُشمنای تُو ره از رُوی زمی نَابُود کد. " ۱۶ دَمزی رَقم یوناتان قَد خانوارِ داوود عهد بسته کد و دَ آخِر کُفْت: "دُعا مُونُم که خُداوند از دُشمنای داوود بازخواست کنه. " ۱۷ و یوناتان بسم داوود ره دَ مُحَبَّتِی که نِسَبَتِ دَرُو دَشْت قَسَم دَد، چُون اُو ره دَ امزُو اندازه دوست دَشْت که جان خُو ره دوست دَشْت.

۱۸ یوناتان دَرُو کُفْت: "صَباح ماهِ نُو آسته و ازی که جای تُو خالی یِه، معلومدار موشه که تُو نِیستی. ۱۹ دَ روزِ سِوَم تاه شُدِه بورُو، دَ امزُو جای بورُو که دَ شُرُوعِ امزی مُشکِلاتِ خود ره تاشه کده بودی و دَ پالوی سنگِ آزلِ بِشی. ۲۰ ما سِه تیرِ دَ امزُو طرف ایله مِیدِیم، مِثَلِ که بَگی یِگو نشان ره مِیزَنُم. ۲۱ اوخته یِگِ باچه ره رِی کده مَوکِیم، 'بورُو تیرا ره پیدا کُو.' اگه دَرُو کُفْتُم، 'اونه، تیرا دَ پِشتِ سر تُو آسته، اونا ره بَگیر.' اوخته بیه، چُون دَ زندگی خُداوند قَسَم که بلده تُو سلامتی-و-اَمْنِیتِ آسته و از خطر بُرِ آستی. ۲۲ لیکن اگه دَ امزُو باچه کُفْتُم، 'اونه، تیرا دَ پِیشِ رُوی تُو آسته،' اوخته بورُو، چُون خُداوند تُو ره رِی کده. ۲۳ و دَ بارِه چِیزی که ما و تُو توره کُفْتی، بَدَن که خُداوند دَ مینکلِ ازمه و از تُو تا اَبَد شَاهِدِ آسته."

۲۴ پس داوود خود ره دَ صحرا تاشه کد. وختیکه جشنِ ماهِ نُو شُرُوعِ شُد، پادشاه بلده نان خوردو شِشت. ۲۵ پادشاه مِثَلِ همیشه دَ جای خُو دَ نزدیکِ دیوالِ شِشت، یوناتان رُوی دَ رُوی شی بُود^۱ و اَبنیر^۲ دَ پالوی شائول شِشتند، مگم جای داوود خالی بُود. ۲۶ شائول دَ امزُو روز هِیچ چِیز نَکُفْت، چُون قَد خود خُو کُفْت: "کَدَم چِیز قَد ازو رُخ دَدِه و اُو ناپاک آسته. اَرِه، حتماً اُو ناپاک آسته." ۲۷ لیکن صَبای شی، یعنی دَ روزِ دَوَمِ ماه، جای

^۱ ۲۵:۲۰ «یوناتان رُوی دَ رُوی شی بُود» از ترجمه یونانی گرفته شده، لیکن دَ زبونِ عبرانی «یوناتان

ایسته بُود» نوشته یه.

داوود بسم خالی بود. اوخته شائول د باچه خو یوناتان گُفت: ”چرا باچه یسی دیروز و امروز د نان خوردو نَمَد؟“

۲۸ یوناتان د جوابِ شائول گُفت: ”داوود غدر زاری کده از مه اجازه گرفت که د بیت-لحم بوره. ۲۹ او دز مه گُفت، اجازه بدی که بورم، چون خانوار مو د شار مو قربانی دره و برار مه د بله مه امر کده که د اونجی بشم. پس آلی اگه نظر لطف تو د بله مه بشه، دز مه رخصت بدی تا برارون خو ره بنگرم. امزی خاطر او د سر دسترخون پادشاه نَمَده.“

۳۰ اوخته قار شائول د بله یوناتان باله آمد و دزو گُفت: ”آی باچه خاتون فاسد و یاغی! آیا ما نموفامم که تو باچه یسی ره بلده رسوایی خود خو و بلده رسوایی شرمگاه آبه خو انتخاب کده؟ ۳۱ چون تا زمانی که باچه یسی د روی زمی زنده بشه، نه تو پادشاه موشی و نه پادشاهی تو برقرار موشه. پس آلی نفر ربی کو که او ره د پیش ازمه بیره، چون او حتماً باید بُمَره. ۳۲ یوناتان د جوابِ آته خو شائول گُفت: ”چرا او باید بُمَره؟ او چی کده؟“ ۳۳ لیکن شائول نیزه خو ره سون ازو گرلک کد که او ره بزنه. پس یوناتان فامید که آته شی قصد کشتون داوود ره دره. ۳۴ اوخته یوناتان غدر د سر قار از سر دسترخو باله شد و د روز دوم ماه نان نخورد، چراکه او ام بخاطر داوود غمگی بود و ام بخاطری که آته شی او ره شرمنده کُدد.

۳۵ صبای روزِ دیگه شی یوناتان د امزو وخت که قد داوود تعیین کُدد د صحرا رفت و یگ باچه ریزه قد شی قتی بود. ۳۶ او د امزو باچه گُفت: ”بدو و تیرای ره که میزئم پیدا کو.“ د حالیکه امو باچه میدوید، او تیر ره رقمی ایله کد که ازو تیر شنه. ۳۷ وختی امو باچه د جایی که یوناتان تیر ره ایله کُدد رسید، یوناتان از پُشت شی کوی کده گُفت: ”آیا تیر د پیش روی تو نییه؟“ ۳۸ امچنان یوناتان از پُشت امزو باچه کوی کده گُفت: ”عجله کو، زود بورو و طال ندی!“ پس باچه که قد یوناتان بود تیرا ره باله کد و د پیش بادار خو آمد. ۳۹ لیکن امو باچه هیچ چیز ره نفامید؛ فقط یوناتان و داوود مقصد

توره ره فامید. ^{۴۰} اوخته یوناتان سَلّاحِ خُو ره دَ امزُو باچه دده گُفت: ”بورُو و اونا ره دَ شار بُبر.“

^{۴۱} بعد از رفتنِ امزُو باچه، داوود از پُشتِ سنگ‌قلچِه باله شد و خود ره قد رُوی خُو دَ زمی اَندخته سِه دَفعه سَجده کد و بعد ازُو اونا یگدیگِه خُو ره ماخ کده هر دُوی شی چخرا کد، ولے داوود کَلوتر چخرا کد. ^{۴۲} اوخته یوناتان دَ داوود گُفت: ”بَخیر-و-سلامت بورُو، چراکه هر دُوی مو دَ خُداوند قَسَم خورده گُفته، ‘خُداوند دَ مینکلِ ازمه و ازتُو و دَ مینکلِ اولادِه ازمه و اولادِه ازتُو تا اَبَد بَشه.’“ بعد ازُو داوود باله شُده رفت و یوناتان پس دَ شار اَمَد.

داوود دَ نوبِ موره

۲۱ داوود دَ نوب دَ پیشِ اَخیملِک پیشوا رفت. اَخیملِک لَرزیده دَ دَمِ راهِ داوود اَمَد و گُفت: ”چرا تنها امدی و کس قد تُو نییه؟“ ^۲ داوود دَ اَخیملِک پیشوا گُفت: ”پادشاه مَره بلده انجام دَدون یگ کار و وظیفه دده و دَز مه اَمَر کده که، ‘هیچ کس باید دَ باره کاری که تُو ره ریی مُونم و دَ باره چیزی که دَز تُو وظیفه میدیم نَفامه.‘ ما نفرا ره دَ فِلان و فِلان جای تعیین کدیم. ^۳ آلی خوردنی چیزخیل سرِ دِست دَری؟ بلده مه پَنج دانه نان یا هر چیزی که تیار اَسته بدی.“

^۴ پیشوا دَ جوابِ داوود گُفت: ”ما هیچ نانِ معمولی سرِ دِست نَدَرُم؛ فقط نانِ مُقَدَّس[‡] اَسته؛ اگه مردای جوان خود ره از خاتونو دُور نگاه کده بَشه میتنه بُخوره.“ ^۵ داوود دَ جوابِ پیشوا گُفت: ”یقیناً خاتونو مثل همیشه از مو دُور نگاه شُده؛ وختیکه ما دَ یگ وظیفه مورم جسم های^۱ مردای جوان مُقَدَّس اَسته، حتی اگه یگ وظیفه عادی ام بَشه. پس امروز چیقَس کَلوتر جسم های ازوا مُقَدَّس بَشه؟“ ^۶ اوخته پیشوا نانِ مُقَدَّس ره

^۱ ۲۱:۵ دَ جای «جسم ها» دَ زبونِ عبرانی «ظرفا» نوشته یه.

[‡] ۲۱:۴ لاویا. ۸-۵:۲۴

دَزُو دَد، چَرَاکِه دَ اُونَجِي دِيگِه نَان نَبُوْد بَغِيْر از نَانِ حُضُوْرِ خُداوَنْد کِه از حُضُوْرِ خُداوَنْد
 بالِه شُدُد و دَ رُوْزِ بالِه کِدُوْنِ شِي نَانِ گَرْمِ دَ جايِ شِي ايشْتِه شُدُد.
 ۷ دَ امْرُو رُوْزِ يکِي از خِدْمَتگاراِي شائُوْل دَ اُونَجِي دَ حُضُوْرِ خُداوَنْد مِصْرُوْفِ عِبَادَتِ
 بُود؛ اُو دَواعِ اِدُوْمِي نَامِ دَشْتِ و کِنِه چوپونايِ شائُوْل بُود.
 ۸ داوود دَ اَخِيْمَلِکِ گُفْت: ”اَيَا دَ اِينَجِي دَ پِيْشِ تُو نِيْزِه يَا شَمشِيْرِ اَسْتِه؟ ما شَمشِيْرِ و
 سِلَاحِ هَايِ دِيگِه خُو رِه قَدِ خُو نُورِدِيْم، چَرَاکِه کَارِ پادشاهِ عاْجِلِ بُود.“ ۹ پِيْشُوا گُفْت:
 ”اَوْنِه، شَمشِيْرِ جُلِيَاَتِ فَلَکْطِيْنِي کِه تُو اُو رِه دَ دَرِه اِيْلَاهِ کُشْتِي، دَ پُشْتِ اِيْفُوْدِ دَ يِگِ
 لائِه پِيْچَنْدِه اَسْتِه. اگِه مِيخاهِي کِه اُو رِه بِيْگِيْرِي، مِيْتِنِي بِيْگِيْرِي، چُوْنِ بَغِيْرِ اَزُو دِيگِه
 سِلَاحِ دَ اِينَجِي نِيْبِيه.“ داوود گُفْت: ”اُو بِيْ جَوْرِه اَسْتِه؛ اَمُو رِه دَزِ مِه بَدِي.“

داوود دَ جَتِ موره

۱۰ پَسِ داوودِ اَمُو رُوْزِ از پِيْشِ شائُوْلِ دُوْتا کَدِ و دَ پِيْشِ اَخِيْشِ پادشاهِ جَتِ رِفْتِ.
 ۱۱ اوخْتِه خِدْمَتگاراِي اَخِيْشِ دَزُو گُفْت: ”اَيَا اَمِي داوود، پادشاهِ سِرْزَمِيْنِ خُو نِيْبِيه؟ اَيَا
 اُونَا رَقْصِ-و-بازِي کَدِه و بِيْتِ خاندِه دَ بارِه شِي دَ يِگِدِيگِه خُو نَمُوگُفْتِ کِه،
 شائُوْلِ هِزارانِ دُشْمونِ خُو رِه کُشْتِ
 و داوود دِهها هِزارِ دُشْمونِ خُو رِه؟“
 ۱۲ داوودِ اَمِي توره هَا رِه دَ دِلِ خُو گِرِفْتِ و از اَخِيْشِ پادشاهِ جَتِ غَدْرِ تَرَسِ خُوْرِدِ.
 ۱۳ پَسِ اُو رِفْتارِ خُو رِه دَ پِيْشِ ازوا تَغْيِيْرِ دَدِ و دَ حَالِيکِه دَ دِسْتِ ازوا بُودِ خُوْدِ رِه دِيوْنِه
 اَنْدَخْتِ. اُو دَ رُوِي پَلَهِ هَايِ دِرْگِه خَطِ مِيکَشِيْدِ و اُو دَانِ خُو رِه دَ بِلَهِ رِيْشِ خُو بُرِ مُوکَدِ.
 ۱۴ اوخْتِه اَخِيْشِ دَ خِدْمَتگاراِي خُو گُفْت: ”اِيْنِه، شَمُو مِيْنِگَرِيْدِ کِه اِي اَدَمِ دِيوْنِه اَسْتِه!
 چَرَا اِي رِه دَ پِيْشِ ازْمِه اُوْرِدِيْدِ؟ ۱۵ اَيَا ما کِمِ دِيوْنِه دَرْمِ کِه اِي نَفَرِ رِه اَمِ اُوْرِدِيْدِ تا دَ
 پِيْشِ مِه دِيوْنِگِي کِنِه؟ و اَيَا ضَرُوْرِ اَسْتِه کِه اِي نَفَرِ دَ خَانِه مِه داخِلِ شُنِه؟“

داوود د عدلام و مصفہ مورہ

۲۲

۱ پس داوود اونی ره ایله کده د غارِ عدلام دوتا کد. وختی برارو و پگی خانوار آته شی خبر شد، اونا ام د اونی د پیش ازو آمد. ۲ اوخته هر کسی که دست-تنگ بود، هر کسی که قرضدار بود و هر کسی که د تنگ آمد د دور ازو جم شد و اوقومندان ازوا شد. تعداد کسای که قد ازو یگجای شد تقریباً چار صد نفر بود. ۳ داوود ازونی د مصفہ موآب رفت و د پادشاه موآب گفت: "لطفاً د آته و آبه مه اجازه بدی که د پیش ازتو بییه، تا غیبیکه ما بدئم خدا بلده مه چیز کار مونه." ۴ پس اونا ره د پیش پادشاه موآب ایشته و اونا د تمام مدتی که داوود د پناهگاه بود قد پادشاه موآب مند. ۵ اوخته جاد نبی د داوود گفت: "د امزی پناهگاه نشی، بلکه ربی شده د سرزمین یهودا بورو." پس داوود ربی شد و د جنگل حارث رفت.

شائول پیشوایون منطقه نوب ره موکشه

۶ شائول شنید که جای داوود و نفرای که قد شی آسته پیدا شده. دمزو غیت شائول د جبعه د یگ بلندی د تی درخت گز ششتند و نیزه شی د دست شی بود و پگی خدمتگاری شی د دور شی ایسته بود. ۷ اوخته شائول د خدمتگاری خو که د دور شی ایسته بود، گفت: "آی پنیامینیا، بشنوید! آیا باچه یسی د پگ شمو زمی و باغ های انگور میدیه؟ آیا او تمام شمو ره قومندانای هزار نفری و قومندانای صد نفری تعیین مونه، یا ما؟" ۸ پس چرا پگ شمو د خلاف مه نقشه کشیدید و هیچ کدم شمو دز مه خبر ندیدید و ختی که باچه مه قد باچه یسی عهد بسته کد؟ آره، هیچ کدم شمو د غم مه نشدید و دز مه خبر ندیدید که باچه مه خدمتگار مره د خلاف مه باله کده تا د کمین مه بشینه، رقمی که امروز ششته.

۹ اوخته دوآغ ادومی که قد خدمتگاری شائول ایسته بُود دَ جواب شی گُفت: ”ما باچه یسی ره دِیدم که دَ نوب دَ پیشِ اَخیملک باچه اَخیطوب اَمد. ۱۰ اَخیملک دَ باره ازو از خُداوند هِدایت طلب کد و بلده ازو خوراک دَد و شمشیرِ جُلیاتِ فِلسطینی ره ام دزو تسلیم کد.“

۱۱ پادشاه نفر رَبی کده اَخیملک پیشوا باچه اَخیطوب ره قد تمام خانوارِ آته شی، یعنی قد پیشوایونی که دَ نوب بُود کوی کد و اونا پگ شی دَ پیشِ پادشاه اَمد. ۱۲ شائول گُفت: ”آی باچه اَخیطوب بَشَنو.“ او گُفت: ”اَمر کُو صَاحِب.“ ۱۳ شائول دزو گُفت: ”چرا شمو دَ خِلاف مه نقشه کشیدید، تُو و باچه یسی؟ تُو دزو نان و شمشیر ددی و دَ باره ازو از خُدا هِدایت طلب کدی تا دَ خِلاف مه باله شُده دَ کَمین مه بَشینه، رقمی که امروز ششته.“

۱۴ اَخیملک دَ جوابِ پادشاه گُفت: ”دَ مینکلِ پگِ خدمتگاری تُو کی آسته که مثل داوود صادق-و-وفادار بَشه؟ او دامادِ پادشاه آسته، او قومندانِ مُحافِظینِ تُو یه و او دَ خانه تُو مُحترم آسته. ۱۵ آیا اَمو روز دَفِعه اول بُود که ما دَ باره ازو از خُدا هِدایت طلب کدم؟ هرگز نه! اُمید که پادشاه امی چیزی ره دَ گردونِ خدمتگار خُو و دَ گردونِ خانوارِ آته مه نندزه، چُونِ خدمتگار تُو دَ باره امزی مَوضوعِ کاملاً بے خبر آسته.“ ۱۶ پادشاه گُفت: ”آی اَخیملک، تُو و پگِ خانوارِ آته تُو حتماً باید کُشته شَئید.“ ۱۷ اوخته پادشاه دَ مُحافِظینِ خُو که دَ دُور شی ایسته بُود، گُفت: ”باله شَئید و پیشوایونِ خُداوند ره بَکُشید، چراکه دِستِ ازیا قد داوود یگ آسته؛ امیا مِیدَنست که داوود دوتا مونه، ولی دَز مه خبر نَدَد.“ لیکنِ خدمتگاری پادشاه نَخاست که دَ بله پیشوایونِ خُداوند دِستِ باله کده حمله کنه. ۱۸ اوخته پادشاه دَ دوآغ گُفت: ”تُو بورُو و دَ بله پیشوایو حمله کُو.“ و دوآغ ادومی باله شُده دَ بله پیشوایو حمله کد و هشتاد و پنج نفر ره که ایفود کتانی موبوشید دَ امزو روز کُشت. ۱۹ نوب ره که شارِ پیشوایو بُود ام قد دَم شمشیر

زَد؛ اَر، مَرَدَا، خَاثُونُو، بَچْکِیچَا و نِلْغَه‌گَوْنِ شِیرْخُورِ رَه قَد گَاوُو، اَلَاغَا و گُوسپِنْدُو اَز دَمِ شَمَشِیرِ تِیرِ کَد.

۲۰ لیکن یکی از باچه های اَیْمَلِکِ باچه اَیْبَطُوبِ که آبیاتار نام دشت خود ره خطا دده د پیش داوود دوتا کد؛ ۲۱ و آبیاتار د داوود خبر آورده گفت که شاتول پیشوا یون خداوند ره د قتل رسند. ۲۲ داوود د آبیاتار گفت: ”د امزو روز وختیکه دواغ ادومی ره د اونجی دیدم، ما فامیدم که او شاتول ره حتماً خبر مونه. پس ما باعث شدیم که تمام نفرای خانوار آته تُو کُشته شنه. ۲۳ قد ازمه بُمَن و ترس نَخُور؛ چُون اُمُو کس که قَصِدِ گِرِفْتُونِ جانِ ازمه ره دَره، قَصِدِ گِرِفْتُونِ جانِ ازتُو ره ام دَره. اَر، قد ازمه د اَمْنِیْتِ اَسْتی.“

داوود باشنده های قعیله ره نجات میدیه

۲۳ ۱ د امزو غیت مَخِرَا د داوود گفت: ”اونه، فَلَسْطِیْنِیا قَد قعیله جنگ مونه و خرمونا ره غَارَتِ مَوکُنَه.“ ۲ اوخته داوود از خداوند هدایت طلب کده گفت: ”آیا بورم و اُمُو فَلَسْطِیْنِیا ره بَرْنَم؟“ خداوند د داوود گفت: ”بورو، فَلَسْطِیْنِیا ره بَرْن و قعیله ره نجات بدی.“ ۳ لیکن نفرای داوود دَزُو گفت: ”توخ کو، د اینجی د یهودا مو قد ترس زندگی مونی، پس اگه د جنگ لشکرهای فَلَسْطِیْنِیا د قعیله بوری، ترس مو چیقس کلوتر موشه؟“

۴ اوخته داوود بسم از خداوند هدایت طلب کد و خداوند د جواب شی گفت: ”باله شو و د قعیله بورو، چراکه ما فَلَسْطِیْنِیا ره د دِسْتِ ازتُو تسلیم موم.“ ۵ پس داوود و نفرای شی د قعیله رفت و قد فَلَسْطِیْنِیا جنگ کده چارپایای ازوا ره گرفته بُرد؛ اونا فَلَسْطِیْنِیا ره زده سخت شکست دد. د امزی رقم داوود باشنده های قعیله ره نجات دد. ۶ وختیکه آبیاتار باچه اَیْمَلِکِ د پیش داوود د قعیله دوتا کد، او یگ ایفود ره ام د دِسْتِ خُو گرفته آورد.

^۷ دَمْرُو غَيْتِ دَ شَائُولِ خَبِرِ دَدَه شُدْ كِه دَاوُودِ دَ قَعِيلَه اَمَدَه وَ شَائُولِ كُفْت: "خُدا اُو رِه دَ دِسْتِ اَزْمَه تَسْلِيمِ كَدَه، چُون اُو دَ شَارِي كِه دَرَكِه هَا وَ پُشْتِ بِنْدِ هَا دَرَه دَاخِلِ شُدَه وَ خُودِ رِه بِنْدِي كَدَه." ^۸ پَسِ شَائُولِ تَمَامِ لَشْكِرِ رِه بَلَدِه جَنگِ جَمِ كَدِ تَا دَ قَعِيلَه تَاهِ شُنَه وَ دَاوُودِ وَ نَفْرَايِ شِي رِه مَحَاصِرَه كَنَه. ^۹ وَخْتِي دَاوُودِ فَا مِيدِ كِه شَائُولِ دَ خِلَافِ اَزُو نَقَشِيَه بَدِ كَشِيدَه، اُو دَ اَبِيَا تَارِ پِيَشُوَا كُفْت: "ايفودِ رِه پِيَشِ بَيْرِ." ^{۱۰} وَ دَاوُودِ كُفْت: "اَيِ خُداوند، خُدايِ اِسْرَائِيلِ، خِدْمَتْگَارِ تُو سِقَه خَبِرِ دَرَه كِه شَائُولِ قَصْدِ دَرَه دَ قَعِيلَه بِيِيَه وَ بَخَاطِرِ اَزْمَه شَارِ رِه خَرَابِ كَنَه. ^{۱۱} اَيَا مَرْدُمِ قَعِيلَه مَرَه دَ دِسْتِ اَزُو تَسْلِيمِ مُونَه؟ اَيَا اُمُو رَقْمِ كِه خِدْمَتْگَارِ تُو شَنِيدَه، شَائُولِ مِيِيَه؟ اَيِ خُداوند، خُدايِ اِسْرَائِيلِ، خَاهِشِ مُونُمِ كِه خِدْمَتْگَارِ خُو رِه خَبِرِ بَدِي." خُداوند كُفْت: "اُو مِيِيَه." ^{۱۲} اُوخْتَه دَاوُودِ كُفْت: "اَيَا مَرْدُمِ قَعِيلَه مَرَه وَ نَفْرَايِ مَرَه دَ دِسْتِ شَائُولِ تَسْلِيمِ مُونَه؟" خُداوند كُفْت: "تَسْلِيمِ مُونَه."

^{۱۳} پَسِ دَاوُودِ وَ نَفْرَايِ شِي كِه تَقْرِيْبًا شَشِ صَدِ نَفَرِ بُوْدِ، بَالَه شُدَه اَزِ قَعِيلَه رِيِيِ شُدْ وَ دَ هَرِ جَايِ كِه تَنْسِتِ رَفْتِ. وَخْتِي دَ شَائُولِ خَبِرِ دَدَه شُدْ كِه دَاوُودِ اَزِ قَعِيلَه دُوْتَا كَدَه، اُو اَزِ رَفْتُو دِسْتِ كَشِيدِ. ^{۱۴} دَاوُودِ دَ پَنَاهْگَا هَايِ بِيَابُو دَ كُوِهَسْتُونِ بِيَابُونِ زَيْفِ جَايِ-دَ جَايِ شُدْ. شَائُولِ بَلَدِه رُوزَايِ كَلُو اُو رِه مُوپَا لِيدِ، لِيَكِنِ خُدا اُو رِه دَ دِسْتِ شِي تَسْلِيمِ نَمُو كَدِ. ^{۱۵} دَاوُودِ پِيِيِ بُرْدِ كِه شَائُولِ دَ قَصْدِ گِرِفْتُونِ جَانِ اَزُو اَمَدَه، دَ اَمْرُو غَيْتِ اُو دَ بِيَابُونِ زَيْفِ دَ حُورِشِ بُوْدِ. ^{۱۶} وَ يُونَاتَانِ بَاچِه شَائُولِ بَالَه شُدَه دَ حُورِشِ دَ دِيِرِ دَاوُودِ اَمَدِ وَ اُو رِه تَشْوِيقِ كَدِ كِه دَ خُدا اِطْمِينَانِ دَشْتَه بَشَه ^{۱۷} وَ دَزُو كُفْت: "تَنْتَرَسْ؛ چُونِ دِسْتِ اَتَه مَه شَائُولِ دَزِ تُو نَمِيِرَسَه؛ تُو پَادِشَاهِ اِسْرَائِيلِ مُو شِي وَ مَا دَ پَالُوِيِ تُو نَفَرِ دَوْمِ مُو شَمِ وَ اَتَه مَه شَائُولِ اِمِ اِيِ رِه مِيِدَنَه." ^{۱۸} اُوخْتَه هَرِ دُوِيِ اَزُوا دَ حُضُورِ خُداوندِ عَهْدِ بَسْتَه كَدِ؛ بَعْدِ اَزِ عَهْدِ بَسْتَه كَدُو دَاوُودِ دَ حُورِشِ مَنَدِ وَ يُونَاتَانِ دَ خَانِه خُو رَفْتِ.

^{۱۹} دَ اَمْرُو غَيْتِ مَرْدُمِ زَيْفِ دَ پِيَشِ شَائُولِ دَ جِبْعَه اَمَدِ وَ كُفْت: "دَاوُودِ دَ مِينَكَلِ اَزْمُو دَ پَنَاهْگَا هَايِ حَارِثِ دَ كُوِهَسْتُونِ حَخِيلَه كِه طَرَفِ جَنُوبِ بِيَابُو اَسْتَه، تَا شَه شُدَه.

۲۰ پس ای پادشاه، هر وختیکه دل تو موشه بیه و مو وظیفه دری که او ره د دست پادشاه تسلیم کنی. " ۲۱ شائول گفت: "خداوند شمو ره برکت پدیه که امی رقم بلده مه دلسوزی کدیده. ۲۲ بورید و کلوتر تحقیق کنید. بنگرید که او دقیق د کجا آسته و کی او ره د اونجی دیده؛ چون بلده مه گفته شده که او عدر د حيله-و-مکر رفتار مونه. ۲۳ چارطرف ره توخ کنید و تمام جای های تاشه شدو ره که او خود ره دزوا تاشه مونه پیدا کنید و قد معلومات دقیق دوباره د پیش ازمه ببید. اوخته ما قد شمو مورم؛ اگه او د امزو منطقه بشه، ما تمام آغیلای یهودا ره گشته او ره پیدا موئم. " ۲۴ پس اونا باله شده پیشلون شائول د زیف رفت.

د امزو غیت داوود و نفرای شی د صحرای معون، د عربه د جنوب بیابو بود. ۲۵ اوخته شائول و نفرای شی بلده پالیدون ازو رفت. وختی د داوود خبر رسید، او د بین قاده ها تاه شده د بیابون معون جای-د-جای شد. امی که شائول ای ره شنید، او داوود ره د بیابون معون دُمبال کد. ۲۶ شائول د یگ طرف کوه مورفت و داوود و نفرای شی د دیگه طرف کوه؛ داوود عجله موکد که از پیش شائول دوتا کنه، و له شائول و نفرای شی د بله داوود و نفرای شی حلقه محاصره ره تنگتر موکد تا اونا ره دستگیر کنه. ۲۷ د امزو غیت یگ قاصد د پیش شائول آمده گفت: "عجله کو و بیه، چراکه فلسطینیا د بله سرزمین مو حمله کده. " ۲۸ پس شائول از دُمبال کدون داوود دست کشید و د جنگ فلسطینیا رفت. امزی خاطر امو جای ره «قاده محلقوت»^۱ نام کد. ۲۹ و داوود ازونجی رفته د پناهگاه های عین-گدی جای-د-جای شد.

داوود از کشتون شائول تیر موشه

۱ وختیکه شائول از دُمبال کدون فلسطینیا پس آمد، دزو گفته شد که: "اونه، داوود د بیابون عین-گدی آسته. " ۲ اوخته شائول سه هزار نفر انتخاب شده

۲۴

^۱ ۲۳:۲۸ «قاده محلقوت» یعنی «قاده جدا کدو» چون امو قاده داوود ره از شائول دور نگاه کد.

ره از تمام اسرائیل گرفت و بلده پالیدون داوود و نفرای شی سون قاده های بزون کوهی رفت. ^۳ او د قوتونای گوسپندو که د بغل راه بود رسید؛ د اونجی یگ غار بود و شائول دزو داخل شد که رفع حاجت کنه. داوود و نفرای شی د آخرای غار شششد. ^۴ نفرای داوود دزو گفت: "ای روزی آسته که خداوند د باره شی دز تو گفت: 'ما دشمنون تو ره د دست تو تسلیم مونم تا هر رقم که د نظر تو خوب معلوم موشه قد شی رفتار کنی.'"

اوخته داوود باله شده آهسته گوشه چپین شائول ره برید. ^۵ مگم پسانتر وجدان داوود او ره ملامت کد، چراکه او گوشه چپین شائول ره بریدد. ^۶ او د نفرای خو گفت: "خداوند از مه دور دشته بشه که ای کار ره د حق بدار خو مسح شده خداوند کنم و دست خو ره د خلاف ازو باله کنم، چون او مسح شده خداوند آسته." ^۷ پس داوود قد امزی تورا نفرای خو ره سرزنش کد و اونا ره نه‌ایشت که د بله شائول حمله کنه. اوخته شائول باله شده از غار بر شد و د راه خو رفت.

^۸ بعد ازو داوود باله شده از غار برو رفت و از پشت شائول کوی کده گفت: "او بدار مه، پادشاه!" و ختیکه شائول پشت خو ره توخ کد داوود قد روی خو د زمی خم شد و احترام کد. ^۹ و داوود د شائول گفت: "چرا د توره کسای گوش میدی که موهیه، داوود قصد دزه دز تو ضرر برسنه؟" ^{۱۰} اینه، امروز قد چیمای خو دیدی که چطور خداوند تو ره د غار د دست مه تسلیم کد؛ و بعضی نفر مره شله شد که تو ره بکشتم، لیکن دل مه دز تو سوخت و ما گفتیم، 'ما دست خو ره د بله بدار خو باله نمونم، چراکه او مسح شده خداوند آسته.' ^{۱۱} آی آته مه، توخ کو و بنگر که گوشه چپین تو د دست ازمه یه؛ ازی که ما گوشه چپین تو ره بریدم و تو ره نکشتم، بدن و یقین کو که از دست مه بدی و خیانت نمیه. ما دز تو هیچ گناه نکدیم، لیکن تو د شکار ازمه بر شدی که جان مره بگیری. ^{۱۲} خداوند د بین ازمه و از تو قضاوت کنه و خداوند انتقام مره از تو بگیره، لیکن دست ازمه د خلاف از تو باله نموشه. ^{۱۳} رقمی که مثل پیشنه‌گو موهیه: 'کار بد از بدکارا سر میزنه؛' لیکن دست ازمه د خلاف از تو باله نموشه. ^{۱۴} پادشاه

اسرائیل از دُمبالِ کی آمده؟ کی ره دُمبالِ مونی؟ یگ سگِ مُرده ره؟ یگ کیگ ره؟
 ۱۵ پس بیل که خُداوند قاضی بَشه و دَ بَینِ ازمه و ازتو قضاوت کنه. بیل که او بِنگره
 و دعوی مَره قد ازتو فیصله کنه و مَره از دِست تو خلاص کنه.”
 ۱۶ وختی داوود از گفتونِ امزی تورا دَ شائول خلاص شد، شائول گُفت: ” داوود باچه
 مه، ای آوازِ ازتو یه؟ ” و شائول آواز خُو ره بلند کده چخرا کد ۱۷ و دَ داوود گُفت:
 ” تو ازمه کده نیک آستی، چراکه تو دَ حقِ ازمه خُوبی کده، ولی ما دَ حقِ ازتو بدی
 کدیم. ۱۸ امروز تو دَ ز مه ثابت کدی که تو چطور دَ حقِ ازمه خُوبی کده، چُون وختیکه
 خُداوند مَره دَ دِست تو تسلیم کد، تو مَره نکشتی. ۱۹ ارے، کی آسته که دُشمن خُو ره
 گیر کنه و او ره بیله که صحیح-و-سلامت بوره؟ پس خُداوند آجر تو ره قد خُوبی بدیه
 بخاطر چیزِی که امروز دَ حقِ ازمه کدی. ۲۰ آلی ما میدنم که تو حتماً پادشاه موشی و
 پادشاهی اسرائیل دَ دِستِ ازتو برقرار موشه. ۲۱ پس بلده مه دَ خُداوند قَسَم بُخور که
 بعد ازمه اولاده مَره از بَینِ نَمُوری و نام مَره از خانوارِ آته مه گُل نَمونی. ” ۲۲ داوود
 بلده شائول قَسَم خورد. اوخته شائول دَ خانه خُو رفت و داوود و نفرای شی دَ پناهگاه
 رفت.

فوتِ سموئیل

۱ دَ امزو غَیتِ سموئیل فوت کد و تمامِ اسرائیل جم شده بلده ازو ماتم گرفت.
 ۲۵ اونا او ره دَ خانه شی دَ رامه دَفن کد. بعد ازو داوود باله شده تیلو دَ بیابون
 پاران رفت.

داوود و ابیجایل

۲ دَ مَعون یگ نفر زندگی مُوکد که جایداد شی دَ کَرَمَل بود. امو آدم عَدَر تَرُومتَند
 بود؛ او سه هزار گوسپیو و یگ هزار بُر دَشت و دَمزو روزا دَ کَرَمَل مال کلی دَشت.

۳ نام امزو نفر نابال بود و خاتون شی ابیجایل نام دشت. او یگ خاتون هوشیار و نوربند بود، لیکن شوی شی یگ آدم سنگدل و بد معامله بود. نابال از خانوار کالیب بود. داوود د بیابو شنید که نابال مال کلی دَره. ۵ پس داوود ده مرد جوان ره ری کد و دزوا گفت: ”د کرمَل رفته د پیش نابال بورید و از طرفِ ازمه او ره سلام بگید. ۶ دز شی اینی رقم بگید: ”زنده-و-سلامت بشی. خانوار تو سلامت بشه و پگ چیزای که دری سلامت بشه. ۷ ما شنیدیم که مال کلی دری. د دورونی که چوپونای تو قد ازمو بود، مو اونا ره آزار-و-اذیت نکدی و د تمام روزای که اونا د کرمَل بود هیچ چیز ازوا گم نشد. ۸ از خدمتگاری خو پُرسان کو و اونا دز تو موگیه. امزی خاطر بیل که نظر لطف تو د بله نفرای مه قرار بگیره، چون مو د روز خوشحالی^۹ آمدے. لطفاً هر چیزی که سر دست دری د خدمتگاری خو و د داوود باچه خو بدی.“

۹ وختیکه نفرای داوود د اُونجی رسید، اونا پگ امزی تورا ره د نام داوود د نابال گفت و منتظر ششت. ۱۰ لیکن نابال د جوابِ خدمتگاری داوود گفت: ”داوود کی آسته؟ ای باچه یسی چی کاره آسته؟ دزی روزا کلو خدمتگارا از پیشِ بادار خو دوتا مونه. ۱۱ آیا نان و او خو ره قد گوشتی که بلده مال کلگرا خو قصابی کدیم، گرفته د کسای بدیم که هیچ نموفامم از کجا آسته؟“ ۱۲ اوخته نفرای داوود تاو خورده پس آمد و پگ امزی تورا ره د داوود نقل کد. ۱۳ داوود د نفرای خو گفت: ”هر کدم شمو شمشیر خو ره د کمر خو بسته کنید.“ پس اونا هر کدم شی شمشیر خو ره د کمر خو بسته کد و داوود ام شمشیر خو ره د کمر خو بسته کد؛ و تقریباً چار صد نفر از پشتِ داوود ری شد، و لے دُو صد نفر د پیشِ اسباب ها ششت.

۱۴ مگم یکی از خدمتگاری نابال د ابیجایل خاتون شی خبر دده گفت: ”اونه، داوود قاصدا ره از بیابو ری کد تا د بادار مو سلام بگیه، لیکن او اونا ره سخت-و-ناسزا گفت،

۲۵:۸ دَمُوز زمان هر خانه که پاشم بری میدشت بلده کارگرا یگ نان کلو خوب آماده موکد، مثل که بلده مهمانی آماده مونه، چون پاشم بری مثل جم کدون حاصل بود.

۱۵ دَ حَالِيكِه رِفْتَارِ امْرُو مَرْدَا قَد اَز مَوْ عَدَرِ خُوبِ بُوَد و مَوْ اَز دِسْتِ اَزْوَا اَزَار-و-اَدَيْتِ نَشُدِي و دَ تَمَامِ رُوَزَايِ كِه مَوْ دَ بِيَابُو بُوَدِي و دَ سَاجِه اَزْوَا كَشْت-و-كُذَار مَوْكُدِي هِيچ چِيز مَوْ كَم نَشُد. ۱۶ دَ تَمَامِ رُوَزَايِ كِه مَوْ قَد اَزْوَا بُوَدِي و گوسپنِدو رِه مِيچِرِنْدِي، اُونَا اَم دَ وختِ شَاو و اَم دَ وختِ رُوَز بِلْدِه مَوْ رَقْمِ دِيوَالِ بُوَد. ۱۷ پَس اَلِي فِكْر كُو و بِنِگَر كِه چِي بَايْد بَكُنِي، چِرَاكِه بَلَا-و-مُصِيْبِتِ دَ سِرِ بَادَارِ مَوْ و پِگِ خَانُوَارِ شِي اَمْدَنِي اَسْتِه؛ اُو دَ اَنْدَازِه بَدِ اَخْلَاقِ اَسْتِه كِه هِيچ كَس نَمِيْتَنِه قَد اَزُو تَوْرِه بُگِيه.

۱۸ اوختِه اَبِيجَايِلِ دِسْتِي دُوَصْدِ دَانِه نَان، دُو مَشَكِ شَرَابِ اَنْگُورِ، پَنجِ گوسپونِ تِيَارِ شُدِه، پَنجِ مَنَك^a غَلِه بَرِيو شُدِه، صَد دَانِه كِيكِ كِشْمِشِي و دُوَصْدِ دَانِه كِيكِ اَنْجِيرِي رِه گِرِفْتِه دَ بِلِه اَلَاغَا بَار كَد ۱۹ و دَ خِدْمَتِگَارَايِ خُو كُفْت: ”پيشلون مه بوريد؛ اينه، ما از پشت شمو ميميم.“ ليكن دَ شُوِي خُو نَابَالِ هِيچ چِيز نَكُفْت. ۲۰ دَ حَالِيكِه اَبِيجَايِلِ دَ بِلِه خَرِ خُو سَوَارِ بُوَد و اَز بَغْلِ كَوِه تَاهِ مِيْمَد، دَاوُودِ و نَفْرَايِ شِي اَز دَمِ رُوِي اَزُو رِسِيْدِ و اُو قَد اَزْوَا رُوِي دَ رُوِي شُد. ۲۱ دَاوُودِ قَد خُودِ خُو كُفْتُنْد: ”واقعا ما بے فايده مال-و-دارايي امزي آدم ره دَ بيابو نگاه كدم، دَ اَنْدَازِه كِه اَز تَمَامِ مَالِ هَايِ شِي هِيچ چِيز كَم نَشُد، چُونِ اِي دَ عَوْضِ نِيكِي مِه دَز مِه بَدِي كَد. ۲۲ خُدا مَرِه اَزِي كَدِه اَم كَلُوْتَرِ ذَلِيلِ كُنِه، اَكِه مَا اَز تَمَامِ كَسَايِ كِه دَزُو تَعْلُقِ دَرِه يِگِ مَرْد-و-بَاچِه شِي رِه اَم تَا رُوَشْنِي صُبْحِ زِنْدِه بِيْلِم.“

۲۳ وختِي اَبِيجَايِلِ دَاوُودِ رِه دِيْد، دِسْتِي اَز اَلَاغِ خُو تَاهِ شُد و دَ پِيَشِ دَاوُودِ رُوِي دَ خَاكِ اَفْتَنْدِه اِحْتِرَامِ كَد. ۲۴ و دَ پَايَايِ شِي اَفْتَنْدِه كُفْت: ”اِي بَادَارِ مِه، تَمَامِ اَمْزِي گُناهِ رِه دَ بِلِه اَز مِه بِنْدَز؛ لُطْفَاً بِيْلِ كِه كِنِيزِ تُو تَوْرِه خُو رِه دَ گُوشِ تُو بَرَسَنِه و تَوْرِه هَايِ كِنِيزِ خُو رِه گُوشِ بِيْگِير. ۲۵ بَادَارِ مِه، تَوْرَايِ اَمْزِي مَرْدِ بَدِ اَخْلَاقِ يِعْنِي نَابَالِ رِه دَ دِلِ خُو نَكِيْرِه، چِرَاكِه اُو رَقْمِ نَامِ خُو اَسْتِه؛ نَامِ اَزُو نَابَالِ^b اَسْتِه و لَوُدْگِي دَزُو و جُودِ دَرِه. بَادَارِ مِه، مَا كِنِيزِ تُو مَرْدَايِ جَوَانِ رِه كِه رِيِي كُدْدِي، نَدِيْدِم.“

^a ۲۵:۱۸ پنج مَنَك تقريباً سِي و هفت كِيلُو مَوْشِه. ^b ۲۵:۲۵ «نَابَال» يِعْنِي «لَوُدِه»

۲۶ پس آلی ای بادار مه، قَسَم دَ زِندِگی خُداوند و دَ زِندِگی ازتو، مینِگَرُم که خُداوند
 تُو ره از ریختندونِ خُون و از اِنْتِقام گِرِفْتو قد دِسْتِ خود تُو مَنَع کده. آلی دُعا مُونُم که
 دُشمنای تُو و تمام کسای که میخایه دَ بادار مه ضرر برسنه رقمِ نابال شنه. ۲۷ و آلی
 امی تَحْفِه ره که کِنِیز تُو بِلدِه بادار خُو اُورده، بیل که دَ امزی مَرْدای جوان که قد بادار
 مه اَمده دده شنه. ۲۸ لُطْفاً خطای کِنِیز خُو ره بِيخَش، چُون خُداوند واقعاَ خانِه بادار
 مَرِه مُسْتَحکم آباد مونه، چراکه بادار مه دَ جنگای خُداوند جنگ مونه؛ و دَ تمام روزای
 زِندِگی تُو دَز تُو بَدی نَمِیرسه. ۲۹ اگه یگو کس باله شنه که تُو ره دُمبال کده جان تُو ره
 بگِیره، جانِ بادار مه دَ جَم زندهها دَ پیشِ خُداوند، خُدا ی تُو نِگاه موشه؛ لیکن خُداوند
 جانِ دُشمنای تُو ره دُور پورته مونه رقمی که سنگ ره از کاسِه پَلَخمو دُور پورته کنی.
 ۳۰ وختی خُداوند بِلدِه بادار مه تمام چیزای خُوب ره که دَ زِشی وعده کده دَ جای بیره
 و تُو ره رهبرِ اسرائیل مُقَرر کنه، ۳۱ اوخته ای بِلدِه بادار مه سنگِ لَخْشَنْدُک و عذابِ
 وِجْدان جور نَمُوشه که خُونِ ناحق ریختنده و بادار مه خود شی اِنْتِقام خُو ره گِرِفْتِه.
 بادار مه، غَیْبِتِیکه خُداوند دَ حق تُو خُوبی کد، اوخته کِنِیز خُو ره دَ یاد بَیر. ”
 ۳۲ داوود دَ اَبِیجائیل گُفت: ”خُداوند، خُدا ی اسرائیل ره حمد-و-سِپاس که تُو ره اِمروز
 دَ دَم رُوی مه رَبی کد. ۳۳ بَرکت دَ دانایی تُو؛ خَیر-و-بَرکت بِنِگری که اِمروز مَرِه از
 ریختندونِ خُون و از گِرِفْتونِ اِنْتِقام مه قد دِسْتِ خود مه مَنَع کدی. ۳۴ چُون دَ زِندِگی
 خُداوند، خُدا ی اسرائیل که مَرِه از ضرر رَسَندو دَز تُو مَنَع کد قَسَم، اگه عَجَله کده دَ
 دَم رُوی مه نَمِمدی، یَقِیناً یگ مَرْد-و-باچه از نابال تا روشنی صُبح باقی نَمُومند. ”
 ۳۵ اوخته داوود چیزای ره که اَبِیجائیل اُورده بُوْد، از دِسْتِ شی گِرِفْت و دَزُو گُفت:
 ”بَخِیر-و-سَلامت دَ خانِه خُو بورو. اینه، توره تُو ره گوش گِرِفْتُم و رُوی تُو ره دَ زمی
 نه اندخْتُم. ”

۳۶ وختی اَبِیجائیل دَ پیشِ نابال پس اَمْد، دید که او یگ مِهمانی رقمِ مِهمانی شاهانه
 دَ خانِه خُو گِرِفْتِه؛ دِلِ نابال دَ وِجُود شی عَدَر خوش بُوْد، چُون او عَدَر نشه شُدُد. پس

آبِجَايِل تا روشنی صُبِح دَزُو هِيچ چيز نَكُفَت. ^{۳۷} صَباح گاه وَخْتِيکَه نَشِه شراب از نابال رفتند، خاتُون شی اُمُو چيزا ره که رُخ دَدَد دَز شی نَقْل کد و دِل اَزُو دَ وَجُوْد شی مُرد و اُو رَقْمِ سَنگِ اَلِي جُور شُد. ^{۳۸} تَقْرِيْباً بعد از ده روز خُداوند نابال ره زَد و اُو مُرد. ^{۳۹} وَخْتِي داوود شَنِيد که نابال مُرده، اُو کُفَت: ”خُداوند ره حَمْد-و-سِپاس که اِنْتِقَامِ تَحْقِير-و-تَوَهِين مَرِه از نابال گِرِفَت و خِدْمَتگَار خُو ره از بَدِي نِگاه کد؛ چُون خُداوند بَدِي نابال ره دَ سِرِ خُود شی اُورِد. ” اوخته داوود دَ آبِجَايِل پِيغام رِي کد و اَزُو خاستگاري کد تا اُو ره خاتُون خُو کنه. ^{۴۰} پس خِدْمَتگَاراي داوود دَ کَرْمَل دَ پِيشِ آبِجَايِل اَمَد و دَزُو کُفَت: ”داوود مو ره دَ پِيشِ اَزتُو رِي کده تا تُو ره دَ عِنوانِ خاتُونِ خُو بَگيرِه. ” ^{۴۱} آبِجَايِل باله شُد و رُوِي خُو ره سُون زمي کده حَم شُد و کُفَت: ”اينه، کَنِيزِ شَمُو دَ خِدْمَت اَسْتِه تا پايایِ خِدْمَتگَارايِ بَادارِ خُو ره بُشويه. ” ^{۴۲} و آبِجَايِل دَ عَجَلَه باله شُدِه دَ سِرِ يِگِ اَلاغِ سِوارِ شُد و پَنجِ کَنِيزِ شی ام قَد شی قَتِي رِي شُد. دَ اَمزِي رَقْمِ اُو از پُشتِ قاصِدایِ داوود رفت و خاتُونِ اَزُو شُد.

^{۴۳} داوود قَد اَخِينوعَمِ يَزْرَعِيلِي ام تُوِي کد و هر دُوِي ازوا خاتُونِ اَزُو شُد. ^{۴۴} لِيکِنِ شائول دُخترِ خُو مِيخال ره که خاتُونِ داوود بُوَد دَ فَلَطِي باچِه لايِش که از جَلِيمِ بُوَد، دَد.

داوود بسم از کُشتونِ شائول تير موشه

۲۶ ^۱ دَ اَمزُو غَيتِ مَرْدُمِ زَيْفِ دَ جِبَعِه دَ پِيشِ شائول اَمَدِه کُفَت: ”داوود خود ره دَ تِپِه حَخِيلَه که رُوِي دَ رُوِي بِيابو اَسْتِه تاشه کده. ” ^۲ اوخته شائول باله شُدِه قَد سِه هزار نفر از اِنْتِخابِ شُدِه هایِ اِسْرَائِيلِ دَ بِيابونِ زَيْفِ رفت تا داوود ره دَ اُونجِي بُپاله. ^۳ شائول دَ تِپِه حَخِيلَه که رُوِي دَ رُوِي بِيابو اَسْتِه دَ بَغْلِ راهِ حَيْمِه زَد؛ لِيکِنِ داوود دَ صَحْرا بُوَد-و-باشِ دَشْت. وَخْتِي داوود خَبْرِ شُد که شائول از پُشتِ شی دَ بِيابو اَمَدِه، ^۴ اُو جاسوسا ره رِي کد و پِي بُرَد که خَبْرِ واقِعِيَّتِ دَرِه و شائول اَمَدِه. ^۵ اوخته داوود باله شُدِه دَ جايِي اَمَد که شائول دَ اُونجِي اِسْتِراحتِ کُدَد؛ و داوود جايِي ره که شائول

و اَبْنیر باچِه نیر قومندانِ لشکرِ خاو کُدد از دُور توخ کد. شائول دَ مینکلِ استراحت‌گاهِ خاو کُدد و لشکر دَ چاردُور شی خاو بُود.

۶ داوود دَ اَحِیْمَلِکِ حَتی و اَبِیشایِ برارِ یوآبِ باچِه صَرُویِه کُفت: ”کی قد ازمه دَ مَنِه خَیمه‌گاه دَ پِیشِ شائولِ موره؟“ اَبِیشایِ کُفت: ”ما قد تُو مورُم.“ ۷ پس داوود و اَبِیشایِ دَ غَیتِ شاو دَ مینکلِ لشکرِ شائولِ رفت و دید که شائول دَ مینکلِ استراحت‌گاهِ دراز کشیده خاو شُده و نَبِزه شی دَ نَزْدِیکِ سر شی دَ زمی گور اَسته و اَبْنیر و عسکرا دَ گِرْداگِرْد شی خاو کده. ۸ اَبِیشایِ دَ داوود کُفت: ”امروز خُدا دُشْمون تُو ره دَ دِست تُو تسلیم کده. پس آلی اِجازه بَدی که او ره قد یگِ ضَرِبِه نَبِزه دَ زمی میخ کنم؛ ما او ره دَفِعِه دَوْم نَمِیزَنُم.“ ۹ لیکن داوود دَ اَبِیشایِ کُفت: ”نَه، او ره نَکُش، چُون کی اَسته که دِست خُو ره دَ بَلِه مَسَح شُده خُداوند باله کنه و بیگناه حساب شُنه؟“ ۱۰ داوود اِدامه دَده کُفت: ”دَ زِندگی خُداوند قَسَم که یا خُداوند او ره مِیزَنه یا روز شی پُوره شُده مومره و یا ام دَ جنگ رفته نابُود موشه. ۱۱ خُداوند از مه دُور دَشته بَشه که دِست خُو ره دَ بَلِه مَسَح شُده خُداوند باله کنم. لیکن نَبِزه ره که دَ نَزْدِیکِ سر شی اَسته و کوزِه او ره بَگیر که بوری.“ ۱۲ پس داوود نَبِزه و کوزِه او ره از نَزْدِیکِ سرِ شائولِ گِرِفت و اونا رفت. هیچ کس نَه دید، نَه خَبر شُد و نَه بیدار شُد، چُون پَگِ ازوا خاو بُود، چراکه خاو غُوج از طرفِ خُداوند دَ بَلِه ازوا اَمُد.

۱۳ اوخته داوود دَ دِیگِه طرفِ دَرِه رفته ازوا دُور دَ بَلِه تِپِه ایسته شُد و دَ مینکلِ ازوا غَدْر کَلو فاصِله بُود. ۱۴ و داوود دَ بَلِه لشکر و دَ بَلِه اَبْنیر باچِه نیر چیغ زده کُفت: ”ای اَبْنیر جواب نَمیدی؟“ اَبْنیر دَ جوابِ شی کُفت: ”تُو کی اَسْتی که بَلِه پادشاه چیغ مِیزنی؟“ ۱۵ داوود دَ اَبْنیر کُفت: ”ایا تُو مَرْد نِیستی؟ دَ اِسرائیلِ کی اَسته که مقام شی رَقَم از تُو بَشه؟ پس چرا از بادار خُو پادشاه نِگاهوانی نُمونی؟ چُون یگو کس اَمُد که بادار تُو پادشاه ره نابُود کنه. ۱۶ امی کار ره که تُو کدی خُوب نِییه. دَ زِندگی خُداوند

قَسَمَ كِه شُمُو سَزَاوَارِ مَرگِ اَسْتِيْد، چِرَاكِه اَز بَادَارِ خُو مَسَحِ شُدِه خُدَاوَنَد نِگَاهُوَانِي نَكْدِيْد. اَلِي تُوخِ كِنِيْد، نِيْزِه پَادِشَاهِ وَ كُوْزِه اَو كِه دَ نَزْدِيكِ سِرِ شِي بُود كُجَا اَسْتِه؟^{۱۷} شَاتُوْلِ اَوَازِ دَاوُوْد رِه شِنَخْت وَ دَزُو كُغْت: ”دَاوُوْد بَاچِه مِه، اِي اَوَازِ اَز تُو يِه؟“ دَاوُوْد كُغْت: ”اَرِه، اَوَازِ اَز مِه يِه، بَادَارِ مِه پَادِشَاهِ.“^{۱۸} وَ اِدَامِه دَدِه كُغْت: ”بَادَارِ مِه اَز چِي خَاطِرِ خِدْمَتگَارِ خُو رِه دُمْبَالِ مُونِه؟ مَا چِي كَدِيْمِ وَ چِي كُنَاهِ اَز دِسْتِ مِه سِرِ زَدِه؟^{۱۹} پَسِ اَلِي بِيْلِ كِه بَادَارِ مِه پَادِشَاهِ تَوْرِه هَاِي خِدْمَتگَارِ خُو رِه بَشَنُوِه: اَكِه خُدَاوَنَد تُو رِه دَ خِلَافِ مِه بَالِه كَدِه، بِيْلِ كِه اَوِيكِ هَدِيِه رِه قَبُوْلِ كَنِه وَ اَز سِرِ مِه دِسْتِ بَالِه كُنِه؛ لِيكِنِ اَكِه اِنْسَانِ هَا اِي كَارِ رِه كَدِه، خُدَاوَنَد اَوْنَا رِه نَالْتِ كَنِه، چُونِ رَقْمِي كِه اِمْرُوْزِ مِيْنِگَرِي اَوْنَا مَرِه هِي كَدِه وَ اَز مِيْرَاثِ^{۲۰} خُدَاوَنَد بِيْ نَصِيْبِ كَدِه وَ مُوْكِيِه: ’بُوْرُو، خُدَايُوْنِ بِيكِنِه رِه عِبَادَتِ كُو.‘^{۲۰} پَسِ اَلِي نَيْلِ كِه خُوْنِ مِه دَ سِرِزْمِيْنِي رِيخْتَنَدِه شُنِه كِه دُوْرِ اَز حُضُوْرِ خُدَاوَنَد اَسْتِه؛ اَيَا لَازِمِ اَسْتِه كِه پَادِشَاهِ اِسْرَائِيْلِ اَمَدِه يِكِ يِكِ رِه دُمْبَالِ كَنِه، رَقْمِ كَسِي كِه كُوْكِ رِه دَ كُوِه هَا شِيكَارِ مُونِه؟“

^{۲۱} اُوخْتِه شَاتُوْلِ كُغْت: ”مَا كُنَاهِ كَدِيْمِ، اِي دَاوُوْدِ بَاچِه مِه. پَسِ بِيِه وَ مَا تُو رِه دِيكِه اَزَارِ-وَ اَذِيْتِ نَمُوْنِم، چِرَاكِه اِمْرُوْزِ زِنْدِگِي مِه دَ نَظَرِ تُو بَا اَرِزِشِ مَعْلُوْمِ شُد. وَاقِعاً مَا اَحْمَقَانِه رِفْتَارِ كَدِيْمِ وَ مُرْتَكِبِ اِشْتِبَاهِ عَدْرِ كَنِه شُدِيْم.“^{۲۲} دَاوُوْدِ دَ جَوَابِ شِي كُغْت: ”اِيْنِه، نِيْزِه پَادِشَاهِ اِيْنِجِي اَسْتِه! يِكِي اَز مَرْدَايِ جَوَانِ دَ اِيْنِجِي بِيِيِه وَ اِي رِه بِيْگِيْرِه.“^{۲۳} خُدَاوَنَد هِر كَسِ رِه دَ مُطَابِقِ عَدَالْتِ وَ وَفَادَارِي شِي اَجْرِ مِيْدِيِه؛ چُونِ اِمْرُوْزِ خُدَاوَنَد تُو رِه دَ دِسْتِ اَز مِه تَسْلِيْمِ كَد، لِيكِنِ مَا دِسْتِ خُو رِه دَ بَلِه مَسَحِ شُدِه خُدَاوَنَد بَالِه نَكْدِم. ^{۲۴} پَسِ اَمُو رَقْمِ كِه اِمْرُوْزِ زِنْدِگِي اَز تُو دَ نَظَرِ اَز مِه بَا اَرِزِشِ بُود، زِنْدِگِي اَز مِه اَمِ دَ نَظَرِ خُدَاوَنَد بَا اَرِزِشِ بَشِه وَ مَرِه اَز تَمَامِ مُشْكِلَاتِ-وَ-سَخْتِي خِلَاصِ كَنِه.“^{۲۵} شَاتُوْلِ دَ دَاوُوْدِ

^{۱۹:۲۶} يَعْنِي اَز مُلْكِي كِه خُدَاوَنَد دَ بَنِي اِسْرَائِيْلِ دَ عِنْوَانِ مِيْرَاثِ دَدِه. دَ عَدَدِ هَا فَصْلِ ۲۶ آيِه هَاِي

گفت: "خیر-و-برکت بنگری، ای داوود باچه مه. تُو کارای بزرگ مونی و حتماً کامیاب موشی." اوخته داوود د راه خُو رفت و شاتول پس د جای خُو آمد.

داوود د مینکلِ فَلَسطینیا

۲۷

۱ داوود د دل خُو گفت: "یگ روز نه یگ روز از دست شاتول نابود موشم. پس امزی کده هیچ چیز بلده مه بهتر نیسته که د سرزمینِ فَلَسطینیا دوتا کُتم؛ اوخته شاتول از پالیدون مه د سرزمینِ اسرائیل دست میکشه و ما از دستِ ازو خطا مخورم." ۲ پس داوود و شش صد نفری که قد شی قتی بُود، باله شده د پیشِ اخیش باچه معوک، پادشاهِ جت رفت. ۳ داوود و نفرای شی د پیشِ اخیش د جت جای-د-جای شد؛ هر مرد قد خانوار خُو و داوود قد هر دو خاتون خُو اخینوعمِ یزرعیلی و ابیجایلِ کرملی بیوه نابال. ۴ وختی د شاتول گفته شد که داوود د جت دوتا کده، او دیگه د پالیدون شی بر نشد.

۵ یگ روز داوود د اخیش گفت: "اگه نظرِ لطفِ تُو د بله مه آسته، بیل که یگ جای د یکی از شارای اطراف دز مه دده شنه تا د اونجی جای-د-جای شئم؛ چون لازم نییه که خدمتگار تُو د شارِ پایتخت قد تُو زندگی کنه." ۶ پس اخیش د امزو روز صقلگ ره دزو دد؛ امزی خاطر صقلگ تا امروز د پادشایونِ یهودا تعلق دره. ۷ مدتی که داوود د مَلکِ فَلَسطینیا زندگی کد، یگ سال و چار ماه بُود.

۸ د امزو غیت داوود و نفرای شی باله رفته د بله جشوریا، جریزا و عمالیقیا حمله کد؛ چون امی طایفه ها از زمانِ قدیم د امزو سرزمی از شور تا سرزمینِ مصر زندگی موکد. ۹ وختی داوود د یگ منطقه امزو سرزمی حمله موکد، او یگ مرد یا خاتو ره ام زنده نمی ایشت، لیکن گوسپندو، گاو، الاغا، اشرًا و کالا ها ره میگیرفت و د پیشِ اخیش پس میمد. ۱۰ غیتیکه اخیش پُرسان موکد: "امروز د کجا حمله کدید؟" داوود مگوگفت: "د جنوبِ یهودا" یا "د جنوبِ یرحمئیلیا" یا "د جنوبِ قینی ها." ۱۱ داوود

یگ مرد یا خاتو ره ام زنده نمی‌ایشت که دَ جَت بییه، چُون قد خود خُو موگفت: ”دَ ای رقم اونا نَمیتنه دَ باره مو خبر بیره و بگیه که، داوود اینی کار ره کده یا اینی کار ره.“ دَ تمام روزای که داوود دَ مُلکِ فَلَسطینیا زندگی مُوکد، امی کار شی بُود. ^{۱۲} اَخیش دَ توره داوود باور مُوکد و قد خود خُو موگفت: ”او خود ره دَ مینکل قوم خُو اسرائیل کاملاً مایه نَفرت جور کده؛ پس او بلده همیشه خدمتگار مه باقی مومنه.“

شائول و خاتونی که حاضرَات مونه

۲۸ ^۱ دَ امزو زمان فَلَسطینیا لشکرای خُو ره بلده جنگ جَم کد تا قد اسرائیل جنگ کنه. اَخیش دَ داوود گُفت: ”باخبر بش که تُو و نفرای تُو حتماً قد ازمه دَ لشکر مورید.“ ^۲ داوود دَ اَخیش گُفت: ”خوبه، اوخته تُو میدنی که خدمتگار تُو چیز کار میتنه.“ و اَخیش دَ داوود گُفت: ”امزی خاطر تُو ره بلده همیشه مُحافظ خُو جور موم.“

^۳ دَ امزو زمان سموئیل قوت کُدد و تمام اسرائیل بلده ازو ماتم گِرِفته او ره دَ شار شی دَ رامه دَفن کُدد. و شائول تمام کسای ره که حاضرَات مُوکد و پالگرا ره از سرزمین اسرائیل بُر کُدد. ^۴ پس فَلَسطینیا جَم شُده اَمَد و دَ شُونیم خیمه زد. دَ عین رقم شائول تمام اسرائیلیا ره جَم کد و اونا دَ جَلبوع خیمه زد. ^۵ وختی شائول لشکر فَلَسطینیا ره دید، ترس خورد و دل شی غَدر لرزید. ^۶ اوخته شائول از خُداوند هدایت طلب کد، و لے خُداوند دَزی جواب نَدَد؛ نه دَ خاو، نه دَ وسیله اُوریم و نه دَ وسیله آنبیا. ^۷ پس شائول دَ خدمتگاری خُو گُفت: ”یگ خاتو ره که حاضرَات بتنه بلده مه پیدا کنید تا دَ پیش ازو بورم و از شی هدایت طلب کنم.“ خدمتگاری شی دَزو گُفت: ”اونه، یگ خاتو که حاضرَات میتنه دَ عین-دور آسته.“

^۸ اوخته شائول شکل خُو ره تغییر دده کالای دیگه پوشید و دُو نفر ره قد خُو گِرِفته دَ غَیتِ شاو دَ پیش امزو خاتو رفت و گُفت: ”از یگ روح بلده مه مشوره بگیر و نام

کسی ره که دَز تُو مُوگِیم روح شی ره بلده مه حاضر کو. ^۹ امو خاتو دَز شی گُفت: "یقیناً تُو میدنی که شائول چیز کار کده، یعنی او چطور کسای ره که حاضرات موکد و پالگرا ره از سرزمین اسرائیل بر کده. پس چرا بلده جان مه دام میلی تا مَره د قتل برسنی؟" ^{۱۰} شائول بلده ازو د خُداوند قَسَم خورده گُفت: "د زندگی خُداوند قَسَم که بخاطر امزی کار دَز تُو هیچ ضرر نمیرسه." ^{۱۱} اوخته امو خاتو گُفت: "کی ره بلده تُو حاضر کنم؟" او گُفت: "سموئیل ره بلده مه حاضر کو." ^{۱۲} وختی امو خاتو سموئیل ره دید د آواز بلند چیغ زد و د شائول گُفت: "چرا مَره بازی ددی؟ تُو شائول آستی!" ^{۱۳} پادشاه دَزو گُفت: "ترس نخور؛ چیز خیل ره مینگری؟" امو خاتو د شائول گُفت: "ما یگ روح^a ره مینگرم که از زمی برو مییه." ^{۱۴} شائول دَزو گُفت: "شکل شی چی رقم آسته؟" او گُفت: "یگ مرد پیر برو مییه که چین د جان شی آسته." اوخته شائول فامید که سموئیل آسته و او قد روی خو د زمی خم شد و احترام کد.

^{۱۵} سموئیل د شائول گُفت: "چرا مَره برو آورده مزاجم مه شدی؟" شائول گُفت: "ما عَدر د یگ مُشکل کته گرفتار آستم، چون فلسطینیا د جنگ مه آمده و خدا از مه روی گشتنده و دز مه جواب نمیدیه، نه د وسیله انبیا و نه د وسیله خواها. پس ما تُو ره کوی کدم تا دز مه بگی که چیز کار کنم." ^{۱۶} سموئیل گُفت: "پس چرا از مه سوال مونی د حالیکه خُداوند از تُو روی گشتنده و دشمنون تُو شده؟" ^{۱۷} خُداوند امو چیز ره د حق تُو^b کده که از زیون ازمه گُفتد؛ چون خُداوند پادشاهی ره از دست ازتو گرفته و د همسایه تُو داوود دده. ^{۱۸} ازی که تُو از آید خُداوند نَشدی و شدت غَضَب ازو ره د خِلافِ عمالِیقیا د جای نوردی، امزی خاطر خُداوند امروز ای کار د حق ازتو کده. ^{۱۹} علاوه ازی خُداوند اسرائیل ره قد ازتو قتی د دستِ فلسطینیا میدیه؛ تُو قد باچه

^a ۲۸:۱۳ د جای «روح» د زیون عبرانی «خُدايو» نوشته یه. ^b ۲۸:۱۷ د جای «د حق تُو» د بعضی

نسخه ها «د حق ازو» نوشته یه.

های خُو صَباح دَ پِیشِ ازمه میبِی و خُداوند لَشکرِ اِسْرائیلِ ره ام دَ دِستِ فَلَسطینیا
تسلیم مونه.

۲۰ شائول یگ دَم قد تمامِ جِسْمِ خُو دَ رُویِ زمی اُفتد، چُون از تورایِ سموئیلِ عَدْر
ترس خوردد؛ امچنان دَزُو هیچ قُوتِ نَمَدُد، چُون اُو دَ تمامِ روز و تمامِ شاو نان نَخوردد.

۲۱ اُمُو خاتُو دَ شائولِ نزدیکِ شُد و دید که اُو سختِ وَحشتِ زده شده؛ اوخته دَزِ شی
گُفت: "اینه، کِنیز تُو دَ تورِه تُو گوش دَد؛ ما خُونِ خُو ره دَ قَفِ اَلْغِه خُو گِرِفْتَم و چیزای
ره که دَزِ مه گُفتی اِطاعتِ کُدَم. ۲۲ پس آلی، لُطفاً تورِه کِنیز خُو ره بَشَنو و بیل که
یگ لُغمه نان دَ پِیشِ تُو ببیلم تا بَخوری و قُوتِ پِیدا کده دَ راهِ خُو بوری."

۲۳ اُو اِنکار کده گُفت: "ما نَمُوخورُم." مگم وختی خِدْمَتگارانِ شی و اُمُو خاتُو قَتی
شُدِه کَلو شَلِه شُد، اُو دَ تورِه ازوا گوش دَد و از زمی باله شُدِه دَ بِلِه یگ چارپایی
شِشت. ۲۴ اُمُو خاتُو یگ گوسلِه چاغی دَ خانه دَشت؛ اُو دِستی اُمُو گوسلِه ره کُشت و
یگ مِقْدارِ آردِ ره خَمیر کده نان های فَطیرِ پُخته کد. ۲۵ اوخته اونا ره دَ پِیشِ شائولِ و
خِدْمَتگارانِ شی اِیشت و اونا خورد. بعد ازُو اونا باله شُد و دَ امزُو شاو رِبی شُد.

فَلَسطینیا دَ بِلِه داوودِ اِعْتِمادِ نَمونه

۲۹ ۱ فَلَسطینیا پگِ لشکرایِ خُو ره دَ اَفیقِ جَم کد و اِسْرائیلیا دَ نزدیکِ چشمه که
دَ یزرعیلِ آسته خیمه زد. ۲ وختیکه حُکمرانایِ فَلَسطینیا قد دِسته های صد
نفری و هزار نفری خُو تیر موشُد و داوود و نفرایِ شی قد اَخیش دَ پُشتِ ازوا مورفت،
۳ قومندانایِ فَلَسطینیا گُفت: "ایِ عِبْرانیا دَ اینجی چی مونه؟" اَخیش دَ قومندانایِ
فَلَسطینیا گُفت: "ایِ داوود آسته که یگ زمانِ خِدْمَتگارِ شائولِ پادشاهِ اِسْرائیلِ بُود؛
ای از روزها و سال ها قد ازمه آسته. از روزی که دَ پِیشِ ازمه آمده تا اِمروز دَزِ شی
کُدَم عیبِ نَدیدیم."

۴ لیکن قومندانای فلسطینیا د بِلِه ازو قار شد و دزُو کُفت: ”ای آدم ره پس ریی کُو تا د جایی بوره که تُو بلده شی تعیین کدے؛ ای نَباید قد ازمو د جنگ بوره، نَشنه که د حین جنگ د خِلافِ ازمو باله شنه. چُون ای آدم د وسیله چیز خیل میتنه قد بادار خُو آشتی شنه؟ آیا قد تسلیم کدون سرِ نفرای ازمو ای کار نَموشه؟^۵ آیا ای اُمُو داوود نییه که خاتونو رقص کده و بیت خاندنه د یگدیگه خُو موگفت:

‘شائول هزاران دُشمنون خُو ره کُشته

و داوود دهها هزار دُشمنون خُو ره.’”

۶ اوخته آخیش داوود ره کوی کد و دزُو کُفت: ”د زندگی خُداوند قَسَم که تُو یگ آدمِ راست-و-صادقِ آستی و ما خوش اَسْتُم که تُو قد ازمه د لشکر بوری و بییی، چُون از روزی که د پیش مه امدے تا امروز ما از تُو بدی نَدیدیم، لیکن د سرِ حُکمرانا خوش نَخوردے. ^۷ پس آلی تاو خورده بخیر-و-سلامت پس بورو؛ هیچ کاری نَکُو که د کله حُکمرانای فلسطینیا بد بخوره.”^۸ داوود د آخیش کُفت: ”ما چی کدیم؟ از روزی که ما د پیش تُو امدیم تا آلی ره د خدمتگار خُو چی دیدے که ما د جنگ نیَم و قد دُشمنای بادار خُو پادشاه جنگ نَکُم؟”^۹ آخیش د جوابِ داوود کُفت: ”ما میدنم که تُو د نظرِ ازمه رقمِ ملایکه خُدا بے عیب آستی، لیکن قومندانای فلسطینیا کُفت که، ‘اُو قد ازمو د جنگ نیه.’^{۱۰} پس آلی صَباح گاه باله شُده قد خدمتگاری بادار خُو شائول که قد تُو امده پس بورو. اَرے صَباح گاه باله شو و امی که روشنی شد، حرکت کنید.”^{۱۱} پس داوود قد نفرای خُو صَباح گاه باله شد تا پس د سرزمینِ فلسطینیا بوره و فلسطینیا د بزرعیل بُر شد.

داوود د بِلِه عمالیقیا پیروز موشه

۱ وختی داوود و نفرای شی د روزِ سِوم د صِقَلگ رسید، دید که عمالیقیا د بِلِه منطقه های جنوب و د بِلِه صِقَلگ حمله کده و صِقَلگ ره زده د آتش

سوختنده^۲ و خاتونو ره قد تمام کسای که د مینه شی بود ریزه و کنه ره اسپیر کده برده. اونا هیچ کدم ازوا ره نکشتند، بلکه اونا ره گرفته د راه خو رفتند.

۳ وختی داوود و نفرای شی د شار آمد، دید که شار د آتش سوخته و خاتونو، باچه ها و دختران ازوا اسپیر شده. ۴ اوخته داوود و مردای که قد شی بود آواز خو ره بلند کده چخرا کد، د اندازه که دزوا دیگه قوت نمند که چخرا کنه. ۵ دو خاتون داوود، اخینوعم یزرعیلی و ابیجایل بیوه نابال کرملی ام اسپیر شدد. ۶ داوود سخت زیر فشار بود، چون مردم د باره سنگسار کدون شی توره موگفت، چراکه اوقات تمام مردم بخاطر باچه ها و دختران ازوا غدر تلخ بود. لیکن داوود خود ره د کومک خداوند، خدای خو قوی کد. ۷ اوخته داوود د ابیاتار پیشوا باچه اخیملک گفت: "ایفود ره د پیش ازمه بیر." و ابیاتار ایفود ره د پیش داوود آورد؛ ۸ و داوود از خداوند هدایت طلب کده گفت: "اگه امو گروه ره د مبال کنم، آیا اونا ره گیر مونم؟" خداوند دزو گفت: "د مبال کو؛ چون حتماً اونا ره گیر مونی و اسپیرا ره نجات میدی." ۹ پس داوود و شش صد نفری که قد شی قتی بود حرکت کد و د دره بسور آمد؛ اوخته کسای که از پای مند د امونجی شست. ۱۰ پس داوود و چار صد نفر د مبال کدو ادامه دد و د و صد نفر د اونجی شست، چون اونا د اندازه منده شدد که از دره بسور تیر شده ننتست.

۱۱ اونا یگ مصری ره د بیابو پیدا کد و او ره د پیش داوود آورد؛ اوخته دزو نان دد که بخوره و او دد که وچی کنه. ۱۲ اونا امچنان یگ توته کیک انجیر و دو دانه کیک کشمشی دزو دد. وختیکه او خورد دم شی پس آمد، چون او مدت سه روز و سه شاو نه نان خورد و نه آو وچی کدد.

۱۳ داوود دزو گفت: "د کی تعلق دری و از کجا آستی؟" او گفت: "ما یگ جوان مصری و غلام یگ آدم عمالیقی آستم. ما سه روز پیش ناجور شدم و امزی خاطر بادار مه، مره ایله کد. ۱۴ مو د بله کریتیا د جنوب، د بله بعضی منطقه های یهودا و د بله منطقه کالیب د جنوب حمله کدی و صقلگ ره د آتش سوختندی." ۱۵ داوود دزو

گفت: "آیا مره د پیش امزو گروه رسنده میتنی؟" او گُفت: "بلده مه د خدا قسم بخور که مره نموکشی و د دستِ بادار مه تسلیم نمونی، اوخته ما تو ره د پیش امزو گروه میرسنم."

۱۶ وختیکه او داوود ره د پیش ازوا رسند، داوود دید که اونا د زوی زمی د هر سو تیت آسته و موخوره و وچی مونه و جشن برپا کده، چراکه اونا از سرزمینِ فلسطینیا و از ملکِ یهودا عذر کلو وُلجه اوردُد. ۱۷ داوود اونا ره بعد از آفتو ششتو تا شام روزِ دیگه شی زد، د اندازه که یگ ازوا ام خطا نخورد بغير از چارصد مردِ جوان که د بله اُشترِا سوار شده دوتا کد. ۱۸ داوود تمام چیزای ره که عمالیقیا برده بود، پس گرفت و دو خائون خُو ره ام نجات دَد. ۱۹ هیچ چیز ازوا گم نَشُد، نه کنه و نه ریزه، نه باچه ها و دختر و نه ام وُلجه و هر چیزی که اونا قد خُو بُرُد، بلکه داوود پگ شی ره پس اورد. ۲۰ داوود پگِ گلّه و رمه ره گرفت و مردم اونا ره پیشلون چارپایای دیگه هی کده مَوگُفت: "ای وُلجه از داوود آسته."

۲۱ اوخته داوود د پیش امزو دوصد نفر آمد که از شِدَتِ مندگی نتبستند از پشت شی بوره و داوود اونا ره د دَرّه بسور ایله کدَد. اونا د دم راه داوود و د دم راه نفرای که قد شی قتی بود آمد و داوود غبیتیکه د نزدیک ازوا رسید قد ازوا احوال پرسی کد. ۲۲ لیکن پگِ آدمای شیر و بدکار از مینکلِ نفرای که قد داوود رفتند گُفت: "ازی که اونا قد ازمو نرفت، مو از وُلجه که پس اوردے هیچ چیز دزوا نمیدی؛ فقط هر مرد میتنه که خائو و اولادای خُو ره بگیریه و بوره." ۲۳ مگم داوود گُفت: "آی برارون مه، د باره امزی چیزا که خداوند دز مو دده ای رقم فکر نکنید؛ بدینید که خداوند از مو حفاظت کد و امو گروه ره که د بله مو حمله کدَد د دست مو تسلیم کد. ۲۴ کی دزی باره توره شمو ره گوش مونه؟ چون حق کسی که د جنگ موره و حق کسی که د پیش اسباب ها میشینه برابر آسته؛ تقسیم ازوا باید یگ رقم بشه." ۲۵ امزو روز بعد داوود ای ره د اسرائیل یگ قانون و حکم قرار دَد که تا امروز ادامه دَره.

۲۶ وختیکه داوود د صِفلگ رسید، او یگ حصّه وُلجه ره بلده ریش سفیدای یهودا، که دوستای شی بود ربی کده گُفت: "اینه، ای یگ تحفه از وُلجه دُشمنای خُداوند بلده از شمو آسته." ۲۷ امی تحفه بلده مردُم بیت-ئیل بود، بلده مردُم راموت جنوبی، بلده مردُم یبیر، ۲۸ بلده مردُم عروعر، بلده مردُم سفموت، بلده مردُم اِشتموع، ۲۹ بلده مردُم راخال، بلده مردُم شارای یرحمئیلیا، بلده مردُم شارای قینیا، ۳۰ بلده مردُم خرما، بلده مردُم بور-عاشان، بلده مردُم عتاک، ۳۱ بلده مردُم جبرون و بلده تمام جایای که داوود و نفرای شی دزوا رفت-و-آمد موكد.

مرگ شائول و باچه های شی

۳۱ د امزو غیت فلسطینیا قد اسرائیل جنگ کد و مردای اسرائیل از پیش فلسطینیا دوتا کد و عدر ازوا د کوه جلیبوع کُشته شُده اُفتد. ۲ فلسطینیا شائول و باچه های شی ره دُمال کد و اونا یوناتان، ابیناداب و ملکیشوع باچه های شائول ره کُشت. ۳ جنگ د بِلِه شائول شدت گرفت و تیراندازا او ره گردگیره کد و او د وسیله تیراندازا سخت زخمی شُد. ۴ اوخته شائول د سلاح بردار خُو گُفت: "شمشیر خُو ره بکش و د کوره مه چقی کُو تا امی ناخننه ها آمده مَرِه زخم نزنه و مَرِه ریشخند نکنه." مگم سلاح-بردار شی او کار ره نکد، چون کلو ترس خورده بود. پس شائول شمشیر خُو ره گرفته خود ره د بِلِه شی اندخت. ۵ وختی سلاح-بردار شی دید که شائول مُرده، او ام خود ره د بِلِه شمشیر خُو اندخت و قد ازو قتی مُرد. ۶ د امزی رقم شائول و سه باچه شی قد سلاح بردار شی و پگ نفرای ازو یگجای د امزو روز مُرد. ۷ وختی اسرائیلی های که د دیگه طرف دَرِه و د او طرف دریای اُردن بود دید که مردای اسرائیل دوتا کده و شائول و باچه های شی کُشته شُده، اونا شارای خُو ره ایله کده دوتا کد و فلسطینیا آمده دزوا جای-د-جای شُد.

^۸ صَبای امزُو روز وختی فَلَسطینیا بَلدِه لُج کدوِن کُشته شُدِهها اَمَد، اُونَا جَسَدِ شائول و سِبِه باچِه شی ره که دَ کوهِ جَلبوع اُفتده بُود پیدَا کد. ^۹ اوخته اُونَا سِرِ شائول ره بُرید و سلاح شی ره از جان شی بُر کده دَ سرزمینِ فَلَسطینیا دَ هر طرف رِبی کد تا دَ بُتخانه های خُو و دَ قَوْم خُو خوشخبری بدیه. ^{۱۰} اُونَا سَلَا حِ شی ره دَ بُتخانه عَشْتاروت ایشت و جَسَد شی ره دَ دیوالِ شارِ بیت-شان اوزو کد.

^{۱۱} لیکن وختی باشنده های یابیشِ جِلعاد دَ بارِه چیزِی که فَلَسطینیا دَ حقی شائول کُدُد شنید، ^{۱۲} پگِ مَرْدایِ چِرگتوی ازوا باله شُدِه تمامِ شاو سَفَر کد و جَسَدِ شائول و جَسَدِ های باچه گون شی ره از دیوالِ بیت-شان گِرِفْتِه پس دَ یابیشِ اَمَد و اُونَا ره دَ اُونجی سوختند. ^{۱۳} بعد ازُو استغونای ازوا ره گِرِفْتِه دَ تَی دِرختِ گَز دَ یابیشِ دَفن کد و بَلدِه هفت روز روزه گِرِفْت.